

www.foreverspace.com.mm

မိုးမိုး (အင်းလျား)

ဝေဒနာကြာနိပွင့်

ပုံနှိပ်ရေး

Kaw Y. 98

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

ပြည်ပအားကိုးပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေး နှောင့်ယှက်
ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပ
နိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေပေါ်ပေါက်ရေးသည်
ပြည်ထောင်စုသားအားလုံး၏
ပဓာနကျသော တာဝန်ဖြစ်သည်။

www.foreverspace.com.mm

www.foreverspace.com.mm

[တစ်အုပ် ၇၀၀ ကျပ်]

www.foreverspace.com.mm

မိုးမိုး (အင်းလျား) ဝေဒနာ ကြာနီပွင့်

အင်းလျားစာပေ

အင်းလျားစာပေ
အမှတ် ၁၇၃၊ ၃၃ လမ်း၊
ရန်ကင်းမြို့။
[ဖုန်း-၂၅၅၁၆၆]

ဝေဒနာ ကြာနီပွင့်
ပထမအကြိမ် ပုံနှိပ်ခြင်း
၁၉၈၂၊ စက်တင်ဘာ
ဒုတိယအကြိမ် ပုံနှိပ်ခြင်း
၂၀၀၀၊ နိုဝင်ဘာ
၁၀၀၀ အုပ်

မျက်နှာပိုးပန်းချီ-ခင်မောင်ရင်၏ 'အရောင်များ' အမည်ရှိ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်တွင်ရေးဆွဲသည့်
၄ပေx၃ပေ ဆီဆေးကားတစ်စိတ်တစ်ပိုင်းကို ဖေညွန့်ဝေက ဒီဇိုင်းပြုလုပ်ပါသည်။
ပန်းချီကားသုံးစွဲခွင့်ကို NM Galleryမှ ကျေးဇူးပြုပါသည်။ စာအုပ်ချုပ် - ကိုမြင့်
စာအုပ်စာတမ်း စာနယ်ဇင်း ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခွင့်ပြုအမှတ် ၅၆၈/၉၉ (၆)
စာအုပ်စာတမ်း မျက်နှာပိုး ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခွင့်ပြုအမှတ် ၇၂၄/၂၀၀၀ (၁၀)
ဦးအောင်ကြီး (၀၉၈၆) ရွှေပုရပိုက်စာပေ၊ အမှတ် ၅၊ တင့်ဆန်းလမ်း၊
ဗဟိုလမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့မှ ထုတ်ဝေသည်။
ဒေါ်ခင်လှ (၀၁၅၇၈) စာပေလောက ပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ် ၁၇၃၊ ၃၃ လမ်း၊
ရန်ကုန်မြို့တွင် မျက်နှာပိုးနှင့် အတွင်းစာသားများ ပုံနှိပ်သည်။

ဝုန်းခနဲရိုက်ခတ်မြည်ဟည်းပြီး ဖွာ၍ကျလာသော ရေလှိုင်း၏ အနားသတ်သည် မေနှယ့်ခြေဖမိုးကို လာရောက်ရိုက်ခတ်ကြသည်။ ပြီးလျှင် တရုဲရဲမြည်ကာ ပြန်ဆုတ်သွား၏။ ရပ်နေသော ခန္ဓာကိုယ်သည် ရေလှိုင်းနောက်သို့ တရွေ့ရွေ့ လိုက်ပါသွားသလို ထင်မှတ်ရလေသည်။ တကယ်တော့ လူက နေရာမှမရွေ့။ ရေလှိုင်းများက နောက်ဆုတ်ပြီး သဲမှုန်လေးများ ကသာ ရွေ့လျား မျောပါသွားကြခြင်းဖြစ်သည်။ မေနှယ့် ဆံပင်များသည် လည်း လေမှာဝဲပျံနေ၏။ မေနှယ့် ခန္ဓာကိုယ်သည် ရေလှိုင်းများနောက်သို့ တကယ်ပင် လိုက်ပါသွားလုလု ဖြစ်နေလေပြီ။ လေသည် ပို၍ ကြမ်းတမ်းလာသည်။

ကောင်းကင်သည် ရုတ်တရက် မှောင်မည်းလာပြီး ပင်လယ်ပြင်သည် စိမ်းညို၍လာ၏။ မုန်တိုင်းကျတော့မည်။

‘မေနှယ့် ပြန်လာခဲ့တော့၊ ဒီမိုးကို လွတ်အောင် ပြေးနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး’

လေးဘဝရှိ ပြောလိုက်သော အနီအသံသည် ဝိုးတဝါးသာ ရောက်လာသည်။ လေတိုက်သံက ပိုမိုကျယ်လောင်လာသည်။ မိုးသည် သူ့နောက်မှ အမီ ပြေးလိုက်လာနေလေသည်။ ငယ်ငယ်ကတော့ မိုးနှင့် အပြေးပြိုင်ဖူးသည်။ အနောက်ဘက်မှာ မိုးတွေ ညှို့လှာနေသည်ကို မြင်သည်နှင့် မကြာခင် မိုးစက်တွေမှ လွတ်အောင် တဲဆီ အရောက်ပြေးရသည်မှာ အသည်းအေးစရာ ကောင်းလှသည်။ သဲများကြားမှ ရုန်း၍ ပြေးရသဖြင့် ခရီးက မတွင်လှပေ။ သို့သော် အားအင်နှင့် စိတ်ဓာတ်က ပေါ့ပါးလွန်းသဖြင့် မိုးစက်များ ကျောပေါ်သို့ မကျမီ တဲအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်နိုင်စမြဲ။ မိုးလွတ်ရာကို ရောက်ပြီး တဝေဝေ သွန်ချလိုက်သော မိုးရေများကို ကြည့်ကာ ရယ်မောရသည်မှာ ပျော်ရွှင်ကျေနပ်စရာ ကောင်းလှသည်။

ယခုတော့ သည်မိုးကိုလည်း လွတ်အောင် ပြေးနိုင်သည့် အင်အား မရှိတော့။ ပြေးလိုစိတ်လည်းမရှိတော့။ အနီသည်သာ သူ့ဆီသို့ ပြေးလာနေ၏။

မိုးဖွားလေးများ မေနှယ့်ကိုယ်ပေါ်သို့ လွင့်စဉ်စပြုလာသည်။ မေနှယ် ပင်လယ်ပြင်ကို ကျောခိုင်းလိုက်သည်။ ပင်လယ်၏ မြည်းဟည်းသံသည် ကျယ်လောင်လွန်းလှသည်။ သည်အသံတွေကြားမှာ အဖေအသံကို ကြားနေရသည်။ အဖေ၏ အော်ညည်းသံတွေ။ မေနှယ် နားနှစ်ဘက်ကို ပိတ်ကာ ပြန်ပြေးလာ၏။ သို့သော် ခြေထောက်များက သဲတွေထဲနစ်ဝင်နေကြပြန်လေသည်။

‘လာစမ်း မေနှယ်၊ စောစောကတည်းက ပြန်လာတော့လို့ ပြောနေတာ၊ ခုတော့ မိုးမလွတ်တော့ဘူး’

အနီသည် မေနှယ့်လက်မောင်းကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ကာ အားစိုက်၍ ပြေးလေသည်။ မေနှယ်သည် အနီလက်ကို ပြန်ဆုပ်ကာ သဲကြားမှာ

ရုန်း၍ပြေးသည်။ သို့သော် သူတို့နှစ်ယောက်လုံးပေါ်သို့ မိုးသီးမိုးပေါက် ကြီးများ အဆက်မပြတ် ကျလာကာ စိုရွဲကုန်တော့သည်။ ထိုအခါ ခြေထောက်များသည် ပို၍ လေးကန်သွားကြလေသည်။ အနီသည် မေနှယ်ကို လက်မောင်းရင်းမှ ကိုင်ကာ ပြေးလေသည်။ တဲရှေ့သို့ ရောက်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်လုံး မောဟိုက်နေသည်။ မိုးဒဏ်မှ လွတ်မြောက်ခြင်းမရှိ သည့်တိုင် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်မိသည်။ မျက်လုံးများကတော့ ငယ်ငယ်ကလို ပျော်ရွှင်ကြည်နူးသည့် အရိပ်အယောင် မဟုတ်တော့။ ပိုမို ရင့်ကျက်နေသည်။ ဘာကိုပဲဖြစ်ဖြစ် အနိုင်မရသော်လည်း ဝမ်းနည်းစရာမဟုတ်တော့သည့်အသွင် ဆောင်နေ၏။

မေနှယ်သည် တဲထဲသို့ဝင်သွားပြီး ဦးလေး၏ ပုဆိုးဟောင်းနှင့် ရှုပ်အင်္ကျီအဟောင်းတစ်ထည်ကို ရှာသည်။ ပြီးတော့ အပြင်သို့ ပစ်ပေးလိုက်သည်။ သူက လျင်မြန်စွာ အင်္ကျီလုံချည်များကို လဲလှယ်ရသည်။ အရီးလေးသည် တံခါးများကို လိုက်ပိတ်နေ၏။ လေတိုက်သံက ဆူညံနေလေသည်။

အနီသည် အိမ်ရှေ့တံခါးတစ်ခြမ်းကို ပိတ်ကာ အဝတ်လဲနေသည်။ မေနှယ်က ဆံပင်များကို မျက်နှာသုတ်ပဝါဖြင့် သုတ်ရင်း တဲရှေ့သို့ ပြန်ထွက်လာ၏။

“ဦးလေးလည်း ပြန်မရောက်သေးဘူး”

မေနှယ် အနီကိုမကြည့်ဘဲ ပြောသည်။ အနီမျက်နှာမှာ စိုးရိမ်ပူပန်မှုအား ချက်ချင်းဖုံးကွယ်လိုက်သည်ကို မေနှယ် အမိအရ သိလိုက်သည်။

“ခု ငြိမ်သွားမှာ၊ သူတို့ ပြန်လာနေလောက်ပါပြီ”

အရီးလေးသည် ရေနှေးအိုးတစ်လုံးကို မ၊ကာ တဲရှေ့သို့ ထွက်လာလေသည်။ ပြီးတော့ ရေနှေးအိုးကို ချထားခဲ့ကာ အထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားပြန်သည်။ မေနှယ်သည် အနီနားမှာကပ်၍ ထိုင်ချလိုက်၏။ အနီကလည်း

ဘေးသို့ ပျံ့မပေးပေ။ မေန္နယ့်မျက်လုံးများကိုသာ စူးစမ်းသလို လှမ်းကြည့်နေသည်။

“ငါတော့ ဘာကိုမှ စိုးရိမ်ပူပန်မှု မထားတော့ဘူး”

မေန္နယ်က ဆံပင်များကို နောက်သို့ လှန်ချရင်း စကားပြောသည်။ အနီအနေဖြင့် မေန္နယ် ထိုကဲ့သို့ ပေါ့ပေါ့ပြောတတ်သည်ကို သိပြီးဖြစ်သော်လည်း သည်တစ်ခါ ပြောပုံကိုတော့ မကြိုက်လှပေ။ ခါတိုင်းလို ဖြစ်သမျှကို ရင်ဆိုင်ဖို့ သတ္တိမနည်းသော စကားမျိုးမဟုတ်ဘဲ စိတ်ပျက်လက်လျှော့သည့် စကားမျိုးဟု နားလည်လိုက်သည်။

“အဲဒါ နင်မှားတယ်၊ စိုးရိမ်စရာရှိရင် စိုးရိမ်ရမယ်၊ စိုးရိမ်စရာမဟုတ်ရင် မစိုးရိမ်နဲ့ပေါ့၊ ဒါမှ သဘာဝကျတာ”

မေန္နယ်သည် ဦးလေး၏ အင်္ကျီများကို မတော်တရော် ဝတ်ထားသော အနီကိုကြည့်ကာ တစ်ချက်ရယ်လိုက်သေး၏။ ထိုသို့ ရယ်သည်ကိုတော့ အနီ သဘောကျသည်။ ထိုအမူအရာမှာ မေန္နယ်၏ ပင်ကိုအမူအရာဖြစ်၏။ မေန္နယ့်စိတ်ထဲမှာ ဘာမျှပူပန်သောက မရှိသည့်အခါ အရာရာကို ပွင့်လင်းစွာ ကြည့်မြင်ရယ်မောတတ်သည်။ အဲဒါမှ မေန္နယ်အစစ်။ သူ့သူငယ်ချင်း မေန္နယ်အစစ်။

မေန္နယ် ချက်ချင်း ပြန်တည်သွားသည်။

“စိုးရိမ်ရလွန်းတော့ ရင်ထဲမှာ သိပ်မောတယ်၊ နောက်တစ်ခါ စိုးရိမ်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်လာတော့ ရင်ကွဲရပြန်ရော၊ နှစ်ခါခံရတယ်လေ”

ဒုက္ခကို တစ်ခါတည်းသာ ခံစားချင်သည့်စိတ်၊ သည်းမခံနိုင်သည့် စိတ်ကတော့ မေန္နယ့်စိတ်ပင်။ သို့သော် ကုန်လွန်ခဲ့ပြီးသည့် ဝမ်းနည်းပူဆွေးစရာကိစ္စကို ထပ်ကာထပ်ကာ သတိရနေတတ်သည်ကတော့ မေန္နယ့်အဖို့ သည်ကိစ္စတစ်ခုတည်းသာရှိမည် ထင်၏။ သည်အတွက်လည်း မေန္နယ့်ကို အပြစ်မဆိုသာပေ။ မေန္နယ် တော်တော် ခံစားရရှာမှာပဲဟု

တွေးကာ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။ ပြီးတော့ ထိုသို့ခံစားနေရသည့် အချိန်မှာမှ တစ်သက်လုံး အတူပေါင်းသင်းခဲ့ကြသော အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း တစ်ယောက်အနေဖြင့် အဝေးသို့ ရောက်နေခဲ့ရသည်ကိုလည်း မကျေမနပ် ဖြစ်မိပြန်လေသည်။ မေနှယ်ကို နှစ်သိမ့်အားပေးမှု မပြုခဲ့ရသည်ကိုပင် နှမြောတသခြင်း ဖြစ်နေမိသည်။ သနားစရာကောင်းသည့် မေနှယ်။

“မိုးပါးသွားပြီ မေနှယ်၊ တော်ကြာ ပြန်လင်းတော့မှာပဲ”

မေနှယ်အတွက် အသက်သာဆုံးဖြစ်မည်ထင်သည့် စကားလုံးကို ရွေး၍ ပြောလိုက်သည်။

အရီးလေးသည် ရေနှေးကြမ်းပန်းကန်လုံးနှစ်လုံးကို ဆေးကြောကာ ယူလာ၏။ ပင်လယ်ဘက်ကို တစ်ချက် မျှော်ကြည့်လိုက်သော်လည်း အထူးတလည် စိုးရိမ်ပူပန်ဟန် မမြင်ရတော့။ မေနှယ် ယူဆသလိုပင် စိုးရိမ်ပူပန်မှု မထားတော့သည့် သဘောပဲလား မသိ။

“အင့် သောက်လိုက်ဦး၊ နင်တို့နှစ်ယောက်လုံး အတော်ချမ်းနေဖို့”

အရီးလေးသည် စကားနည်းသူဖြစ်၏။ လေသံကလည်း ခပ်ဝဲဝဲ ဖြစ်သည်။ မြန်မြန်ပြောလျှင် မေနှယ်တို့ပင် နားမလည်ပေ။ အနီကတော့ သံတွဲမှာ ကြီးပြင်းရသော်လည်း ရန်ကုန်ကို အရောက်များသည်။ ကျောင်း ရောက်စက စကားဝဲသည်ကို သူငယ်ချင်းတွေက နားမလည်သော်လည်း ယခုတော့ အသုံးအနှုန်းတွေကပါ ပြောင်းသွားသည်။ ပြီးတော့ မေနှယ် ကလည်း စကားပြောလျှင် ရခိုင်သံမပေါက်လှပေ။ ဦးလေးဦးသောင်းရွှေ တို့နှင့် အနေများ၍လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ မေနှယ် ဖေဖေသည် ဇီးဖြူကုန်း ရွာသားဖြစ်သော်လည်း မေနှယ်မေမေကတော့ ပြည်မြို့သူဖြစ်သည်။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သူတို့နှစ်ယောက်အကြောင်း ပါခဲ့လေသည်လဲတော့မသိ။ မေနှယ်အမေသည် စောစီးစွာ လူ့ဘဝကို စွန့်ခွာသွားခြင်းဖြင့် သူ့ဘဝ ဇာတ်ကြောင်းကို မြုပ်နှံသွားခဲ့သည်။

မေ့နွယ်အဖေ၏ အဖြစ်ကတော့ ဘာမျှမကြာသေး။ ပူပူနွေးနွေးပင် ဖြစ်သေးသည်။ အထူးသဖြင့် မေ့နွယ်အတွက် လောလောလတ်လတ်ပင် ဖြစ်သေးသည်။ သူငယ်ချင်း အနီကို အဖေအကြောင်း ပြန်ပြောရသည် ကပင် မနေ့တစ်နေ့ကမှ မဟုတ်တာ။

မေ့နွယ်သည် အနီအတွက် ရေနှေးကြမ်းတစ်ခွက် ငှဲ့ပေးသည်။

“ငါ ပင်လယ်နားမှာ မနေချင်တော့ဘူး”

မေ့နွယ်အသံသည် အားပျော့သော်လည်း ပြတ်သားလှသည်။ သောကအရိပ်အငွေ့ပါသော်လည်း အနာဂတ်အတွင်း အားသစ်မွေးမြူ ချင်သည့် လက္ခဏာတွေ အပြည့်ရှိနေသည်။

“နင် စာမေးပွဲ ဖြေနိုင်လား”

အနီ မေ့နွယ် လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း မေးသည်။ မေ့နွယ် အဖေ ပင်လယ်ပြင်မှာ သေဆုံးခဲ့ခြင်းသည် မေ့နွယ် စာမေးပွဲဖြေပြီးမှ ဖြစ်ပွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အနီသာ ပထမနှစ်ဝက် ကျောင်းပိတ်လျှင် ပိတ်ချင်း ရန်ကုန်မှ ပြန်လာခဲ့လျှင် မေ့နွယ်အဖြစ်ကို မြင်ရပေလိမ့်မည်။

“ကောင်းကောင်းဖြေနိုင်တယ်၊ အဖေကလည်း ငါ့ကို ကောင်းကောင်း ဖြေနိုင်အောင် လုပ်ပေးခဲ့တာပဲ၊ ငါ ဦးသောင်းရွှေတို့အိမ်မှာ နေတုန်း ပညာသင်ဖြောင့်အောင်ဆိုပြီး တစ်ချိန်လုံး သူ့ အလုပ်လုပ်နေခဲ့တာ”

အခြေအနေက နောက်ပြန်ရောက်သွားပြန်၍ ချက်ချင်း စကား ဆက်နိုင်ဖို့ စဉ်းစားရသည်။

“ဒါဆိုရင် နင် အောင်မှာသေချာတာပဲ၊ ရန်ကုန်ကိုပဲလိုက်ခဲ့ပေါ့”

မေ့နွယ် ခေါင်းကို မြန်မြန်ညိတ်သည့်အတွက် ဝမ်းသာရသည်။

“ဦးသောင်းရွှေကလဲပြောတယ်၊ ရန်ကုန်ကိုပို့ပေးမယ်တဲ့၊ ဟိုမှာ အမေ့ ညီမတစ်ယောက်လည်းရှိတယ်၊ ဒေါ်ကြွေ့ကို နင် သိတယ်မဟုတ်လား” အနီက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

မေန္ဒယ်တစ်ယောက် ဆယ်တန်းအောင်လျှင်သော်မှ ကျောင်းဆက် တက်ဖို့ကိစ္စသည် လွယ်သည်တော့ မဟုတ်ပေ။ မေန္ဒယ်ကျောင်းစရိတ်ကို မည်သူက တာဝန်ယူမည်နည်း။ ယခင်ကတော့ မေန္ဒယ်ကို သံတွဲရှိ ဦးသောင်းရွှေတို့ အိမ်သို့ပို့ပေးကာ မေန္ဒယ် ဖေဖေက ရတတ်သမျှစရိတ်ကို ပို့ပေးသည်။ ဦးသောင်းရွှေတို့အိမ်မှာ မေန္ဒယ်သည် အလိုက်သိသွားကူညီညာ လုပ်ကိုင်ပေးရင်း ကျောင်းတက်ခဲ့ရသည်ကို အနီ အသိပင်။ ယခုတော့ နောက်မှ မားမားမတ်မတ် ရပ်တည်ပေးမည့် အဖေလည်း မရှိတော့။ သူတစ်ပါးအပေါ် လုံးလုံးလျားလျား အားကိုးရမည့် မေန္ဒယ်ဖြစ်နေသည်။

* ငါ့ကိုလဲ ထည့်တွက်ပါ မေန္ဒယ်၊ နင်ကျောင်းတက်နိုင်အောင် ငါ စီစဉ်ပေးမယ်*

မေန္ဒယ် ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါသည်။ အနီ အံ့ဩသွားသည်။ မေန္ဒယ်သည် သူ့အပေါ်မှာ မာနထားလေသည်လား။ ဘယ်အရာမဆို အရှုံး မပေးဘဲ လုပ်ကိုင်တတ်သော မေန္ဒယ်သဘောကို သူသိသည်။ သို့သော် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ငယ်ငယ်ကတည်းက ဆီးဖြူကုန်းရွာမှာ အတူ ကြီးပြင်းခဲ့ပြီး ပင်လယ်ကမ်းနားမှာ လက်တွဲ၍ ပြေးလွှားဆော့ကစားခဲ့ကြ သူများဖြစ်သည်။ ယောက်ျားလေးနှင့် မိန်းကလေးပင်ဖြစ်သော်လည်း ကြမ်းတမ်းစွာဆော့ကစားတတ်သော မေန္ဒယ်နှင့်အစ်မတွေကြားမှာ ကြီးပြင်း ခဲ့ရပြီး မိန်းကလေးများနှင့် ရောရောနှောနှောနေတတ်သော အနီတို့ နှစ် ယောက်ကို မည်သူကမျှ ခွဲခြား၍ မမြင်တော့။ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ မည်သို့သော သံသယမှ မရှိဘူးသည်မှာလည်း အမှန်ပင်။

* ငါ ရန်ကုန်သွားမှာ ကျောင်းတက်ဖို့ မဟုတ်ဘူး။ ပင်လယ်နားက ခဏထွက်ပြေးချင်တာရယ်၊ ငါ့ဘဝအတွက် တစ်ခုခု လုပ်ချင်တာရယ် အဲဒါကြောင့်ပဲ*

နေသည် မေနှယ့်အတွက် ကြေကွဲသွားသည်။ မေနှယ် ရင့်ကျက် လာသည်မှန်သော်လည်း အချိန်မတန်သေးဟု ထင်သည်။

“နင် အလုပ်လုပ်မလို့လား”

မေနှယ် ခေါင်းညှိတ်ပြသည်။ မေနှယ်ကို ကရုဏာသက်မိပြန်သည်။ ရန်ကုန်မြို့ကြီးပေါ်မှာ ဆယ်တန်းအောင်ရုံလောက်နှင့် မည်သည့်အလုပ် ကိုများ အလွယ်တကူ ရလိမ့်မည်ဟု မေနှယ် ထင်နေပါလိမ့်။ သို့သော် မပြောရက်သေးပေ။

“အလုပ်လုပ်ပြီး ကျောင်းတက်မှာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျောင်းတက်လို့ရရင်လည်း ရ၊ မရရင်လည်း စာပေး စာယူပေါ့”

မေနှယ် သတ္တကို ကျိတ်၍ချီးကျူးမိသည်မှာ အမှန်ပင်။ မေနှယ် မျက်နှာကို လေးစားစွာ ငေးကြည့်မိသည်။ ပင်လယ်ရေကို မြူးထူးစွာ ဆော့ကစားတတ်သော်လည်း မေနှယ်အသားသည် သိပ်ပြီး မည်းမနေပေ။ ညိုသည်ဆိုရုံသာ ရှိသည်။ မီးဖြူကုန်းရွာထဲမှာ မေနှယ်လောက် အဆော့သန် သော ကလေးသည်လည်း မရှိခဲ့။ ခြောက်နှစ် ခုနစ်နှစ်လောက်အထိ ကျောင်းတက်ခိုင်း၍မရဘဲ နွေရာသီဧည့်ကျချိန်ဝယ် ခရုပန်းကုံး လုပ်ရောင်းဖို့ လောက်သာ စိတ်စောနေတတ်သော မေနှယ်ကို သူ့အဖေက တဖြန်းဖြန်း ရိုက်ကာ သံတွဲသို့ ပို့ခဲ့သည်ကို သတိရသည်။ သည်တော့လည်း မေနှယ် သည် ကျောင်းစာကို စိတ်ဝင်စားကာ အတန်းထဲမှာ ဗိုလ်စွဲခဲ့လေသည်။ သို့သော် ယောက်ျားလေးများနှင့် မကြာခဏရန်ဖြစ်တတ်သော မေနှယ်ကို အနီကပင် အစ်ကိုကြီးလုပ်ကာ ကာကွယ်ဖြေရှင်းပေးခဲ့ရသည်။ အနီသည် မေနှယ်ထက် နှစ်နှစ်ကြီး၏။ မေနှယ်၏ ငယ်နာမည် “ခရ” ဟု ကျောင်းမှာ လူကြားအောင် ခေါ်လျှင်တော့ မေနှယ်သည် နှုတ်ခမ်းစုကာ အနီကို စိတ်ကောက်နေတတ်လေသည်။

သူ ရန်ကုန်မှာ ကျောင်းသွားနေသည့် နှစ်နှစ်တာ ကာလအတွင်းမှာ မေနှယ်၏ ဘဝသည် များစွာ ပြောင်းလဲသွားလိမ့်မည်ဟု အနီ မထင်ခဲ့ပေ။

ကျောင်းတက်ရင်း အလုပ်လုပ်မယ်ဆိုတော့ ဘာအလုပ်များ လုပ်လို့ရမှာလဲ မေနှယ်ရယ်

အနီက ခပ်ညည်းညည်းလေး ပြောလိုက်မိသည်။ ရန်ကုန်မြို့ဆိုတာ မီးဖြူကုန်းရွာလေးလို အေးအေးဆေးဆေး နေလို့ရတဲ့အရပ် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ လည်း မေနှယ်ကို ပြောပြချင်သေးသည်။ ယခုအချိန်မှာ ပြောပြလျှင်လည်း မေနှယ် စိတ်ဓာတ်ကျသွားမှာ စိုးသည်။

ဒေါ်ကြွေက လှည်းတန်းဈေးထဲမှာ အင်္ကျီချုပ်ဆိုင် ဖွင့်ထား တယ်လေ၊ ငါ အဖေနဲ့ တစ်ခါ ရန်ကုန်ရောက်ဖူးပါတယ်၊ နင်တို့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းနဲ့လည်း နီးတယ်ဟုတ်

ဟေ၊ ခြောက် အေး၊ နင် ခုနစ်တန်းနှစ်တန်းက သင်္ဘောနဲ့ လိုက် သွားတာ မဟုတ်လား၊ ဘာလဲ နင်က အင်္ကျီချုပ်စားမလို့လား

မေးသာမေးလိုက်ရသော်လည်း မေနှယ် ခေါင်းညှိတ်ပြလိမ့်မည်ဟု မထင်မိပေ။ အကိုင်အတွယ် အသွားအလာ ကြမ်းတမ်းလှသော မိန်းကလေး တစ်ယောက်က အင်္ကျီချုပ်တတ်ပါ့မလား။ သူသိသော ခရုပုတီးသည်ပင် သူများတကာလို ချောချောမွေ့မွေ့လေးတွေ မဟုတ်။ အချွန်တွေ အတက် တွေနှင့် ထိုးထိုးထောင်ထောင် ဖြစ်နေတတ်သည်။ သို့သော် အရင့်နှင့်အနုတွဲ၍ အရောင်စပ်ပုံ၊ မျက်စိအမြင်မှာ ထင်ထင်ရှားရှား ရှိနေတတ်ပုံတို့ကြောင့် လူကြိုက်များသည်ကတော့အမှန်ပင်။

ငါ သင်မှာပေါ့ဟဲ့၊ ခုလဲ ဒေါ်ဒေါ်လှက စက်နင်းသင်ပေးနေတာ၊ ရန်ကုန်မှာဆို အင်္ကျီချုပ်ခကလည်း သိပ်ရတာပဲတဲ့

မေနှယ်၏ တက်ကြွနေသော မျှော်လင့်ချက်တွေကို မဖျက်ဆီး ချင်ပေ။

ပင်လယ်ပြင်သည် မိုးငွေ့တို့မှ ကင်းလွတ်ကာ ပြန်လည်လင်းစပြုပြီ။
လေယာဉ်ပျံတစ်စင်း ကောင်းကင်မှ ပျံဝဲလာကာ လေယာဉ်ကွင်းဆီ
ထိုးဆင်းသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

မေနှယ်သည် ကမ်းခြေဘက်သို့ မျှော်ကြည့်နေရာက တဲထဲမှ
ရုတ်တရက် ပြေးဆင်းသွားသည်။ အနီလည်း နောက်မှ ပြေးလိုက်
သွားသည်။ သူတို့သည် ကမ်းခြေဘက်ကို မျက်နှာမူထားသော ဘန်ဂလို
တစ်ခုကို ကွေ့ပတ်ပြေးသွားရသည်။ မေနှယ် မျက်စိလျင်လှသည်။
ခပ်ဝေးဝေးမှ မည်းမည်းအစက်ကလေးသည် လှေတစ်စင်းဆိုတာ သူ
ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သေချာနေပါလိမ့်။ မေနှယ်သည် သူ့အဖေ ပင်လယ်က
ပြန်မလာတော့သည့် နေ့တွေကကော သည်လိုပဲ အမည်းစက်ကလေးတွေကို
မျှော်မှန်းကြည့်နေခဲ့သလား။

လှေသည် တဖြည်းဖြည်း နီးလာ၏။ ရှားရှားပါးပါး ဧည့်သည်
တစ်စုသည်လည်း ကမ်းခြေဘက်သို့ ဆင်းလာ၏။ အနီသည် ရေလှိုင်းများ
ကြားသို့ ထိုးဆင်းသွားသည်။ လှိုင်းကြားမှာ တငြိမ်ငြိမ်ဖြစ်နေသော လှေကို
ကမ်းဆီသို့ ဝိုင်းကူ၍ ဆွဲသည်။ လှေပေါ်မှ ထွန်းအေး ဆင်းလာပြီး
အနီကို ကူသည်။ လှေဦးသည် သဲပြင်နှင့် ခြစ်မိသည်နှင့် တစ်ပတ်လည်
စေကာ ကုန်းပေါ်ရောက်အောင် ဆွဲတင်ကြသည်။

ပိုက်ကွန်ကြားမှာ လူးလွန်နေသော ငါးလေးများကို ကြည့်၍
မေနှယ်မျက်နှာသည် သောကကိုမေ့ကာ မြူးတူးနေသည်။ ငါးကိုဝယ်ရန်
စောင့်ဆိုင်းနေသူများလည်း မျက်နှာ ကြည်စင်နေကြသည်။ ခံစားချက်ချင်း
တော့ တူမည်မထင်ပေ။

“အနီ မင်း ဘယ်တုန်းကရောက်လဲ”

လွန်းအေးသည် တစ်ချက်လှမ်းနှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး လှေကိုမြဲအောင် တင်နေသည်။ အရီးလေးယောက်ျား ကိုအောင်ဇံက တစ်ချက်လှမ်းကြည့် သည်။

ငါ တစ်နေ့ကမှ ရောက်တာ

သူတို့အားလုံးသည် အချိန်ကုန် မခံတော့ဘဲ ပိုက်ကြိုးများကို စတင် ရှင်းလင်းနေကြလေသည်။ အရီးလေးသည် တောင်းတစ်လုံးကို ကိုင်ကာ သူတို့ဆီသို့ လှမ်းလာနေ၏။

ယခုတော့လည်း ပင်လယ်ပြင်သည် စိမ်းကြည်၍ နေပြန်လေသည်။

+ + +

www.reference.com.mm

J

*ငါ လိုက်ခဲ့ရင် စရိတ်ကုန်ရုံသာရှိဖို့၊ ဒီတော့ မင်းသာ ကြည့်ခေါ်သွား၊
မကြွေတို့အိမ်ကို သေသေချာချာ လိုက်ဖို့၊ ငါ အားလုံး စာရေးထားပြီးသား၊
လေယာဉ်ကွင်းတော့ လာကြိုနိုင်မယ် မဟုတ်၊ သူ့အိမ်ကသာ စောင့်နေဖို့ပဲ*

ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေး

မေနှယ်သည် ဦးသောင်းရွှေကို ဦးသုံးကြိမ်ချ၍ ကန်တော့နေသည်။
ဦးသောင်းရွှေမိန်းမ ဒေါ်လှက မေနှယ်အတွက် လိုအပ်မည်ထင်သော
အရာတွေကို ဂရုတစိုက် ထုပ်ပိုးပေးနေသည်။

ခရ၊ ညည်း ငါ့ကို မကန်တော့နဲ့

ဒေါ်လှက တစ်ခွန်းတည်းပြောသည်။ မေနှယ် ကန်တော့လျှင်
မျက်ရည်ကျမိမည်ကို စိုးရွံ့လေသလား။ မေနှယ်ကလည်း ဒေါ်လှကို
ရဲရဲမကြည့်ပေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မေနှယ် မျက်ရည်မကျသည်ကို အနီ
ကျိတ်၍ ဝမ်းသာမိသည်။ မေနှယ်သည် သွားများကိုကား တင်းတင်းစေ့စေ့
လေဟန် မြင်ရသည်။ သင်္ကြန်ရက်တွေမှာ ဝတ်လေ့ရှိသော ရေခိုင်ချိတ်လုံချည်

ပြောလေးမှာ အရောင်ဖျော့စပြုပြီ။ အင်္ကျီအပြာနုကတော့ အသစ်ချုပ် ထားဟန်တူ၏။ ကိုယ်လုံးက ပိန်ပိန်သွယ်သွယ်မို့ အဆင်ပြေသော်လည်း အနီမြင်ဖူးသော ရန်ကုန်သူတွေနှင့် ဆိုလျှင်တော့ တခြားစီပင်။ ဆံပင်များ ကတော့ ကျောလယ်လောက်ရှိကာ ဖြန့်၍ချထားသည်မို့ ခေတ်နောက်ကျ သည်ဟု မဆိုသာ။

“ရိုးလမ်းကနေ အဖော်ကောင်းရင်တော့ ငါလည်း တစ်ခေါက်လာခဲ့ ဦးမယ်”

ဒေါ်လှက သံယောဇဉ်မပြတ်စွာ ပြောနေသေးသည်။ ဒေါ်လှသည် မေနှယ့်အမေနှင့် အမျိုးလား၊ သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေလား အနီ သေသေချာချာ မသိပေ။ သို့သော် မေနှယ့် အမေနှင့်ပတ်သက်ပြီး မေနှယ့်တို့ သားအဖကို ကြည့်ရှုစောင့်မခဲသည်။ မေနှယ့်အဖေသည် ရိုးသားလွန်းပြီး အစဉ်အဆက် လုပ်လာခဲ့သော တံငါအလုပ်ကလွဲ၍ အခြားအလုပ် မလုပ်တတ်။ မေနှယ့် အမေသာ စောစောစီးစီး ဆုံးပါးမသွားဘူးဆိုလျှင်တော့ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဖြစ်နိုင်ကောင်းပေသည်။ မေနှယ့်သည် သူ့အမေလိုပဲ ထက်မြက်ဖျတ်လတ် သည်ဟု ဒေါ်လှက ပြောဖူး၏။

“အဆင်သင့်ဖြစ်ရင် သွားကြစို့”

ဦးသောင်းရွှေက ပြောလိုက်သည်။ အနီက ဦးသောင်းရွှေတို့အိမ်မှ ဆင်းခဲ့သည်။ အိမ်မှာ ဂျစ်ကားသွားယူရသည်။ အနီအဖေ ဂျစ်ကား ဝယ်ထားသည်မှာ သိပ်မကြာသေး။ အနီတို့အဖေ စတင်ပြီး စီးပွားဖြစ်ထွန်း လာသည့်နှစ်မှာ အနီ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် စတက်သည်ဆိုတော့ အနီ ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ မေနှယ့်ပါ သူ့လိုကံကောင်းလျှင် သူငယ်ချင်းတစ်တွေ ဘယ်လောက် ပျော်စရာကောင်းမလဲဟု အနီ တွေးမိ၏။

အဖေ့ အဖေနှင့် အမေသည် အထုပ်အပိုးတွေပြင်ကာ အိမ်မှာ အသင့်စောင့်နေကြလေသည်။

“ဟဲ့၊ သူရိုက်က တစ်ခါတည်း မလိုက်လာကြဘူးလား”

အမေအသံမှာ အနည်းငယ် သဘောမကျသည့် သဘောတွေ စွက်နေသည်ဟု အနီ ထင်သည်။ စကားကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောတတ် တာလည်း တစ်ကြောင်းဖြစ်၏။

“ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လာမလဲ အမေရဲ့၊ ပစ္စည်းတွေနဲ့ ဥစ္စာ”

အနီသည် သူ့သားရေသေတ္တာနှင့် စားစရာများထည့်ထားသော ခြင်းကို ယူလိုက်သည်။ အမေက ခြင်းကို ပြန်ဆွဲထား၏။

“ဘယ့်ကလောက်များ များသမို့လဲ”

“အိုက္က၊ ဟိုမှာ သွားနေဖို့ရာ ရှိသလောက်တော့ သယ်သွားဖို့”

အဖေက ရှုပ်အင်္ကျီကို ထပ်ဝတ်ရင်း ပြောသည်။

“သား၊ မင်းရဲ့ သားရေသေတ္တာကို အမေ သော့ခတ်ထားတယ်နော်၊ ရော့၊ သော့ကို သေသေချာချာသိမ်း”

အနီက အမေ့လက်ထဲမှ သော့ကိုယူပြီး အိတ်ထဲထည့်လိုက်၏။ မေနှယ်၏ သံသေတ္တာအဟောင်းလေးနှင့် ကြိမ်ခြင်းဟောင်းဟောင်းလေးကို မျက်စိထဲ မြင်ယောင်ကာ ကြိုတင်အားနာမိလေသည်။

“အမေက လေယာဉ်ကွင်း လိုက်ဦးမလို့လား”

“လိုက်ရဖို့ပေါ့ သားရယ်”

အနီစိတ်ထဲမှာ စိုးရိမ်နေသည်ကို ဖွင့်ပြောသင့် မသင့် စဉ်းစားရ သေးသည်။

“အမေ၊ ခရုက စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာ၊ သူ့ရှေ့မှာ စကားပြောရင် သတိထားပြောနော်”

အမေက သူ့သားကို အံ့သြသလိုကြည့်လိုက်ပြီး ဘာမျှ မပြောတော့။

* လှိုချစ်အောင် သေသွားတာ တို့လည်းစိတ်မကောင်းပါဘူး သားရယ်၊
ခက်ဟာက ဒီကောင်ဟာ အတော်ခေါင်းမာတာပဲ၊ ငါ အုန်းခြံဝယ်ဖို့
လိုက်တွန်းတုန်းကသာ ဒီကောင် နားထောင်ခဲ့ရင် ဒီလိုတောင် ဖြစ်မယ်
မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီတုန်းက မကြည့်နွယ်လည်း ရှိသေးတယ်*

* အိုတော်၊ ကိုယ်က အကြံကောင်း ဉာဏ်ကောင်းပေးတိုင်းလည်း
လိုက်နာချင်မှ လိုက်နာတာကို၊ ဒီလူက တစ္ဆတ်ထိုးသမားကြီးပါ*

အနီသည် စကားစ မြန်မြန်ပြတ်စေရန် အိမ်ထဲမှ အလျင်ဆုံး
ဆင်းလိုက်သည်။ သားရေးအိတ်များကို ကားပေါ်ပစ်တင်ပြီး နာရီကိုကြည့်၏။
အမေနှင့်အဖေသည် ရှေ့ခန်းမှာ အတူထိုင်လေသည်။

* လာလေသား၊ အမေ့ဘေးကို*

* နေပစေ အမေ၊ ခရုကို အမေ့ဘေးမှာ ထိုင်ပါစေ*

မေနှယ်သည် တစ်ယောက်တည်းရပ်ကာ စောင့်နေရှာလေသည်။
ကားပေါ်မှာ အနီတို့မေမေ ပါလာတာကိုမြင်တော့ မေနှယ် နှုတ်ခမ်းများ
အနည်းငယ်စေ့သွားသည်ကို အနီ သတိထားမိသည်။

* လာ၊ မေနှယ်၊ သေတ္တာ နောက်ကိုပေး၊ ဦးလေးကော မလိုက်
ဘူးလား*

မေနှယ် ခေါင်းခါပြသည်။ အိမ်ဘက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်၏။
ဒေါ်လှသည် သူတို့ကို လှမ်းကြည့်နေသည်။

* မလိုက်ဘူးလား*

အနီ အမေက လှမ်းမေးသည်။

* မလိုက်တော့ဘူးလေ၊ မသိန်းတင်တို့ ပါသားပဲ*

ဦးလေး ဦးသောင်းရွှေလည်း အိမ်ထဲက ထွက်မလာပေ။

* မေနှယ် ရှေ့မှာထိုင်*

* လာလေ ခရု၊ ရှေ့ကိုလာ*

အနီအမေက လှမ်းခေါ်ဖော်ရ၍ အနီ စိတ်သက်ရာ ရသွားသည်။ ကားသည် ကွေ့ပတ်၍ ပြန်ထွက်လာ၏။ မြို့မှထွက်သော် တောရိပ်ဟောင်ရိပ်တို့သည် တရွေ့ရွေ့ ကျန်ရစ်သည်။ မေနှယ်စိတ်ထဲမှာ မည်သို့ခံစားရမည်ကို မသိသော်လည်း အနီ ရင်မှာတော့ ဝမ်းသာဝမ်းနည်းဖြစ်နေ၏။ မေနှယ်သည် သူ့ဘဝဟောင်းကို မေ့ပစ်ဖို့ ကြိုးစားနေခြင်းအဖြစ်အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။ မေနှယ် သူနှင့် အတူတူပါလာသည့်အတွက်မူ ဝမ်းမြောက်မိလေသည်။

ဇီးဖြူကုန်းရွာကို ဖြတ်လာစဉ် ငပလီကမ်းခြေဘက်ကို မကြည့်မိအောင် အနီ သတိထားနေမိသည်။ မေနှယ်၏ မျက်ဝန်းများဆီသို့ မသိမသာ အကဲခတ်ကြည့်မိတော့လည်း မေနှယ်သည် ကမ်းခြေနှင့် ဆန့်ကျင်ရာဘက်သို့သာ မျက်နှာမူထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ မေနှယ် ဆံပင်များသည် တဖွားဖွားလွင့်လျက် နောက်ဘက်သို့ ပြန်ပြေးနေကြသည်။ မေနှယ် မျက်လုံးများ စိုစွတ်ကာ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ထားသည်ကိုမူ အနီ မြင်ဖြစ်အောင် မြင်၏။

ဇီးဖြူကုန်းရွာသည် လှပသော ကမ်းခြေနံဘေးမှာ ကျန်ရစ်သည်။ လေယာဉ်ကွင်းမှာ အနီ ဦးဆောင်လုပ်ကိုင်သူမျှကို မေနှယ်သည် ခပ်မဆိတ် ကြည့်နေ၏။ အနီအမေ၏ အမှာစကားများကို အနီ ဂရုတစိုက် နားမထောင်နိုင်သည့်အတွက် မေနှယ် ကြားထဲက အနေခက်ပုံရသည်။ လေယာဉ်တစ်စင်း ဆင်းလာသည်။ ဧည့်သည် သိပ်မပါပေ။ မြို့ခံလူက များ၏။ ငပလီကမ်းခြေသို့လာသော ဧည့်သည်များသည် မိုးဦးလေဦးကို ရှောင်လေ့ရှိ၏။

“ကဲ၊ သွားကြရအောင် မေနှယ်”

မေနှယ်သည် သားရေအိတ်လေးတစ်ခုကိုသာ လက်မှာဆွဲထားသည်။ အကျည်းတန်သော မေနှယ်နှင့် သေတ္တာဟောင်းလေးသည် လေယာဉ်

ကွင်းသို့ ရောက်သွားလေပြီ။ မေနှယ်သည် ခြေလှမ်းကို စလှမ်းမည်ပြုပြီးမှ လေယာဉ်ကွင်း၏ တံခါးဝဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ထွန်းအေးသည် သူတို့ရှိရာသို့ လျှောက်လာနေလေသည်။ ညိုမှောင်သော ထွန်းအေး၏ အသားသည် နေရောင်အောက်မှာ လက်နေသည်။ သူခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာရဟန်ရှိသဖြင့် မောနေသည်။ အနားရောက်တော့ မည်သူ့ကိုမျှမကြည့်။ မေနှယ်ကိုသာ ပလတ်စတစ်နှင့် ထုပ်ထားသော အထုပ်တစ်ထုပ် လှမ်းပေးသည်။

“ကားဖြတ်သွားတာကို လှမ်းမြင်လိုက်မှ အမြန်လိုက်လာရတာ၊ ငါက ဒီနေ့ မသွားသေးဘူးမှတ်လို့”

ဇီးဖြူကုန်းမှ လေယာဉ်ကွင်းထိ လျှောက်လာရသည်မှာ နည်းသည်တော့ မဟုတ်ပေ။ ထွန်းအေးမို့သာ သည်လောက် ခြေလှမ်းမြန်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု အနီ တွေးမိသည်။ ထွန်းအေးနှင့် မေနှယ် သိပ်ပြီး ရင်းနှီးခင်မင်ခြင်း ရှိလိမ့်မည်ဟု အနီ မထင်မိပေ။ အနီနှင့် ကွဲကွာနေသည့် ကာလများအတွင်း သူတို့ခင်မင်သွားကြသည်လား။ တစ်နည်းအားဖြင့်တော့ လည်း မေနှယ်သည် ယောက်ျားလေးများနှင့်သာ အပေါင်းအသင်းများသူ ဖြစ်သည်မို့ မဆန်းလှပေ။

“ငါ လေယာဉ်ပေါ်တက်တော့မှာ”

မေနှယ်က အထုပ်ကိုလှမ်းယူရင်း ပြောသည်။ ခြေလှမ်းများကလည်း ပြင်ပြီးဖြစ်နေသည်။ ထွန်းအေးကလည်း အေးအေးဆေးဆေး ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“အရီလေးတို့ကို စောင့်ရှောက်နော်”

ထွန်းအေး ခေါင်းပဲညိတ်သည်။

မေနှယ်သည် သူ့ရှေ့မှ လှမ်းထွက်သွား၏။ အနီသည် ထွန်းအေးကို နှုတ်ဆက်ရန် လှမ်းကြည့်ရလေသည်။ ငယ်ငယ်က အနီနှင့် မေနှယ်တို့

www.fairsource.com.mm

လက်တွဲ ပြေးလွှားနေခိုက် တံငါလှေနှင့်သာ လိုက်လိုက်သွားတတ်သော ထွန်းအေးကို အနီ မြင်ယောင်သည်။ ထွန်းအေးသည် စကားနည်းကာ ကြမ်းတမ်းမာကျောသဖြင့် သူတို့ ယောက်ျားလေးများက ရှောင်သည်။ အနီတို့ကိုလည်း မိန်းမဆန်သည်ဟု ထွန်းအေးက ရှုတ်ချတတ်သည်ကို သတိရသည်။

‘သွားမယ်ဟေ့ ထွန်းအေး’
‘အေးကွာ’

ထွန်းအေး ထိုမျှသာပြောသည်။

လေယာဉ်ပြတင်းမှနေ၍ အနီတို့ လှမ်းကြည့်သောအခါ လက်တပြပြ ဖြစ်နေသော အနီ အမေနှင့်အဖေကိုသာ မြင်ရလျက် ထွန်းအေးကိုတော့ မတွေ့ရပေ။

+ + +

အိမ်ကို လှမ်းတက်တက်ချင်း မေ့ယုံ ကိုယ်တစ်ခြမ်းကို မြင်ရလေသည်။
 မီးရောင်သည် မေ့ယုံမျက်နှာတစ်ခြမ်းပေါ်သို့ ဖြာကျနေ၏။ ဆံပင်များ
 ကလည်း ပါးတစ်ဖက်ကို ဖုံးအုပ်ထားသည်။ ပခုံးတစ်ဖက်က နိမ့်လျက်၊
 အခြား လက်တစ်ဖက်က လှုပ်ရှားနေသည်။ အနားရောက်တော့မှ မေ့ယုံ
 အင်္ကျီတစ်ထည်ကို လက်ချုပ်ချုပ်လျက်ရှိကြောင်း ပိုသေချာသွားသည်။
 မေ့ယုံ မော်ကြည့်၏။ အနီကို မြင်တော့ ပြုံးသည်။
 ငါ ထင်သားပဲ၊ နင် ရောက်လာမှာပဲလို့
 မေ့ယုံက အပ်ဖျားကို ချုပ်ခုံဘုလုံးထဲ ထိုးထည့်ရင်း ပြောလေသည်။
 ပြီးတော့ နေရာမှထကာ သင်ဖြူးတစ်ချပ်ကို ခင်းပေးသည်။
 လုပ်မနေပါနဲ့ဟာ၊ ငါ ကြမ်းပေါ်မှာပဲ ထိုင်ချင်တယ်
 မေ့ယုံသည် သူ့ဘေးသို့လာကာ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို အိမ်
 ခါးပန်းပေါ်မှ ကျော်ချပြီးထိုင်သည်။ အနီက ဖျာကိုတွန်းပစ်ကာ မေ့ယုံ
 ဘေးမှာ ထိုင်၏။ မေ့ယုံမျက်နှာမှာ ပြုံးနေလေသည်။ ဝမ်းသာမှုကို
 ဖုံးကွယ်ထားလိုပုံမရ။

ဒီ တစ်ခုတောင် ပါလိုက်သေးတယ်နော်၊ အဟီး၊ အောင်စာရင်းကို ဒေါ်လေးက ငါးကျပ်တောင်ပေးပြီး ဝယ်လာတာ၊ နှမြောလိုက်တာလေ
 မေနှယ်သည် လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ပွတ်ရင်းပြောသည်။ ငပလီ ကမ်းခြေမှာသာဆိုလျှင်တော့ မေနှယ်သည် သံပြင်ပေါ်သို့ ပြေးလွှား ရယ်မောရင်း အားပါးတရ ပြောလိမ့်မည်ထင်သည်။

ငါလည်း သိသိချင်းလာချင်တာ၊ ကလပ်က လွတ်လို့မဖြစ်လို့
 အင်းဝဆောင်မှာနေပြီး လှည်းတန်းကို လမ်းလျှောက်လာရသည်မှာ အနီးကလေးဟု မဆိုသာသော်လည်း သိပ်အဝေးကြီးလည်း မဟုတ်လှ။ သို့သော် ကျောင်းအပြီးမှာ ရတနာဆောင်ဘက် ခြေဦးလှည့်နေမိတာကိုတော့ မေနှယ်ကို မပြောချင်သေးပေ။

ရပါတယ်ဟယ်၊ နင်လည်း ငါ ရန်ကုန်ရောက်လာမှ ဝတ္တရားကြီး တစ်ခုလို ဖြစ်နေတာ

အသက်အရွယ်ကြောင့်လား၊ ဘဝကြောင့်လားတော့မသိ။ မေနှယ်က လူကြီးဆန်ဆန် အားနာစကားဆိုတော့ အနီ သနားမိပြန်သည်။ တကယ် တော့ မေနှယ်သည် လောကထဲမှာ တစ်ယောက်တည်းသာ နေရသူဖြစ်သည်။

တို့အချင်းချင်း ဒီလိုစကားမျိုးတွေ မပြောပါနဲ့ဟာ၊ နင် အရီလေး တို့ ဦးသောင်းရွှေတို့ဆီကော စာရေးလိုက်ပြီလား

ဪ အေး၊ စာဆိုလို့ ခုမှ သတိရတယ်၊ မနက်ကပဲရေးပြီးပါပြီ၊ ထည့်ပေးစမ်းပါဦးဟယ်

အေး၊ ငါ့ကိုပေးထား၊ အပြန် ဝင်ထည့်လိုက်မယ်
 မေနှယ်သည် ပေါ့ပါးစွာ ထသွား၏။ ရန်ကုန်ရောက်မှ မေနှယ် ခန္ဓာကိုယ်သည် ပိုမို သေးကွေးလာသလို ထင်ရလေသည်။ ရေမြေ တောတောင် သဘာဝကြားမှာ လွတ်လပ်စွာပြေးလွှားနေသော မေနှယ်သည် မြို့ပြ၏ ကျဉ်းမြောင်းကျပ်တည်းမှုဒဏ်ကို စတင် ခံစားရရှာပေတော့မည်။

ပြီးတော့ ဘဝရပ်တည်ရေးအတွက်လည်း လုံးပန်းရသေးသည်။ မေနှယ်၏ ချုပ်သက်စ အထည်ဆီ လှမ်းကြည့်မိ၏။ အင်္ကျီချုပ်သည့် အလုပ်ကို မေနှယ် တကယ်ပဲ စိတ်ဝင်စားလေသလား။

“ရော၊ သေသေချာချာ ထည့်လိုက်နော်၊ သူတို့လည်း ခုလောက်ဆို သိပြီးလောက်ပါပြီ”

“ဦးသောင်းရွှေတို့ကတော့ သိမှာပေါ့၊ အရီးလေးတို့ကတော့ ဘယ်လို လုပ် သိမလဲ”

စကားပြောနေရင်းမှ မေနှယ်ပေးသော စာအိတ်သည် သုံးအိတ် ဖြစ်နေသည်ကို သတိထားမိသည်။

“ထွန်းအေးက မနေပါဘူးနော်၊ အောင်စာရင်းကို နားစွင့်နေမှာ၊ သူ သိသိချင်း အရီးလေးတို့ကို ပြေးပြောမှာ”

သည်တော့မှ ကျန်သည့်စာအိတ်တစ်အိတ်က ထွန်းအေးဆီ လိပ်မှု ထားမှန်း အနီ သတိထားမိသည်။ အနီက ပြုံးသည်။

“ဘာရယ်တာလဲ ဟင်”
မေနှယ်၏ အမူအရာသည် မိန်းကလေးဆန်လာသည်။

“ထွန်းအေးက နင့်ကို တော်တော်ခင်ပုံရတယ်နော်”
မေနှယ်က ခေါင်းကို သွက်သွက်ညှိတ်ပြသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ငါလည်းသူ့ကို ခင်တာပဲ၊ နင်မရှိတော့ သူ့ကို အစစ အရာရာ အားကိုးရတာ၊ သူတို့အခြေအနေက မဆိုးပါဘူး၊ ရွာထဲက အိမ်ကို ဧည့်ကျရင် ငှားစားလို့ရတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူက ပင်လယ်ကို သိပ်ခင်တယ်၊ အဖေ့ကိုလည်း အမြဲကူညီခဲ့တယ်”

မေနှယ်၏ စကားလုံးများသည် ရိုးစင်းလှသဖြင့် အနီစိတ်ထဲက တစ်မျိုးတစ်မည် အဓိပ္ပာယ်ပေါက်စေသော စကားပြောမိသည့်အတွက် ပြန်ပြီး ရှက်မိလေသည်။

www.f4ever.space.com.mm

မေနှယ်၊ နင် ကျောင်းတက်မှာလားဟင်

မေနှယ်သည် ရှေ့သို့အုပ်ဆိုင်ကျလာသော ဆံပင်များကို နောက်သို့ သပ်ချရင်း လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားနေသည်။

တက်လို့တော့ရမယ်ထင်တယ်၊ အင်္ကျီတွေက ညဘက်ကိုင်ရတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဦးလေးတို့ဆီက စာအလားကို စောင့်ဦးမယ်လေ၊ ခုနေတော့ ဒေါ်လေးက အလကားကျွေးထားတာ၊ ကျောင်းစရိတ်နဲ့ဆိုရင် လောက်ပဲ၊ မလား၊ ရေရှည်မှာ ကပ်စားနေလို့ မဖြစ်ဘူး

အနီ သက်ပြင်းကို ခိုး၍ ရှိုက်လိုက်မိသည်။ သည်ကိစ္စကို သူ ကြိုးပမ်းလျှင်တော့ ဖြစ်နိုင်သည်ပင်။ အနီမှာ မေမေတို့ ပို့ပေးသော ငွေကို ပိုပိုလျှံလျှံ ရသည့်အပြင် ရန်ကုန်မှာလည်း အလွယ်တကူသုံးစွဲလို့ ရသည့် အဆက်အသွယ်တွေရှိနေသည်။ မမကြီးဆီက တောင်းလျှင်လည်း ရသည်။ အဖေသည် အနီ ကျောင်းစတက်သည့်နှစ်ကပင် ရန်ကုန်နှင့် ဆက်သွယ်သည့်အလုပ်တစ်ခုကိုလုပ်ခဲ့သည်။ အဖေက အမြင်ကျယ်သည်ဟု ဆိုရပေမည်။ ငရုတ်၊ ကြက်သွန်ကို အဓိကထားရာမှ ဆေးဝါးအသုံးအဆောင် ဘက်ကို လိုင်းပြောင်းခဲ့သည်။ အဖေသည် သူ့ဘဝတိုးတက်ရေးကို အမြဲ ဂရုပြုသူဖြစ်၏။ အနီကိုလည်း ဘွဲ့ရပြီးလျှင် ရန်ကုန်မှာပင် နေစေကာ စီးပွားရေးကို ဦးဆောင်လုပ်ဖို့ သင်ပေးထားသည်။

ဟော ဒေါ်လေး ပြန်လာပြီ

မေနှယ်သည် နေရာမှ ပေါ့ပါးစွာထသွားပြီး ဒေါ်ကြွေလက်ထဲမှ ပစ္စည်းပစ္စယများကို ဆီးကြိုယူလေသည်။ ယိုးဒယားခြင်းထဲ ဖြည့်သိပ် လာသော ပစ္စည်းများမှာ အင်္ကျီအပ်ထည်များ ဖြစ်၏။

အနီ ရောက်နေသကိုး၊ မင်းညီမတော့ ပျော်လွန်းလို့ မနက်က ထမင်းတောင် မစားနိုင်ဘူး၊ ငါ့မလဲ ဝမ်းသာလိုက်ရတာလေ

ဒေါ်ကြွေကလည်း ဟန်ဆောင်မှု ကင်းလှ၏။ အနီသည် မေနှယ်
အတွက် ဝမ်းသာစရာတစ်ခု တိုးလာလေသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သည်လိုအိမ်
မျိုးမှာ နေရသည့်အတွက် မေနှယ် စိတ်ညစ်ညူးစရာတော့ မရှိနိုင်ပေ။

‘ဒေါ်လေး ထမင်းစားတော့မလား’

‘ကလေးတွေကော’

‘စောစောကတော့ လမ်းထဲမှာ ဆော့နေတာ မြင်တာပဲ’

‘ညည်းဦးလေးကော ပြန်လာသေးလား’

မေနှယ်က ခေါင်းခါပြသည်။

‘မစားသေးပါဘူးကွယ်၊ မေနှယ် အရင်စား၊ အနီလဲ စားသွား’

‘ကျွန်တော် မစားတော့ပါဘူး ဒေါ်လေး၊ အပြင်ထွက်ပြီး မေနှယ်ကို
တစ်ခုခု လိုက်ကျွေးခိုင်းရ ကောင်းမလားလို့’

အနီနှုတ်မှ မရည်ရွယ်ဘဲ ထွက်သွားသည်။ မေနှယ်ကို လှမ်းကြည့်
မိတော့ အံ့ဩသလို အမူအရာမြင်ရသော်လည်း တစ်စုံတစ်ရာ ငြင်းဆန်ခြင်း
မပြုပေ။

‘အေးကွယ် မင်းညီမလည်းရောက်ကတည်းက ကျောင်းစရိတ်ရအောင်
ဆိုပြီး အင်္ကျီချည်းချုပ်နေတာ၊ ရန်ကုန်မြို့ကိုတောင် သေသေချာချာ
မြင်ဖူးသေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ သွားကြပေါ့’

မေနှယ်သည် အခန်းထဲသို့ဝင်သွားကာ အင်္ကျီလုံချည်လဲပြီး ပြန်ထွက်
လာသည်။ မေနှယ် အဆင်အပြင်သည် ပတ်ဝန်းကျင်ကြောင့်ပဲလား မသိ
အနည်းငယ် ပြောင်းလဲကာ ပိုလှလာသည်။ တကယ်တမ်းကျတော့လည်း
မေနှယ် လှသည် မလှသည်ကို အနီ တွေးတောနေတတ်ခြင်း မရှိခဲ့ပေ။
မေနှယ်ကို မြင်ရသည့်အခိုက်မှာသာ ခင်မင်တွယ်တာစိတ်ဖြင့် ကြည့်မိခြင်း
ဖြစ်၏။ အနီအတွက် မေနှယ်အလှသည် ထူးခြားခြင်းမရှိလှ။ သို့သော်

မေနှယ်နှင့်တွေ့လျှင် သူ့စိတ်က အလိုလိုပင် ဖျော့ပျောင်းကာ အတူတူ သွားလာ စကားပြောချင်စိတ်က ပေါ်ပေါက်လာစမြဲဖြစ်လေသည်။

“ပိုက်ဆံများများ ပါရဲ့လား”

အနီကမေးတော့ မေနှယ်က သူ့ပခုံးလွယ် သားရေအိတ်ကလေးကို လက်ဖြင့် ပုတ်ပြသည်။

“နင် စားချင်တာလောက်တော့ အဝကျွေးနိုင်ပါတယ်နော်”

မေနှယ်နှင့် အနီ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားသည်ကို ဒေါ်ကြွေက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်၏။ လမ်းပေါ်မှာ ဆော့ကစားနေသော ကလေးတချို့က “မေနှယ် ဘယ်သွားမလို့လဲ” ဟု လှမ်းမေးသည်။

“မေနှယ် တော်ကြာပြန်လာရင် မုန့်ဝယ်ခဲ့မယ်၊ အိမ်ပေါ်တက်ကြတော့၊ မေမေကြီး ပြန်ရောက်နေပြီ”

မေနှယ်က ကလေးများကို လှမ်းပြောလိုက်၏။ လမ်းပေါ်မှ အခြားကလေးများကပါ မေနှယ်တို့နှစ်ယောက်ကို ငေးကြည့်နေကြလေသည်။

“နင် တကယ်ပဲ အင်္ကျီချုပ်တတ်နေလား မေနှယ်”

အနီသည် မေနှယ်ဘဝ အပြောင်းအလဲကို ပြန်တွေးမိလျှင် အံ့ဩနေဆဲဖြစ်သည်။ ယခုထိလည်း မေနှယ်သည် သူတစ်ခါမျှ မကျင်လည်ဘူးသော ဝန်းကျင်အသစ်မှာ ဘဝကို ထူထောင်ဖို့ အားယူကြိုးစားနေသည်ဆိုတာ ယုံကြည်နိုင်ခြင်း မရှိသေး။

“ဒေါ်လေးကတော့ စက်ချုပ်သင်တန်း တက်ခိုင်းတာပဲ၊ လောလောဆယ် မတတ်နိုင်သေးလို့ လက်ချုပ်ပဲချုပ်နေရတယ်၊ ကော်ကပ်ပြီးသားကို လိုက်ချုပ်ရတာပဲ လွယ်ပါတယ်”

မေနှယ်သည် သူ့ အင်္ကျီချုပ်သည့်အကြောင်းကို အကျယ်တဝင့် ဆွေးနွေးလိုစိတ် ရှိဟန်မတူပေ။

ဖဟာဆိုရှယ်လမ်းထဲမှထွက်ပြီး လှည်းတန်းဈေးဘက်ကို မျက်နှာမူ လိုက်ကြသည်။ မေနှယ်သည် အနီဘေးမှာ ဣန္ဒြေရရပင် လိုက်ပါလာ၏။ သူတို့နှစ်ယောက် ပင်လယ်ကမ်းခြေမှာ လမ်းလျှောက်ရသည်လောက်တော့ ပျော်စရာမကောင်းတော့ပေ။ သည်မှာ ယောက်ျားကလေးနှင့် မိန်းကလေး လွတ်လပ်စွာတွဲသွားနိုင်သည် မှန်သော်လည်း ကမ်းခြေ၏ လွတ်လပ်ခြင်းနှင့် တော့ မတူပေ။

“နင် ဘာစားမလဲ အနီ”
မေနှယ်က မေး၏။

“နင့်ကို တကယ်ကျွေးခိုင်းချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ နင် အိမ်ထဲမှာ နေပြီး အလုပ်လုပ်နေတာကို မြင်ရတာ ငါ့မျက်စိထဲမှာ အမြင်မတော်သလိုဘဲ၊ ကြည့်လို့မကောင်းဘူး၊ အရင်က နင်ဟာ ဒီလိုမှ မဟုတ်တာ၊ ငါ နင့်ကို အရင်ကလိုပဲ ပြန်မြင်ချင်တယ်၊ ငါတို့ ဝေးဝေးသွားကြရင် ကောင်းမယ်၊ မြေနီကုန်းကို သွားမလား”

မေနှယ်သည် အနီကို တွေ့ကြည့်နေသေး၏။

“ဘယ်မသိလဲ သွားလေ၊ ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ နင်က ဘာဖြစ်လို့ ငါ အလုပ်လုပ်နေတာကို ကြည့်မကောင်းဘူးလို့ ပြောတာလဲ၊ ငါ အရင်ကလည်း အလုပ်လုပ်ပါတယ်ဟယ်၊ ပုတီးသီးရောင်းတယ်၊ ငါးရောင်းတယ်၊ ငါ အုန်းပင်တောင် တက်သေးတာ၊ နောက်မှ အဖေဆူလို့”

မေနှယ်သည် ပြောရင်း ရယ်လေ၏။

မေနှယ်သည် ပြင်ပလောကနှင့်သာ ထိုက်တန်သည်ဟု အနီ တွေးမိပြန်သည်။

“အေးလေ၊ ဒါကြောင့်မို့လို့ နင် ထိုင်ပြီး အင်္ကျီချုပ်နေတာ ကြည့်လို့ မရဘူးလို့ ပြောတာပေါ့”

အနီသည် ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်မှာ ရပ်၏။ မေနှယ်သည် ရှုပ်ရှက် ခတ်နေသော ကားတွေကိုကြည့်ကာ အနီနားကို တိုး၍ ရပ်လေသည်။

“ငါ တစ်သက်လုံးတော့ အင်္ကျီထိုင်ချုပ်နေမှာ မဟုတ်ပါဘူး အနီ ရယ်၊ ဘဝဆိုတာ အစမှာ ဒီလိုပဲ ရုန်းကန်ရတယ်မဟုတ်လား”

ဟောကြည့်။ မေနှယ်က ဘာဖြစ်လို့ သည်လိုပြောရသလဲ။

ဘတ်စ်ကားတစ်စီးရပ်လာသဖြင့် အနီသည် မေနှယ်လက်မောင်းကို ဆွဲကာ ကားပေါ် တိုးတက်လိုက်လေသည်။ ပြီးတော့ သတိရကာ မေနှယ်ကို ကားနောက်ဘက်မှာထားခဲ့ကာ သူက ပြန်ဆင်းပြီး ရှေ့ကို ပြေးသည်။ ယောက်ျားတစ်ကန့် မိန်းမတစ်ကန့်စီးရသော ဘတ်စ်ကားကို သူဘာကြောင့် စောင့်စီးခဲ့ပါလိမ့်။ သုံးဘီးတစ်ကျပ်ကားစီးလျှင်သော်မှ မေနှယ်နှင့် အတူတူ ထိုင်နိုင်သေးသည်။ သူသည် ရှေ့မှနေ၍ မေနှယ်ကို စိတ်မချစွာ လှမ်းကြည့်ရ၏။ မေနှယ်သည် တခြားယောက်ျားကြီးများ၏ ကြားမှာ ညပ်နေသလို အဖြစ်မျိုးမဟုတ်၍ တစ်နည်း စိတ်ချမ်းသာရ လေသည်။ မေနှယ်က သူ့ကို လှမ်း၍ ပြုံးပြသည်။

မေနှယ်ဟာ အုန်းပင်ကိုတောင် တက်ဖို့ကြိုးစားခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးပဲ။ ဘတ်စ်ကားပေါ်မှာ အခြေခိုင်အောင် ရပ်တာလောက်တော့ ကျွမ်းကျင် မည်ပင်။

မြေနီကုန်းရောက်တော့ မေနှယ်ကို လှမ်းပြီး အချက်ပြကာ ဆင်း ရသည်။

“စကားပြောရင်နဲ့ မေ့သွားတယ်ဟာ၊ သုံးဘီးစီးလာရင်လဲရတာကို”

“ကောင်းပါတယ်ဟဲ့၊ ငါတော့ပျော်တယ်”

မေနှယ်သည် စာမေးပွဲအောင်ရော၊ အပြင်ထွက်ရတာရော ပေါင်းပြီး ပျော်နေသလားမသိ။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် မေနှယ့်မျက်နှာ ပိုပြီး ကြည်လင်လာတာကို မြင်ရသည်။

www.f.reverspace.com.mm

* နင် ဘာစားမလဲ မေနှယ် *
မေနှယ် လက်ကိုကိုင်ကာ ကားလမ်းကို ဖြတ်ကူးရင်း အနီက
မေးသည်။

* ငါက မေးရမှာပါနော် *

* နင်ကျွေးတာကို မစားရက်ပါဘူး မေနှယ်ရယ်၊ ငါ ကျွေးပါ့မယ် *
ပထမတော့ မေနှယ် မျက်နှာပျက်သွားသည်။ အနီကလည်း
မေနှယ်ကို စော်ကားသလိုများ ဖြစ်သွားလေပြီလားဟု တွေးပူမိလိုက်လေ
သည်။ သို့သော် ငယ်ငယ်ကတည်းက သည့်ထက်မက နာကျည်းစိတ်ဆိုးစရာ
တွေကို ပြော၍သော်မှ စိတ်မနာတတ်ခဲ့ကြသော သူတို့ဘဝကို သတိရကာ
စိုးရိမ်မှု ပြေပျောက်သွားသည်။

မေနှယ်ကလည်း ချက်ချင်း တုံ့ပြန်သည်။

* ဒါဆိုရင် အကုန်သက်သာတာပေါ့ဟယ် *

အနီသည် မေနှယ်လက်ကို လွှတ်ကာ တရုတ်ထမင်းဆိုင်ထဲသို့
ဝင်ခဲ့လေသည်။ မေနှယ်သည် ကလေးများသော အိမ်ထောင်စုတစ်ခုမှာ
မှီခိုနေ၍ ဟင်းကောင်း လွေးကောင်းလည်း စားရလိမ့်မည်မဟုတ်ဟု
သူ တွေးသည်။ ဟင်းမျိုးစုံကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု လှမ်းမှာနေ၏။

မေနှယ်က တား၏။

* အေးပါ၊ ငါလဲအဆောင်မှာ ဟင်းမကောင်းလို့ အပြင်ထွက်စားချင်
နေတာကြာပြီ၊ နင်ကြိုက်တဲ့ ဟင်းတစ်မျိုး မှာပါဦးလား ဟင် *

* ဟင့်အင်း၊ ငါ ဒီဟင်းတွေ တစ်ခုမှမကြိုက်ဘူး *

မေနှယ်က ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောတော့ အနီ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွား
သည်။

* နင် ဘာစားချင်လဲ မေနှယ် *

မေနှယ် ငေးနေသေးသည်။

* ငါ့လား၊ ငါလေ ငါးပိပဲစားချင်တယ်၊ ဒီမှာ ရေကျိုငါးပိစားရတာ ငါ မစားတတ်ဘူး၊ ရခိုင်ငါးပိကို ပုစွန်နဲ့ကျိုပြီး ငရုတ်သီးစိမ်းစပ်စပ်နဲ့ စားပစ်ချင်လိုက်တာ ဟယ်*

မေနှယ်၊ မျက်နှာမှာ ပြန်လေးနက်သွားသည်ကို ကြည့်ကာ အနီစိတ်မသက်မသာ ဖြစ်ရပြန်လေသည်။ သို့သော် ချက်ချင်းပင် ပြန်ရယ်လိုက်သည်။

* စိတ်မကောင်းဖြစ်မနေပါနဲ့ဟဲ့၊ ငါက အနေမကြာသေးလို့ပါ၊ နောက်တော့လည်းစားတတ်သွားမှာပေါ့၊ ဟိုတစ်နေ့ကလေ ထွန်းအေး ပေးလိုက်တဲ့ ငါးတီတူတွေကို ငရုတ်သီးစပ်စပ်နဲ့ သုပ်ပေးတာ ဒေါ်လေးက စားကောင်းလို့တဲ့၊ နင်အဆောင်မှာ ထမင်းစားမကောင်းရင် တစ်ခါလောက် လာစားပါလား*

မေနှယ်သည် သွက်သွက်လက်လက် ပြန်ဖြစ်လာကာ စားပွဲထိုးလာချပေးသော ထမင်းပန်းကန်လုံးနှင့် တူကို ကိုင်ပြီး မြည်းစမ်းကြည့်လေသည်။ တူထဲမှ ချော်ကျသွားသော ဟင်းဖတ်များကို လက်နှင့်လိုက်ကောက်ရင်း သဘောကျစွာ ရယ်မောလေ၏။

* မေနှယ်၊ ငါတို့ထမင်းစားပြီးရင် ရုပ်ရှင်ကြည့်သွားကြရအောင်၊ အချိန်မီသေးတယ်*

* ဒီနေ့တော့ မကြည့်ချင်သေးဘူး၊ ဒေါ်လေး စိတ်ပူနေမယ်၊ နောက်တစ်ပတ်လာခေါ်*

အနီစိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခုကို တွေးလိုက်မိသည်။

လာမည့် တနင်္ဂနွေနေ့မှာ တင့်တင့်ရီနှင့် ရုပ်ရှင်ကြည့်ဖို့ ချိန်းထားသည် မဟုတ်လား။

+ + +

“ကောင်မလေးတစ်ယောက် မင်းကို လာရှာတယ်”

သည်နေ့ ကျောင်းမှဆင်းဆင်းချင်း အဖေစာရေး၍ ခိုင်းထားသော ကိစ္စကို သွားလုပ်ရသည်။ အဆောင်ခန်းထဲသို့ ရောက်ရောက်ချင်း သူငယ်ချင်း သိန်းအောင် ဆီးပြောလိုက်သော စကားကို အနီ မယုံပေ။

“လုပ်မနေနဲ့”

အနီက လုံချည်အဟောင်းတစ်ထည်ကို လှမ်းယူရင်း ပြောသည်။ သိန်းအောင်က သူ့နောက်က လိုက်လာသည်။

“တကယ်ပြောတာ ယောက်ဖရဲ့၊ ငါ အောက်ဆင်းသွားတုန်း သံတွဲက ကိုတင်မောင်နီကို ခဏခေါ်ပေးပါတဲ့၊ ငါကတောင်မှ ရေကူးချန်ပီယံ လားလို့ နောက်လိုက်သေးတယ်၊ ကောင်မလေးက ရှက်သွားမလား အောက်မေ့တယ်၊ ခပ်တည်တည်ဗျ၊ ဟုတ်တယ်၊ ဇီးဖြူကုန်းမှာတော့ ချန်ပီယံပဲတဲ့”

အင်္ကျီချွတ်နေသော အနီသည် ရပ်တန့်သွား၏။

www.foreverface.com.mm

•မေန္ဒယ်•

အနီ နှုတ်မှ ရုတ်တရက်ထွက်သွားသည်။

•အေး ဟုတ်တယ်၊ ကဲ ယုံပြီ မဟုတ်လား၊ ဒီလောက် ရဲရဲတင်းတင်း ဣန္ဒြေရရ လာတွေ့ပုံထောက်တော့ မင်းညီမပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ မဟုတ်လား ယောက်ဖ•

အနီသည် သိန်းအောင်ကို စကားမပြန်နိုင်သေးပေ။ မေန္ဒယ် ဘာကိစ္စများ အရေးတကြီး လိုက်လာပါလိမ့်ဟု စိတ်ပူသွားသည်။ လွန်ခဲ့သည့်အပတ်ကလည်း မေန္ဒယ်ဆီ မရောက်ခဲ့ပေ။ နာရီကိုကြည့်လိုက် တော့ ခုနစ်နာရီ ကျော်နေလေပြီ။ မနက်မှသွားရန် ဆုံးဖြတ်ရသည်။ မောမောနှင့် အိပ်ရာပေါ် ပစ်လွဲချလိုက်သည်။ အဖေမှာသည့် ပစ္စည်းအချို့ ကို လူကြုံဖြင့် လေယာဉ်ကွင်းသို့ သွားပို့ရသည်။ ဈေးမှ ကိုက်ပုံမလားဟု ပူနေရသည်။

သိန်းအောင်သည် သူ့နားစို စပ်ဖြူဖြူနှင့် ရောက်လာပြန်လေသည်။

•မဆိုးဘူးနော်၊ ရုပ်ကတော့ မင်းနဲ့ တခြားစီပဲ၊ မျက်နှာကလည်း ကြည်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ရီမာတို့၊ အေးအေးသက်တို့လို သိပ်သွက်သွက် ကြီးတော့လည်း မဟုတ်ဘူး၊ တင့်တင့်ရီလောက်တော့ မလှဘူးပေါ့ကွာ•

သိန်းအောင်သည်လောက် စိတ်ဝင်စားလိမ့်မည်ဟု အနီမထင်မိပေ။ နဂိုက အရွတ်အနောက် ပြောတတ်သူမို့ နောက်တာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အကြောင်းကို သည်မျှ ကြာကြာမပြောဘူးသည်မို့ အတည်ပြောတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သို့သော် သိန်းအောင် ပြောရလောက် အောင် မေန္ဒယ် လှသည်ဟု အနီ မထင်ပေ။ မေန္ဒယ် စိတ်လက်ပျော်ရွှင် နေသည့်အခါ မေန္ဒယ်မျက်နှာ ကြည်စင်နေတတ်သည်ကတော့ အမှန်ပင် ဖြစ်၏။ ပြီးတော့ မေန္ဒယ်သည် ဘယ်လိုကြောင့်လည်းမသိ၊ ယောက်ျား

လေးတွေနှင့် ခင်လွယ်သည်။ သိန်းအောင်ပြောသလို ရှက်ရွံ့ရွံ့အမှုအရာမရှိဘဲ ခပ်အေးအေး တုံ့ပြန်တတ်သောကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ဘာမှာသွားသေးလဲ

တွေ့ချင်လို့ပါတဲ့၊ သိပ်တော့အရေးမကြီးပါဘူးတဲ့၊ ငါက ဘယ်ကို လာခဲ့ဖို့ ပြောရမလဲလို့ မေးလိုက်သေးတယ်၊ ဟဲ ဟဲ သူ သိပါတယ်တဲ့၊ လှည်းတန်းကိုတဲ့

သိန်းအောင်တစ်ယောက် တော်တော် စကားကြောရှည်လိုက် ပါလားဟု တွေးကာ နည်းနည်းအူတိုသွားမိလေသည်။

မင်းကိုကော အလည်ခေါ်သွားသေးလား

အနီက ငေါ့ပြီး မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သိန်းအောင်က ခေါင်းညိတ်ပြသဖြင့် အနီ အံ့ဩသွားသည်။

အနီ သူငယ်ချင်းလားတဲ့၊ မင်းကို အနီလို့ ခေါ်တယ်နော်၊ ငါကလည်း သိပ်ခင်တဲ့သူငယ်ချင်း ညီအစ်ကိုအရင်းလိုပဲလို့ ပြောလိုက်တာပေါ့၊ အနီလာရင် လိုက်လာနိုင်ပါတယ်တဲ့၊ ဒီကောင်က လာချင်မှ လာနိုင်မှာ၊ ညနေဆိုလည်း ရတနာဆောင်သွားရတာနဲ့ မအားရဘူးလို့ ပြောလိုက်တယ် အနီသည် ခုတင်ပေါ်မှ ဝုန်းခနဲထလိုက်၏။

ဟေ့ကောင် ဒါတော့ မင်း လွန်လွန်းပြီကွာ

သိန်းအောင်သည် တဟဲဟဲ ရယ်နေလေသည်။

ယောက်ဖကလည်းကွာ၊ သူ့ခမျာ ရပ်ဆွေရပ်မျိုးဆိုပြီး မင်းကို အားကိုးနေတာ၊ မင်းက ဘာတွေများ ဖုံးကွယ်ထားချင်သေးလို့လဲ

သိန်းအောင်စကားသည် သူ့ကို အရှိုက်ထိုးသလို ဖြစ်နေလေသည်။ သို့သော် သူ့ကိုယ်သူ့စမ်းစစ်ကြည့်လျှင် သူသည် မေ့ယုံအပေါ် လှည့်ဖျား လိုစိတ်မရှိဟု သူ့ဘာသာ ခိုင်လုံမြဲပင်ဖြစ်သည်။ သိန်းအောင်က ရပ်ဆွေရပ်မျိုးဟု သုံးလိုက်ခြင်းသည်လည်း သူ့အတွက် ရင့်သီးသလို

ဖြစ်နေသည်။ အနီ အမူအရာအားဖြင့် မေနှယ်သည် အနီနှင့် မည်သို့မျှ မတော်စပ်မှန်း သိန်းအောင် ရိပ်မိသွားခြင်းဖြစ်ပေမည်။ အနီ နည်းနည်းတော့ ရှက်သွားမိသည်။

မေနှယ်နဲ့ ငါဟာ မောင်နှမလည်း မဟုတ်ဘူး၊ သူငယ်ချင်း၊ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေပဲ

သိန်းအောင်သည် သူ့ကို အံ့သြသလို ကြည့်နေ၏။

သူငယ်ချင်း၊ ဟုတ်လား

အေး၊ ဟုတ်တယ်

ဒါဆိုရင် သူငယ်ချင်းကနေ တစ်ဆင့်ဆက်လို့ ရသေးတယ်လို့ ဆိုလိုတာလား

သိန်းအောင် စပ်စုလွန်းလှချေတာလား။

ဘယ်တော့မှလဲ တစ်ဆင့်မတက်ဘူး၊ တစ်သက်လုံး သူငယ်ချင်းပဲ

အနီက ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောကာ ရေချိုးခန်းဘက်သို့ ထွက်သွားသည်။

မနက်ဖြန် မေနှယ်ကို သွားတွေ့ရန် ဆုံးဖြတ်ရသည်။

+ + +

ဦးလေး ဦးသောင်းရွှေဆီက စာလာတယ်လေ၊ ကျောင်းကို တက်ဖြစ်အောင် တက်ပါတဲ့၊ သူ တာဝန်ယူတယ်တဲ့

မေနှယ် မျက်ဝန်းများသည် တက်ကြွခြင်းဖြင့် ရွှင်လန်းနေသည်။ အရေးအကြောင်းရှိရင် အနီကို တိုင်ပင်ဖို့မမေ့သည့်အတွက် အနီ ဂုဏ်ယူရသည်။ မေနှယ် ရန်ကုန်ကို လိုက်လာပြီးကတည်းက အစစအရာရာ မေနှယ်အတွက် ရပ်တည်ပေးရန် သူ့မှာ တာဝန်ရှိပြီးသားဟု သူ ဆုံးဖြတ်ပြီး သားပင်။

ဦးသောင်းရွှေဆီက စာမလာလည်း တက်ဖြစ်အောင်တိုက်တွန်းမလို့ ပါပဲ

အေးပါဟယ်၊ နင့် စေတနာကို ငါ နားလည်ပါတယ်

မေ့ယ့်ဘေးနားမှာ ကလေးသုံးယောက် ဆူညံစွာ ဆော့ကစားနေကြသည်။ မေ့ယ့်ထံမှ စကားစုံကို ကြားရရန် မနည်းနားစိုက်ထောင်နေရလေသည်။ သူ မေ့ယ့်နားကို တိုးကပ်လိုက်၏။ ရုံးပိတ်ရက်ဖြစ်၍ အလုပ်အဆင်းသော ဒေါ်ကြွေယောကျ်ား ဦးကျော်စိန်သည် သူတို့နှစ်ယောက်ကို သတင်းစာနောက်ကွယ်မှ ဂရုထားကြည့်နေကြောင်းကို အနီသိနေသည်။

လျှောက်လွှာတင်ဖို့ကိစ္စတွေ ငါ လုပ်လိုက်ပါ့မယ်၊ ဒါပေမယ့် မေ့နယ်

အနီက စကားကို ရပ်တန့်ကာ ဦးကျော်စိန်ဘက်သို့ ကြည့်မိပြန်လေသည်။

ဘာလဲဟင်၊ ဘာပြောမလို့လဲ

မေ့နယ်ကတော့ ရွှင်ရွှင်လန်းလန်းပင် ရှိနေ၍ ဘာကိုမျှ ဂရုထားဟန် မတူပေ။

မေ့နယ်၊ ငါတို့ အပြင်သွားရအောင်

ရုတ်တရက် စိတ်ကူးရရာ ပြောလိုက်သော်လည်း မေ့နယ်က မငြင်းဆန်ဘဲ နေရာမှထကာ အဝတ်အစားလဲသည်။

ဦးလေး ကျွန်မ အပြင်ခဏသွားလိုက်ဦးမယ်

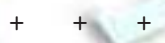
ဦးကျော်စိန် မျက်နှာပျက်နေသည်ကို အနီတစ်ယောက်တည်းသာ သိသည်။

ဘယ်သွားကြမလို့လဲ

ဘယ်ရယ်လို့ မဟုတ်ဘူး၊ အနီခေါ်တဲ့ နေရာပဲ၊ ဒေါ်လေးဆီ ထမင်းချိုင့်ပို့ရင် ကျွန်မ ဝင်ပို့လိုက်မယ်

ဦးကျော်စိန် ဘာမျှမပြော။ အနီသည် မျက်နှာပူသလိုဖြစ်ကာ အိမ်ရှေ့ဘက်လှည့်ပြီး ထိုင်စောင့်နေ၏။ မေနှယ်က ထမင်းချိုင့်ပြင်ပြီး ပြန်ထွက်လာသည်။

“မမ ကျွန်တော်လည်း လိုက်မယ်”
ကလေးတစ်ယောက်က လှမ်းပြောသည်။
“ဟဲ့၊ ဘယ်သွားမှန်းမသိဘဲ မင်းက ဘယ်လိုက်မှာလဲ”
ဦးကျော်စိန်အသံက အနည်းငယ်ကျယ်နေ၏။
အနီသည် မေနှယ်လက်ထဲမှ ထမင်းချိုင့်ကိုဆွဲကာ လှည်းတန်းဈေး ဘက်သို့ အတူထွက်ခဲ့ကြသည်။
မေနှယ် စိတ်ပေါ့ပါးပျော်ရွှင်နေဟန်မြင်ရ၍ အနီ ဝမ်းသာမိလေ သည်။

“အဆောင်မှာနေပါလား မေနှယ်ရယ်”
အအေးဖန်ခွက်ကိုကိုင်ပြီး မေနှယ် ငေးနေသည်။
“ခုလောက် အခြေအနေပေးလာတာကိုပဲ ဝမ်းသာရမယ်မဟုတ်လား အနီရယ်၊ ကျောင်းစရိတ်ရော၊ အဆောင်ခရောဆိုရင် ဦးလေးတို့ကို သိပ် အခွင့်အရေးယူရာ ကျနေမှာပေါ့”
မေနှယ်က စဉ်းစဉ်းစားစား ပြောသည်။
“ဦးသောင်းရွှေတို့က တတ်နိုင်ပါတယ် မေနှယ်၊ သားသမီးလည်းရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒေါ်ကြွေတို့အိမ်မှာ နေတော့ကော ဒီတိုင်းစားနေလို့ ကောင်းပါ့ မလား”
“ငါ ညဘက် အင်္ကျီချုပ်မယ်လေ၊ ထမင်းလခတော့ ပေးရမှာပေါ့”

* ဘာထူးလဲ မေန္ဓယ်၊ အဆောင်လခလောက်ပဲကုန်မှာ၊ နင် အင်္ကျီ
မချုပ်ပါနဲ့၊ အဆောင်ခကို ငါ တာဝန်ယူမယ် *

မေန္ဓယ်သည် အနီကို စူးစိုက်၍ကြည့်၏။ ထုံးစံအတိုင်း နှုတ်ခမ်း
များကိုကား တင်းတင်းစေ့ထားသည်။

* ငါ ရန်ကုန်ကိုလာတာ အင်္ကျီချုပ်စားဖို့ချည်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး
အနီ၊ သံတွဲမှာလဲ ချုပ်စားလို့ရပါတယ်၊ အဖေဖြစ်စေချင်သလို ငါ့ဘဝကို
တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲပစ်မယ်ဆိုပြီး ထွက်လာတာပဲ၊ တစ်ခုခုကိုတော့
ဖြစ်အောင်လုပ်မှာ အမှန်ပါ၊ ဒါပေမယ့် *

* ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လဲ *

မေန္ဓယ်သည် အနီမျက်လုံးများကို လှမ်းကြည့်နေသေး၏။

* နေရာတကာ သူများအကူအညီချည်းယူပြီး ကိုယ့်ဘဝတိုးတက်
ကြောင်းကို ရှာတယ်ဆိုတော့ သိပ်ပြီး အလွယ်လမ်းကို လိုက်ရာကျနေမလား
လို့ *

အနီက ရယ်မောသည်။

* ခရ၊ နင်ဟာ အရင်ကနဲ့ တော်တော်ကွာသွားတယ်၊ ငါ့စိတ်ထဲမှာ
အရင်ကလိုပဲ ပေါ့ပေါ့နေ၊ ပေါ့ပေါ့ ပြောတတ်တဲ့ ကောင်မလေးကိုပဲ
မြင်ယောင်နေတာ၊ နင် သိပ်တွေးလွန်းတယ်ဟာ၊ ရယ်ရတယ် *

သည်တော့ မေန္ဓယ်လည်း ရယ်သည်။

* ငါ့ကို လူတွေရှေ့မှာ ခရလို့မခေါ်နဲ့၊ နင် အသိပဲ၊ အေးပါ
ဟာ၊ ငါ ဘာမှ မတွေးတော့ပါဘူး၊ အခြေအနေအရပေါ့၊ ကဲ ငါတို့
ရုပ်ရှင်ကြည့်ကြဦးမလား *

မေန္ဓယ်က ပုံစံကို ချက်ချင်း ပြောင်းပစ်လိုက်တော့ အနီ အံ့သြရ
ပြန်သည်။

* အရူးမ *

ခနီ တိုးတိုးရေရွတ်သည်။ ပြီးတော့ မေနှယ်နှင့် ရုပ်ရှင်ကြည့်ဖို့ ကိစ္စကို မေနှယ်က မမေ့ပါလားဟု တွေးမိပြန်လေသည်။

သူ သည်နေ့ညနေလည်း ရတနာဆောင်ကို အခစားဝင်ရပေဦး မည်။ ထို့ကြောင့် သည်နေ့မနက် အတန်းတွေကို လွှတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

“နင် ဘာစဉ်းစားနေတာလဲ၊ မအားရင်လည်းပြန်လေ၊ အရင်အပတ်က ထမင်းကျွေးထားလို့ ငါက ရုပ်ရှင်လိုက်ပြန်ပြမလို့ပါ”

မေနှယ်အမူအရာကတော့ ပရိယာယ်ကင်းသည်။ သူသည် မေနှယ် လောက် ဖြောင့်မတ်ခြင်းမရှိဟု သူ့ကိုယ်သူ တွေးမိသည်။

“အားပါတယ်ဟယ်၊ သွားကြမယ်လေ၊ ဒီအချိန်ဆို မြေနီကုန်းမှာ တော့ မကောင်းဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မေနှယ် ထိုကဲ့သို့ မေးလိမ့်မည်ပြု အနီ သိထားဖို့ကောင်းသည်။

“ကျောင်းပြေးပြီး ရုပ်ရှင်ကြည့်ကြတဲ့အတွဲတွေ များလွန်းလို့”

မေနှယ်ကတော့ မည်သို့မျှ ထူးခြားဟန်မပြ။

အနီက သုံးဘီးကားတစ်စီးကို စောင့်တားသည်။ သမ္မတရုံတွင် တင်ထားသည့်ကားက ကြာပြီမို့ လက်မှတ်ရနိုင်ကောင်းသည်။ မေနှယ်သည် သူ့ဘေးမှ အေးအေးဆေးဆေးပင် စိတ်ရှည်စွာ စောင့်နေလေသည်။ တင့်တင့်ရီတို့ လူသိုက်နှင့် ရုပ်ရှင်အတူတူ ကြည့်ဖူးသော်လည်း မေနှယ်နှင့် သွားရသည်လောက်တော့ စိတ်၏ လွတ်လပ်မှုကို မရရှိဟု အနီ တွေးမိ လာသည်။ သို့သော် တင့်တင့်ရီနှင့် ပခုံးတိုက် ဒူးတိုက် သွားရသည်ကို သူ ရင်ခံရလေသည်။ မေနှယ်နှင့်ကတော့ ငယ်ငယ်ကတည်းက အတူနေခဲ့ရ၍လား မသိ။ မေနှယ် လက်ဝါးပြင်ကလေးများ၏ အထိအတွေ့ သည်ပင် သူ့ရင်ကို လှုပ်ရှားခြင်း မဖြစ်စေတော့။ မေနှယ်မျက်နှာ ကြည်လင်နေဖို့နှင့် စိတ်နှလုံးချမ်းမြေ့နေစေဖို့ကိုတော့ သူ အထူးပဲလိုလား

လေသည်။ မေန္ဒယ် ပြုံးပျော်နေလျှင် အလွန်ပင် အပြစ်ကင်းစင်ပြီး ချစ်စရာကောင်းပေသည်။ သို့သော် ထိုချစ်စရာကောင်းမှုလေးများသည် ရှားပါးစပြုလာပြီဖြစ်သည်။ ထိုအတွက် မေန္ဒယ်ကို ယခင်ကပုံစံမျိုး ပြန် ဖြစ်လာအောင် သူ ပို၍ ကြိုးပမ်းနေမိခြင်းဖြစ်သည်။

မေန္ဒယ်အပေါ်ထားရှိသည့် သူ့စေတနာကို သူသာလျှင် နားလည်၏။ သုံးဘီးကားပေါ်တွင် လူလေးယောက် ပါလာသည်။ သူတို့ နှစ် ယောက်အတွက် ခုံတန်းတစ်ဖက်မှ လူတစ်ယောက်က အခြားတစ်ဖက်သို့ ပြောင်းပေး၏။ နှစ်ယောက်တွဲ၍ နီးကပ်စွာ ထိုင်ရသည်။ မေန္ဒယ် အစွန် ဘက်မှာနေလျှင် လိမ့်ကျမည်စိုး၍ အလယ်ကထိုင်ရစေ၏။ မေန္ဒယ် ဟိုဘက်မှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရှိသည့်အတွက်တော့ မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်တော့ပေ။

ဗိုလ်ချုပ်ဈေးရှေ့မှာ သူတို့ဆင်းသည်။

‘မေန္ဒယ် နင် ဈေးထဲဝင်ဦးမလား’

မေန္ဒယ်က ခေါင်းခါပြသည်။

ခေတ်အမီဆုံး ဝတ်စားဆင်ယင်ပြီး အပူအပင်ကင်းစွာ သွားလာ လှုပ်ရှားနေကြသော မိန်းမငယ်များကို ကြည့်ကာ မေန္ဒယ် အားကျနေမည် လားဟု အနီ တွေး၏။ သို့သော် မေန္ဒယ်သည် သူ့ဘာသာ ပြီးပြည့်စုံနေ သလိုပင်။ ဘာကိုမျှ ငေးမောနေခြင်းမရှိ။

‘မေန္ဒယ်၊ နင် ဗိုလ်ချုပ်ဈေးထဲကိုကော ရောက်ဖူးရဲ့လား’

‘ရောက်ဖူးပါတယ်နော်၊ ဒေါ်လေးနဲ့လာတာ၊ ပစ္စည်းတွေ တကယ် စုံတယ်’

‘မေန္ဒယ်၊ နင် တစ်ခုခုဝယ်ပါလား၊ ငါ့မှာ ပိုက်ဆံပါပါတယ်’

‘ဘာလုပ်ဖို့လဲ’

မေန္ဒယ်က ခပ်ကြောင်ကြောင်ပင် ပြန်မေးသည်။

www.forever-space.com.mm

မနီလည်း ဘာဆက်ပြောရမည်မှန်း မသိတော့။
* ငါ့မှာ ဝတ်စရာရှိတယ်ဟဲ့၊ ဒေါ်လေးက အင်္ကျီအစပိုတွေ ပေး
ထားတယ်၊ ကျောင်းတက်မယ်ဆိုရင် လုံချည်လေး နည်းနည်းပါးပါးတော့
ဝယ်ရမှာပေါ့၊ ဒါလည်းငါစုထားတဲ့ ပိုက်ဆံရှိပါတယ်၊ ကျောင်းတက်ရဖို့ကလဲ
အဝေးကြီး လိုသေးတာ*

မေနှယ် ပြောသည်မှာ မှန်သည်။

မေနှယ်တို့က အနီတို့ စာမေးပွဲကြီးပြီး၍ ကျောင်းပိတ်ပြီး ပြန်
ဖွင့်မှ အတူတူ တက်ရမည်။ သည်ကြားထဲမှာ အချိန်တွေ အများကြီး
ရှိသေး၏။

သူတို့နှစ်ယောက် သမ္မတရုံ ခုံးတက်ကို အေးအေးဆေးဆေး
လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

ထိုစဉ်မှာ အနီ မျှော်လင့်မထားသော အဖြစ်တစ်ခုကို ရင်ဆိုင်ရသည်။

* အလို၊ ကိုတင်မောင်နီပါလား*

အံ့ဩသံနှင့်တကွ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် စွပ်စွဲသံ၊ ထောင့်ငေါ့သံ
တွေက ပါလာသည်။ သာမန်နှုတ်ဆက်စကား၏ လေယူလေသိမ်းသည်
အဓိပ္ပာယ်အားလုံးကို ဖော်ဆောင်စေ၏။ အနီသည် ရီမာနှင့် အေးအေး
သက်ကို ခပ်ကြောင်ကြောင် ကြည့်နေမိသေးသည်။ နောက်မှ သူ့ကိုယ်သူ
သတိရသည်။ သူ အပြစ်ရှိတဲ့သူမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဘာကိုများ စိုးရိမ်ပူပန်
နေရမှာလဲ။

* ရီမာတို့ ရုပ်ရှင်လာကြည့်တာလား*

ရီမာနှင့် အေးအေးသက်တို့ မကြာမကြာ အတန်းလစ်ပြီး ရုပ်ရှင်
ကြည့်တတ်ကြသည်ကို သူ သတိရမိခဲ့ဖူးကောင်းသည်။ သို့သော် ဘာဖြစ်
လဲ။ သူ့ကိုယ်သူ အားတင်းလိုက်မိပြန်သည်။ ရီမာသည် နှုတ်ခမ်းပါးပါးကို
ခပ်ရွဲ့ရွဲ့ ပြုံးလိုက်သည်။

“ရုပ်ရှင်ရုံရှေ့မှာ တွေ့နေတာကိုများ၊ ဘာလဲ ဘောလုံးပွဲ လာကြည့်
တယ်၊ မှတ်လို့လား”

“ဒီနေ့ ကျောင်းမတက်ဘူးလား”

နောက်တစ်ချီ အနီ မှားသွားပြန်သည်။ ရီမာက မေနှယ့်ဘက်ကို
လှည့်မကြည့်၊ အေးအေးသက်ကတော့ မသိမသာလိုလိုနှင့် သေသေချာချာ
အကဲခတ်လျက်ရှိသည်။

“အဆန်းလုပ်လို့ မေးနေရသေးတယ် ကိုတင်မောင်နီရယ်၊ ဒါနဲ့
ကိုတင်မောင်နီကကော ကျောင်းမတက်ဘူးလား၊ ဟင်း ဟင်း”

မေနှယ်သည် စိတ်ရှည်စွာပင် စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိပေသည်။ ထုံးစံ
အတိုင်း မေနှယ်မျက်နှာမှာ မည်သို့မျှ ထူးခြားဟန်ကို မမြင်ရ။

“ဒီက သူငယ်ချင်းကို ရုပ်ရှင်လိုက်ပြတာလေ၊ ကိုယ်တို့မြို့ကပေါ့၊
မေနှယ်တဲ့၊ ဒီနှစ်မှ ဒေသ တက်ရမှာ၊ မေနှယ် ဒါ ရီမာတဲ့၊ ဒါက
အေးအေးသက်တဲ့”

ခပ်မြန်မြန် မိတ်ဆက်ပေးလိုက်ခြင်းဖြင့် အခြေအနေကို ထိန်းသိမ်း
နိုင်လိမ့်မည်ဟု အနီ ယူဆသည်။ သို့သော် သူ့စကားကိုသူ စဉ်းစားမိပြန်တော့
မေနှယ်ကို နှိမ်သလိုများ ဖြစ်သွားလေပြီလားဟု စိတ်မကောင်းဖြစ်သွား
မိလေသည်။

သူငယ်ချင်းဟု ပြောခြင်းကတော့ အမှန်တရားသာ ဖြစ်သည်ဟု
သူ ယူဆသည်။ ရုပ်ရှင်လိုက်ပြတာ ဆိုသော စကားနှင့် ဒီနှစ်မှ ဒေသ
တက်ရမှာဆိုခြင်းသည် ယခုမှ ရန်ကုန်ရောက်လာသော မလည်မဝယ်
ကောင်မလေးမို့ ဝတ္တရားအရ လိုက်ပို့ရခြင်းဖြစ်ပါသည်ဟု ဖြေရှင်းလိုက်ခြင်း
သဘောများ သက်ရောက်သွားလေသည်လား။

အေးအေးသက်က ပြုံး၍ခေါင်းညိတ်ပြသော်လည်း ရီမာမျက်နှာ
မကျေနပ်မှုကို ဖုံးဖိထားရပုံက ပေါ်လွင်နေသည်။

မေ့နွယ်ကတော့ အပြုံးဖြင့် ခပ်အေးအေး တုံ့ပြန်လိုက်သည်။ သို့
သော်လည်း မေ့နွယ်စိတ်မှာ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ဟန်က ပေါ်လွင်လာသည်။

“ကဲ ရီမာတို့ သွားမယ်၊ အစကတော့ သမ္မတကကား ကြည့်မလို့ဘဲ၊
နောက်မှ ပပဝင်းရုံက ကားက ကောင်းမလားလို့ ထွက်လာတာ”

ရီမာနှင့် အေးအေးသက်သည် သူတို့ကို ကျောခိုင်းကာ မီးရထား
ခုံးဆင်းဘက် လျှောက်သွားကြတော့၏။ အနီတို့က သမ္မတရုံဘက်သို့
လမ်းကြားလေးကို ဖြတ်ကူးလိုက်လေသည်။ ကားတစ်စီးက ကွေဝင်လာ၍
မေ့နွယ်လက်ကို လှမ်းဆွဲထားလိုက်ရသည်။ ရီမာတို့ကတော့ လှည့်ကြည့်
နေမှာ အမှန်ပဲ။

ရုပ်ရှင်ရုံထဲမှာ မေ့နွယ်ရော အနီပါ တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်ရင်း
ရုပ်ရှင်ပြီးအောင် ကြည့်နေကြရလေသည်။

+ + +

www.foreignspace.com.mm

၅

တင့်တင့်ရီ သူ့ကို အတွေ့မခံဘဲ ရှောင်နေလိမ့်မည်ဟု အနီ ထင်ခဲ့သည်။
တင့်တင့်ရီသည် သူ့ကို ကြိမ်ဖန်များစွာ ရှောင်နေခဲ့ဖူးသည်
မဟုတ်ပါလား။ ရတနာဆောင်၏ ဆင်ဝင်အောက်မှာ အနီ လှည့်ပြန်ခဲ့ရ
ပေါင်းလည်း မနည်းတော့။ တင့်တင့်ရီနှင့် သူ ပြေလည်စပြုသည်မှာ
မကြာသေး။

တင့်တင့်ရီသည် မန္တလေးသူဖြစ်၏။ သို့သော် တင့်တင့်ရီက
အသားမညိုပေ။ အသားက ဖြူပြီး ဝါနေသေးသည်။ ကိုယ်လုံး ပိန်
သွယ်ကာ အရပ်မြင့်တာကလည်း ဆွဲဆောင်မှုတစ်မျိုး ဖြစ်စေသည်။
ပြီးတော့ တင့်တင့်ရီသည် မာနလည်း ကြီးသည်။ မျက်နှာက ပြောပ
လောက်အောင် မလှသော်လည်း မျက်လုံးများက စွဲလမ်းချင်စဖွယ်
ကောင်းသည်။ မျက်တောင်များ ရှည်လျားသည်။ နှုတ်ခမ်းများ ပါးလွှာ၏။

တကယ်တော့ တင့်တင့်ရီကို ရီမာနှင့် ပတ်သက်ပြီး သိခဲ့ရခြင်း
ဖြစ်လေသည်။ ရီမာကတော့ အနီ၏ အတန်းဖော်ဖြစ်၏။ အစက အနီ
နှင့် ရီမာသည် အစေးမကပ်လှ။ အတန်းထဲမှာ အလွန် စကားများပြီး

ဗရုတ်ကျလှသော ရီမာတို့အုပ်စုကို အနီ ကြည့်မရ။ ယောက်ျားကလေးတွေက စရ ပြောင်ရသည် မရှိပါဘဲ သူတို့က တရွတ်ရွတ် တရှက်ရှက်နှင့် ရှေ့မှ လမ်းဖြတ်မလျှောက်ရအောင် လှောင်တတ်သေးသည်။ အသက်ငယ်ငယ်ကလေးတွေနှင့် ဆယ်တန်းကိုအောင်လာကြသည်ဟု ဂုဏ်ယူစရာ ရှိပါသော်လည်း ထာဘီ ဖိုသီဖတ်သီနှင့် ခြေဖျားထိုးအောင် တရွတ်ဆွဲလျှောက်နေသည်ကို စိတ်ပျက်လှသည်။ ရီမာတို့ အုပ်စုကလည်း အနီကို ဘဝင်မြင့်သည့် တောသူဌေးသားဆိုပြီး မြင်ပြင်းကတ်သည်။

သို့သော် ရီမာကို မျက်နှာချိုသွေးရမည့်အကြောင်းက ပေါ်လာလေသည်။ တနင်္ဂနွေနေ့တစ်နေ့မှာ အနီတို့ အတန်းသားများစုပြီး သန်လျင်သို့ ပျော်ပွဲစားထွက်သည်။ အနီက ထိုပွဲကို သိပ်စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိပေ။ အထူးသဖြင့် အတန်းထဲမှ ကောင်မလေးတွေမှာ ရဲတင်း ဖျတ်လတ်လွန်းသဖြင့် သူတို့နှင့် အတူသွားရမည်ကိုပင် အနီက လန့်နေသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် အနီသည် လူတောထဲ သိပ်တိုးသူမဟုတ်ပေ။ လူအများနှင့်ဆိုလျှင် ပိုပြီး ရှောင်တတ်သည်။ လူအုပ်ကြားထဲမှာ တစ်ယောက်တည်းထပြီးလမ်းလျှောက်သွားရမှာပင် အလွန် ဝန်လေးသူဖြစ်သည်။ အုပ်စုဖွဲ့၍ ပျော်ရသည့်ပွဲမျိုးမှာ အများက ဝိုင်းဟားမှာကိုလည်း တွေးပူသည်။ အထူးသဖြင့် ရီမာတို့ လူသိုက်။ သူတို့က အနီကို ချွတ်ဖို့ အခွင့်အရေးကို စောင့်နေသည် မဟုတ်လား။ ပျော်ပွဲစားထွက်တိုင်း ကစားနေကျ ပါဆယ်ဂိန်းကိုပင် အနီကိုစောင်းမြောင်း၍ စာတွေရေးထည့်ထားသည်ကို အနီ သိနှင့်နေသည်။

သို့သော် ထိုသတင်းကို အတန်းချင်းမတူသော သိန်းအောင်က သိသွား၏။

* ငါ့အတွက်ပါ လက်မှတ်တစ်စောင် ဝယ်ကွာ၊ ငါလဲလိုက်မယ်*

* ငါတောင် မကောင်းတတ်လို့လိုက်ရမှာ၊ ရှောင်နေမလားလို့ စိတ်ကူးတယ်*

ဟာ မလုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ မင်းတို့အတန်းထဲမှာ ငါ စိတ်ဝင်စားတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ရှိလို့ပါ

မင်း စိတ်မဝင်စားတဲ့ မိန်းကလေးများ ရှိလို့လားကွာ

တကယ်တော့ သိန်းအောင်သည် မိန်းကလေးများကို စိတ်ဝင်စား ဖို့ထက် အပျော်အပါးမက်သူသာဖြစ်သည်။ သူက အနီကို အပြောင် အပြက်ပြောနေခြင်းသာ ဖြစ်၏။

မင်းတို့ အတန်းထဲက ကောင်မလေးတွေက ခင်စရာကောင်းပါ တယ်ကွ၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းနေတတ်တယ်၊ ငါတော့ အဲဒီလို ကောင်မလေး တွေဆို ခင်တာပဲ

မင်းကတော့ မျက်နှာရူးကိုကွ၊ အတန်းထဲက ကောင်မလေးတွေ ပွင့်လင်းတာတော့ မပြောနဲ့၊ ယောက်ျားလေးတောင် သူတို့ကြိုက်ရင် စာ လိုက်ပေးမယ့် ဟာတွေ၊ ရီမာတို့လူသိုက် အကဲဆုံး

ဒါတော့ မင်းကိုက အလိုလိုနေရင်း မျက်စိစပါးမွှေးစူးနေတာ ကိုးကွ၊ ကံပါကွာ တနင်္ဂနွေနေ့ ငါ့ကို ခေါ်ဖို့ မမေ့နဲ့၊ ငါ သန်လျင်လည်း မရောက်ဘူးလို့

သို့ဖြင့် တနင်္ဂနွေနေ့သည် အနီအတွက် အမှတ်တရ တနင်္ဂနွေနေ့ ဖြစ်ခဲ့ရတော့သည်။ အနီတို့ ယောက်ျားကလေးတွေအားလုံး သင်္ဘော၏ ဦးပိုင်းမှာ နေရာယူကြသည်။ ဂစ်တာတီးသူက တီး၊ သီချင်းဆိုသူက ဆို၊ ဓာတ်ပုံရိုက်သူက ရိုက်နှင့် ပျော်စရာတော့ အကောင်းသားပင်။ အနီသည် နောက်ကျိသော မြစ်ရေကို ငေးကြည့်ရင်း ဇီးဖြူကုန်းရွာနှင့် သာယာသော ငပလီကမ်းခြေကို လွှတ်ဆွတ်နေမိ၏။ ပြီးတော့ သူငယ်ချင်း မေနှယ်။

ဇီးဖြူကုန်းရွာမှာ နေခဲ့စဉ်တစ်လျှောက် အနီသည် မေနှယ်နှင့်သာ အပေါင်းအသင်း ဖြစ်ခဲ့၏။ အခြားယောက်ျားလေးများနှင့်လည်း သိပ်မခင်မင် ခဲ့မိပေ။ နောက်တော့ အနီတို့ဖေဖေက ခြံတွေဝယ်၊ ဘန်ဂလိုဆောက်ကာ

နေရာသီမှာ ငှားစားနိုင်ခဲ့သည်။ အဖေတစ်ယောက် တဖြည်းဖြည်းနှင့် စီးပွားဖြစ်ထွန်းလာပြီး သံတွဲကို ပြောင်းရွှေ့ခဲ့၏။ မေနှယ့်ဖေဖေကတော့ တံငါလေနှင့် လိုက်ရင်း ကမ်းခြေမှလည်း မခွာနိုင်ခဲ့။ မေနှယ့်ကိုသာ ဦးသောင်းရွှေတို့ အိမ်သို့ပို့ပြီး ပညာသင်စေခဲ့သည်။ မည်သို့ဆိုစေ အနီနှင့် မေနှယ်သည် ကျောင်းပိတ်ရက်များတွင် ငပလီကမ်းခြေမှာ ပြန်ဆုံပြီး ကြည်နူးနှစ်သက်စဖွယ် အချိန်လေးများကို ကုန်ဆုံးစေခဲ့သည်။ အနီ တက္ကသိုလ်သို့ ရောက်လာသည့်နှစ်မှာတော့ မေနှယ်သည် လှပသော ကမ်းခြေမှာ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ရှာပေသည်။

မေနှယ်နှင့် ပတ်သက်၍ အနီရင်မှာ သတိရခြင်းကို ဖြစ်ပေါ်စေ သော်လည်း မေနှယ်သည် အနီ၏ချစ်သူ မဟုတ်ပေ။ ဤသည်ကို မေနှယ်ရော အနီပါ စိတ်နှလုံး သန့်ရှင်းစွာဖြင့် ယုံကြည်နားလည်ကြသည်။ သို့သော် ပြီးခဲ့သည့်နေ့က မေနှယ်ဆီ သွားရောက်လည်ပတ်နေခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ အနီအမေက မနှစ်မျှသလို တားဆီးသည်ကြောင့် အနီစိတ်မှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်ခဲ့၏။ အမေပြောသလို အနီနှင့် မေနှယ်သည် အရွယ် ရောက်လာသော ယောက်ျားလေးနှင့် မိန်းကလေးဖြစ်၍ လက်ပွန်းတတီး နေရန် မသင့်တော်တော့ပြီလေ။

မြစ်ရေအလျဉ်သည် ပင်လယ်ရေလောက် လှိုင်းမထန်ပေ။ သင်္ဘော ဦးက ထိုးဝင်ခုတ်မောင်းလိုက်သဖြင့် ၎င်းနေရာတစ်ဝိုက်တွင် ရေလှိုင်းများ ဖြစ်ပေါ်နေသည်။ အနီသည် ရေလှိုင်းများကိုကြည့်ရင်း ပင်လယ်လှိုင်းများ ကြားမှာ ပွင့်လင်းစွာ ရယ်မောပျော်ရွှင်တတ်သော မေနှယ်ကို သတိရ နေသည်။

“ပုံကိုက သူ့ကိုယ်သူ အဆွေးသမား အိုက်တင်ပေါ့လေ၊ ဒါမျိုး တွေနဲ့ အတာပေးတာ ရိုးနေပါပြီနော်၊ လုပ်မနေနဲ့၊ စိတ်မဝင်စားဘူး”

မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏အသံ။ သည်အသံကို သူကောင်းကောင်း
မှတ်မိပါသည်။ ရီမာပေါ့။ ဘယ်သူရှိမလဲ။ နောက်ဆက်တွဲဝါးခနဲရယ်သံ
ကြောင့် အနီ ပိုပြီး ချွေးပြန်သွားသည်။ ဒေါသလည်း ဖြစ်သွားမိသည်။
လှည့်ကြည့်မိလျှင် ပိုဆိုးမည်လား။

မပြောပါနဲ့ကွာ မင်းတို့ကလည်း သနားပါတယ်

ထိုအသံကတော့ ရီမာနှင့်တွဲသော အေးအေးသက်အသံ မဟုတ်။

အနီသည် နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ပြီး ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်
သည်။ သူနှင့် ဘေးတိုက် တစ်ကိုက်အကွာတွင် သင်္ဘောလက်ရန်းကိုမှီ၍
မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရပ်နေသည်။ ထိုမိန်းကလေး၏ ဟိုဘက်ဘေးမှာမှ
ရီမာ၊ အေးအေးသက်။ ထိုမိန်းကလေးကား မည်သူနည်း။

သနားပါတယ် ဟု ပြောလိုက်ခြင်းသည်လည်း စော်ကားခြင်း
တစ်မျိုးသာဖြစ်၏။ အနီ ဆတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ထိုမိန်းကလေး
ကလည်း လှည့်ကြည့်သည်။ သူ့မျက်နှာမှာ လှောင်ပြောင်လိုဟန် မမြင်ရ။
သို့သော် မျက်နှာထားက ခပ်တင်းတင်း။ အနီ၏ ဒေါသကိုသော်
လည်းကောင်း၊ အခြားမည်သည့်အရာကိုမျှသော်လည်းကောင်း အမှုမထား
သည့် ပုံမျိုးတည်း။

ဘာလဲဟင် မကြည်ဘူးလား

ရီမာက လှမ်းကလိလိုက်ပြန်သည်။

အနီ ခြေလှမ်းကျဲကျဲဖြင့် သူတို့ရှိရာ လျှောက်သွားသည်။ ရီမာမျက်နှာ
တည်သွားသည်။ ထိုမိန်းကလေးက မြစ်ဘက်ကို မျက်နှာမူလိုက်သည်။
သူ့ကို လှမ်းမကြည့်။

*ဒီမှာ ရီမာ၊ သူတစ်ပါး စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရမှ မင်းတို့
ပျော်တတ်သလား ဟင်*

သင်္ဘောဦးပိုင်းမှ ယောက်ျားလေးများ သူတို့ဆီ လျှောက်လာသည်။
မိန်းကလေးများက လှမ်းကြည့်နေသည်။

အိုး၊ သယ်သူက ဘာပြောလို့လဲ၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် မလုံတိုင်း
အနီမျက်နှာသည် ဒေါသဖြင့် နီရဲလာသည်။ ယောက်ျားလေးချင်း
သာဆိုလျှင် လက်သီးနှင့် ထိုးပစ်ချင်လှသည်။

*မင်း ငါ့ကို ရည်ရွယ်ပြီးပြောခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးလို့ ဆိုလိုတာလား၊
မင်းဟာ မိန်းကလေးတန်ဖွဲ့ ပြောင်ညာတတ်သားပဲ*

ရီမာမျက်နှာ ရဲခနဲဖြစ်သွားသည်။ အနီ၏ ရှူးရှူးရဲရဲ ဖြစ်နေပုံကြောင့်
လည်း အရိုန်တန်သွားသည်။ *ရီမာရယ်၊ သူ့ကိုပြောတာ ဟုတ်သားပဲ၊
ဟုတ်တယ်လို့ ပြောလိုက်ပေါ့၊ အချင်းချင်းပျော်လို့နောက်တာ၊ မကျေနပ်လို့
လက်သီးနဲ့ထိုးချင်လည်း ထိုးပေါ့လို့ ပြောလိုက်ပါလား*

မာနခဲ မိန်းကလေးက လှည့်ပြောပြီး တစ်ဖက်သို့ ပြန်လှည့်သွား
သည်။ တကယ်ပဲ အချင်းချင်း ပျော်လို့နောက်တာကို အနီက ယောက်ျား
မပီသစွာ ရန်တွေ့နေသည်ဟု ဆိုလိုသည်လား။ သိန်းအောင်နှင့်တကွ
အခြားသူငယ်ချင်းများက အနီကို လာခေါ်ကြသည်။

*အပျော်ခရီးထွက်တာ ရန်မဖြစ်ကြနဲ့ကွာ၊ ရီမာ နင်တို့ကလည်း
လွန်တယ်ဟာ၊ သူများမကြိုက်မှန်းသိတာ ဘာလို့ နောက်ချင်ပြောင်ချင်
ရတာလဲ*

အတန်းထဲမှ ကျောင်းသားတစ်ယောက်က ဝင်ပြောပြီး လှည့်ထွက်ခဲ့
ကြသည်။

ဟင်း အဖြစ်သည်းလိုက်တာ

အေးအေးသက်၏ အသံ။

အနီ လှည့်မကြည့်တော့။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဂရုမစိုက်သော်လည်း
သူစိမ်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရှေ့မှာ ဖြစ်ရသည့်အတွက် အနီရှက်မိသည်။

ပြီးတော့ ထိုမိန်းကလေး၏ အကြည့်က အနီကို စွဲငြိစေသည်။

+ + +

ကျောက်တန်း ရေလယ်ဘုရားကို ကူးကြတော့မှ ရီမာတို့လူသိုက် မျက်နှာငယ် လေးတွေနှင့် ဖြစ်နေကြသည်။ အညာသူတွေ ရေကြောက်ပုံကိုကြည့်ပြီး အနီ စိတ်ထဲမှာ ဝမ်းသာအားရဖြစ်မိသည်ကို ဖုံးကွယ်၍မရ။ ဖြစ်ချင် တော့လည်း အနီက သူတို့နှင့် လှေတစ်စင်းတည်းမှာပင် ပါလာသည်။ မိန်းကလေးတွေများသောလှေမို့ အစောင့်အရှောက်အဖြစ် အနီကို ထည့် လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ပြီးတော့အချင်းချင်း ရန်ငြိုးပြေစေလိုသည့် သဘောဖြင့် တမင်တွန်းတင်လိုက်ခြင်းလည်း ဖြစ်၏။ အနီကလည်း သိပ်တော့ ငြင်းဆန်မနေ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို စိတ်မဆိုးမပြေဘဲ နေရမှာ သဘောထားမပြည့်ဝရာကျမည်။ ပြီးတော့ အနီအတွက် စိတ်ဝင်စားစရာ ကလည်း ရှိနေခဲ့လေပြီ။

ယခုတော့ သူ့ရှေ့မှ ကောင်မလေးများသည် သူ့ကို အားကိုးတကြီး လှမ်းကြည့်နေကြလေသည်။ အနီ ရယ်ချင်၏။ အရေးထဲမှာ အနီတို့ လှေက လေကြောင်းမိပြီး လိုရာကို တည့်တည့်မသွားဘဲ ရေလှိုင်းများ နောက်သို့ ရွေ့ပါနေသည်။ လှေလှော်သူကလည်း အလိုက်သင့် လှော်ခတ် နေရသည်။ လှေသည်လည်း တလူးလူးတလီမိုလီမို။ တစ်ချက်တစ်ချက် မအောင့်အည်းနိုင်ဘဲ အမလေးတလိုက်သော ရီမာ့ကို အနီ မကြည့်မိအောင် သတိထားနေရ၏။

“စိတ်ညစ်လိုက်တာနော်၊ ရေလဲကူးတတ်တာ မဟုတ်ဘူး”
အေးအေးသက်က အားငယ်သံဖြင့် ပြောသည်။

အရေးကြုံလို့ကလည်းကယ်မယ့်သူကပါတာမဟုတ်၊ တွန်းချချင်သာ
ချနေမှာ

ရီမာ့ ညည်းတွားသံကတော့ အနီကို လာရောက်ထိခတ်သည်။
အနီက လေချွန်နေလိုက်သည်။ မျက်နှာထားတင်းသော ကောင်မလေးက
တော့ ကြောက်ရွံ့ဟန်ကို ဖုံးကွယ်ပြီး လူ့ခြေနှင့်နေသည်။ အနီက လှေဦးမှ
နေ၍ ဘယ်ညာပြောင်းလိုက်သည်။ လှေက လူးသွားသည်။

“ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်းပါနော်၊ ဒီမှာ ကြောက်ရတဲ့အထဲ”

အေးအေးသက် အော်၏။ သူတို့တစ်တွေ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား
ဖြစ်သွားသဖြင့် လှေမမငြိမ်ပြန်။

“ရောက်ခဲ့လိုက်တာရှင်၊ ဒီမယ် ဆရာကြီးရယ်၊ ဘာဖြစ်လို့
အဝေးကြီးကနေ ကွေ့သွားနေရတာလဲ”

“ကွေ့သွားတာမဟုတ်ဘူး ကလေးမရဲ့၊ ရေဆန်ကို လှော်ရတာ
ဒီလိုပဲ၊ ငြိမ်ငြိမ်မနေရင် ပိုဆိုးမှာပေါ့”

“ငြိမ်ငြိမ်မနေရင် မှောက်သွားလိမ့်မယ်”

တကယ်တော့လည်း ငှက်လှေမို့ တော်ရုံနှင့် မမှောက်နိုင်ပေ။
အနီက ဝင်၍ခြောက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ရီမာတို့တစ်သိုက် ကမ်းစပ်သို့
မရောက်မချင်း မျက်နှာငယ်လေးတွေနှင့် ဘုရားတနေကြလေသည်။

လှေက ဘုရားဘက်ကမ်းကိုကပ်သည်နှင့် ရီမာသည် မည်သူ့ကိုမျှ
မစောင့်ဘဲ ကုန်းပေါ်သို့အလျင်စလို လှမ်းတက်လိုက်၏။

“ဟေ့၊ အဲဒီလို မလုပ်နဲ့လေ၊ ဖြည်းဖြည်းဆင်းမှပေါ့”

အနီက တားဆီးနေဆဲမှာပင် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ထသွား
ကြသဖြင့် လှေသည် လူးနေသည်။ ရီမာက ကုန်းပေါ်ကိုခုန်တက်လိုက်သဖြင့်
နောက်က အေးအေးသက်နှင့် မိန်းကလေးသည် တစ်ယောက်လက်
တစ်ယောက်ဆွဲကာ ဒယီးဒယိုင်ဖြစ်သွားသည်။ လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်းမှာပင်

ရေထဲသို့ ခြေကားယား လက်ကားယားနှင့် ကျသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။

ရီမာနှင့် အေးအေးသက်တို့ အော်သံက ဘဝင်သို့ ညံသွားတော့သည်။

အနီ ရေထဲသို့ မည်သည့်အချိန်က ရောက်သွားသည်ပင် မသိလိုက်။ ကမ်းစပ်မို့ ရေတိမ်သော်လည်း ရွံ့တွေဖြင့် ချော်နေသဖြင့် ကိုယ်ကို ထိန်းမရဖြစ်နေသော မိန်းကလေးကို မိမိရရ လှမ်းဆွဲလိုက်ရ၏။ မိန်းကလေး၏ မျက်နှာသည် သွေးမရှိတော့။

ဘုရားလှေကားထစ်များပေါ်သို့ ဆွဲတင်လာသည့်အခါတွင် အနီတို့ နှစ်ယောက်လုံး၏ လုံချည်အောက်ပိုင်းများ ရွံ့စိုကာ ရွံ့တွေကပ်နေကြသည်။ မိန်းကလေး၏ မျက်နှာမှာတော့ ရှက်စိတ်ကြောင့် နီရဲနေပြီး မျက်ရည်များလည်း ဝဲလျက်ရှိလေပြီ။ ဘုရားပေါ်က လူတွေကလည်း ပိုင်းကြည့်နေကြသည် မဟုတ်ပါလား။

“ကံကောင်းလို့ တင့်တင့်ရီရယ်၊ ရေများနစ်သွားပလားလို့”

“ကံကောင်းလို့ လုပ်မနေနဲ့၊ အဲဒါ ခင်ဗျားကြောင့်ပဲ၊ မဆင်မခြင် ရှေ့ဆုံးက ခုန်ဆင်းသွားတာကိုး”

အနီက ခပ်ချဉ်ချဉ်ဖြင့် ဖိပြောလိုက်သည်။

“ကြောက်တာကိုးလို့”

ယခုတော့ သူတို့သည် အနီကို ပြုံးစိစိဖြင့် ကြည့်နေလေသည်။ အနီသည် အင်္ကျီ လုံချည်တွေပါ ရွံ့စက်တွေစင်ပြီး မျက်နှာမှာလည်း ပေလူးနေသည်။ သူက ဟိုမိန်းကလေးကို ညှာလိုက်ရသည် မဟုတ်လား။ တင့်တင့်ရီဆိုသည့် နာမည်ကိုလည်း မှတ်ထားလိုက်သည်။ တင့်တင့်ရီ ရှက်သွေးမွန်နေသဖြင့် ကျေးဇူးတင်စကားကိုပင် ဆိုမသွား။

သူတို့ မိန်းကလေးများမှာ လုံချည်အပိုပါသဖြင့် တင့်တင့်ရီ
 အတွက် အဆင်ပြေသွားသော်လည်း အနီမှာတော့ မျောက်တစ်ကောင်လို
 ပြစ်နေပြီး သူငယ်ချင်းများက ဝိုင်းလှောင်ကြသည်။ သို့သော် သူတို့ကြားမှာ
 တော့ မထင်မှတ်ဘဲ ပြေလည်မှုရရှိသွားပြီး အားလုံးသည်လည်း တဝါးဝါးနှင့်
 ရယ်မောပျော်ရွှင်လာကြလေသည်။ သိန်းအောင်သည် အနီ၏ ပုံပျက်
 ပန်းပျက်ပုံကို ဓာတ်ပုံတဖျပ်ဖျပ်ရိုက်ပြီး မြူးထူးနေ၏။ အနီသည်လည်း
 တဖြည်းဖြည်း ပျော်မြူးလာသည်။

ကျွန်မတို့မှာ လုံချည်အပိုပါတယ်၊ ဝတ်မလား ဟင်

သည်တစ်ခါတော့ ကောင်မလေးတွေကို အနီ စိတ်မဆိုးတော့။
 ရှက်ပြုံးများကြားမှ ကျေးဇူးတင်သည့် မျက်လုံးများဖြင့် လှမ်းကြည့်နေသော
 တင့်တင့်ရီကိုလည်း သူ ရဲရဲတင်းတင်းပင် ပြန်ကြည့်မိ၏။

ထိုမှ နောက်ပိုင်းတွင်လည်း တင့်တင့်ရီနှင့် ပတ်သက်၍ အနီသည်
 ရီမာတို့ကို ချဉ်းကပ်ပေါင်းသင်းခဲ့ရလေတော့သည်။

+ + +

*သူက မာနကြီးတယ် ကိုတင်မောင်နီရဲ့၊ တော်ရုံ ယောက်ျားလေးကိုလည်း
 အပေါင်းအသင်းလုပ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့မိဘတွေကလဲ ချမ်းသာတယ်လေ၊
 မန္တလေးမြို့က ကုန်သည်ကြီးတွေပဲ*

ခွေးကောင်မလေး ရီမာ။ သူ့ကို မုန့်ဝယ်ကျွေးရသည်မှာလည်း
 မနည်းတော့။ အတန်းထဲမှာ စကားများလှသော သူတို့နောက်နားမှာ
 ကပ်ထိုင်ရင်း တင့်တင့်ရီအကြောင်း မေးရသည်မှာ အာပေါက်လှပြီ။ အနည်း
 ဆုံး တင့်တင့်ရီတက်သည့် အတန်းဖြစ်စေ၊ အဆောင်မှာနေသည့် အခန်း
 နံပါဖြစ်စေ သိရလျှင် တော်ပါပြီ။ သို့သော် ရီမာတို့က တမင်ညစ်ပြီး

မပြောဘဲနေသည်။ တင့်တင့်ရီကလည်း အရှောင်ကောင်းလှ၏။ ကျောင်းမှာ တစ်ခါမျှ မတွေ့။

ယနေ့တော့ မန္တလေးကဆိုသည့် သဲလွန်စတစ်ခုကို အနီရဲ့ခွဲပြီ။

အဆောင်ရောက်တော့ မန္တလေးသား ကျော်မောင်ကို ရှာရသည်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်အကြောင်းကို ယောက်ျားလေးဆီမှာ စုံစမ်းသည်က ပို၍ လွယ်ကူကြောင်း အနီ သိလိုက်ရ၏။ တင့်တင့်ရီ၏ ဇာစ်မြစ်နှင့်တကွ နေရပ်လိပ်စာ အတိအကျကိုပါ ရလိုက်လေသည်။

နောက်နေ့မှာတော့ အနီက ခပ်ကြွားကြွား။ ရီမာတို့နားသို့လည်း မသွားတော့။ အတန်းထဲမှာ စာကိုပင် စိတ်ဝင်စားဟန် ဆောင်လိုက်သည်။ ကျောင်းလွတ်တော့ ရီမာတို့ သူ့နောက်သို့ လိုက်လာ၏။ အနီသည် တမင်ပင်စလိုသဖြင့် စားသောက်ဆိုင်တန်းဘက်လာပြီး ရီမာတို့ စားနေကျ နန်းကြီးလက်သုပ်ဆိုင်ကို ဝင်မည်ပြုပြီးမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ ရီမာတို့ မကြိုက်သော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှာ သွားထိုင်နေလိုက်သည်။ ရီမာက လှမ်း၍ မျက်စောင်းထိုး၏။

“ဒီက အကောင်း သူ့အတွက် သတင်းကောင်းယူလာတာ၊ နေပစေ၊ ငတ်မှ ကောင်းတယ်”

အနီ ပြန်ထွက်လာတော့ ရီမာက လှမ်းပြောသည်။ အနီ ခြေလှမ်းများ တုံ့သွားသည်။ ရီမာကို မကြည့်ဘဲလည်း မနေနိုင်တော့။

“နင်တို့ အအေးသောက်ကြဦးမလား ဟင်”

“သွားပါ ခုမှ”

“အလကား နင့်ကိုစနေတာပါ ရီမာရယ်၊ နင်က ခုထိ ငါသိချင် တာကိုမှ မပြောသေးတာကို”

အနီက သူသိထားပြီးသည်ကို လျှိုထားလိုက်၏။

“အဲဒါ ပြောမလို့ဘဲ”

www.forever-space.com.mm

ရီမာတို့သည် အအေးဆိုင်ထဲမှာ အခန်းသား ထိုင်ပြီးကြလေပြီ။
 * ဆိုစမ်းပါဦး၊ တင့်တင့်ရီက ယောက်ျားလေးတွေကို ဂရုစိုက်တာ
 မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပဲပြောမှာ မဟုတ်လား*
 * မဟုတ်ပါဘူးနော်၊ ဒီက ကိုတင်မောင်နီက ခဏခဏ မေးနေတယ်
 လို့ ပြောလို့ အဆောင်ကို လာလည်ချင်ရင်လည်း ရပါတယ်တဲ့*
 * ဟန်ကျတာပဲ၊ ဒီညနေ သွားလိုက်မယ်၊ အခန်းနံပါတ် ၄၆
 မဟုတ်လား*
 * အမယ် သူက သိနေပြီ*
 * အေးဟဲ့၊ ဒါကြောင့် သူ တို့ကို ရှောင်ဖယ်ဖယ်လုပ်နေတာ
 ကြည့်ပါလား*
 အေးအေးသက်က ပြောသည်။
 အနီက ရယ်နေသည်။
 * ဒီလို အပြတ်မလုပ်နဲ့နော်၊ ဒီက ကိုတင်မောင်နီဟာ အလကားလူ၊
 ကွယ်ရာမှာအသားယူနေတာ၊ ဆင်းမတွေနဲ့လို့ ပြောလိုက်မှာ*
 ရီမာက တကယ်လုပ်မည့်ပုံမျိုး ဖြစ်၏။
 * မလုပ်ပါနဲ့ ရီမာရယ်၊ နင်တို့ကျေးဇူး မမေ့ပါဘူး*
 အနီမှာတော့ တင့်တင့်ရီကို တွေ့ရမည့်နည်းလမ်းကို ရှာတွေ့ထားပြီ
 ဖြစ်လေသည်။

၆

ကျော်မောင်က မိတ်ဆက်ပေးတော့ တင့်တင့်ရီ ပြုံးနေသည်။

“ကိုတင်မောင်နီကလည်း အလာကြီးပဲ”

ရုတ်တရက် အနီ ဘာပြန်ပြောရမည်မသိဘဲ တဟဲဟဲ ရယ်နေမိလေသည်။ အနီသည် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချဉ်းကပ်ရေးနှင့်ပတ်သက်၍ အတွေ့အကြုံရှိသူ မဟုတ်ပေ။ သူ့ဘဝတွင်လည်း မည်သည့် မိန်းကလေးကိုမျှ ချစ်သူရည်းစားအဖြစ် မထားခဲ့ဘူး။ ရင်းရင်းနှီးနှီးနေဖူးသူဆို၍ မေနှယ်သာ ရှိသည်။ အနီသည် တင့်တင့်ရီကို စတင်တွေ့ရှိရသည့် ကာလအတွင်းမှာ မေနှယ်ကို မေ့နေခဲ့မိ၏။ ဤသည်မှာ သဘာဝမကျဟုတော့ မဆိုနိုင်ပေ။ မေနှယ်နှင့် ကာလများစွာ အတူနေထိုင်ခဲ့ရသော်လည်း တင့်တင့်ရီနှင့် တစ်နေ့တာ တွေ့ခဲ့ရသည်လောက် သူ့ရင်ကို လှုပ်ရှားစေခြင်းမရှိခဲ့ပေ။ သို့သော် သူသည် တင့်တင့်ရီကို တွေ့ရသည့်အတွက် မေနှယ်ကို မေ့ပစ်စရာအကြောင်းတော့ မရှိပေ။ မေနှယ်သည် သူ့ဘဝတွင် သီးခြား မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ မည်သူနှင့်မျှ မသက်ဆိုင်ပေ။

မိတ်ဆွေ ဖြစ်ချင်တဲ့သူ ဆိုတော့လည်း လာရတာပေါ့ဗျာ၊ မတင့်တင့်ရီကလည်း အရှောင်ကောင်း၊ အပုန်းကောင်းတယ် မဟုတ်လား၊ ရီမာကလည်း အားကိုးရတာမဟုတ်ဘူး

မပြောတတ် ပြောတတ်နှင့် ပြောသော အနီစကားများမှာပင် သူ၏ ပြင်းပြသောစိတ်ဝင်စားမှုက အတိုင်းသားပေါ်လွင်နေသည်။ သာမန် မိတ်ဆွေဖြစ်လိုမှုအတွက်တော့ ဘာကြောင့် သဲသဲမဲမဲကြိုးပမ်းနေမည်နည်း။ အနီက ဟန်ဆောင်မှုကင်းမဲ့သလောက် တင့်တင့်ရီက ပါးနပ်လှသည်။

ကျွန်မတို့ချင်းက မိတ်ဆွေဖြစ်ပြီးသားပဲဟာ၊ ပြီးတော့လဲဘာဆိုင်လို့ ပုန်းရမှာလဲရှင်၊ ပုန်းစရာ အကြောင်းမှမရှိတာ

အနီ အပြောရခက်သွားပြန်သည်။ တဟဲဟဲသာ ရယ်နေမိ၏။

အမျိုးသမီးဆောင်၏ ဧည့်ခန်းမှာ သာမန်မိတ်ဆွေတွေလို စကား ပြောနေရသည်မှာ အူကြောင်ကြောင်တော့နိုင်သားပင်။ သို့သော် အနီ အတွက်တော့ အတွေ့အကြုံသစ်မို့ ရင်ခုန်စရာကောင်းသည်။ တင့်တင့်ရီသည် သနပ်ခါးဘဲကျားနှင့် ဆံပင်ကုပ်ဝဲကို ဖြေချထားသည်။ ဘလောက်အင်္ကျီပွပွ ကို ဝတ်ထားသော်လည်း လည်ပင်းပေါက်က ကျယ်သဖြင့် ရင်ညွန့်ပိုင်းကို သတိထားနေသည့်ကြားမှပင် ခိုးခိုးကြည့်မိပြန်၏။

တင့်တင့်ရီက ပြုံးခဲရယ်ခဲသည်။ ရယ်တော့လည်း ချစ်စရာကောင်း သည်။

ကိုတင်မောင်နီက မိတ်ဆွေဖြစ်ချင်တယ်ဆိုတာတော့ နည်းတဲ့ ကုသိုလ် မဟုတ်ဘူးနော်၊ ရီမာတို့ကပြောတော့ ကိုတင်မောင်နီက အတန်း ထဲမှာ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ ကြည့်လို့ရတာ မဟုတ်ဘူး၊ လူ့ခွစာတဲ့

သူတို့သုံးယောက် တင့်တင့်ရီ၏ နောက်ပြောင်မှုကို ရယ်မောကြ၏။

အလကား ရီမာ ညာပြောတာပါ၊ ကျွန်တော် ကြည့်မရတာဆိုလို့ သူတစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိတာ

www.foreverface.com.mm

တင့်တင့်ရီကလည်း သဘောကျစွာ ရယ်၏။

* ကျွန်မ ပြန်တိုင်လိုက်မှာနော် *

* မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ သူတော့ ကြောက်လွန်းလို့၊ ဒါနဲ့ တင့်တင့်ရီနဲ့ ရီမာက ဘာသာရပ်ချင်းလဲမတူဘူး၊ တစ်မြို့တည်းသားချင်းလဲ မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ခင်တာလဲ *

* သူနဲ့ ကျွန်မက တစ်ခန်းတည်းနေတာလေ *

အနီစိတ်ထဲက ရီမာ့ကို ကျိတ်ပြီး ဆဲလိုက်မိ၏။

* ကိုတင်မောင်နီက သံတွဲကလား *

* ဟုတ်တယ်၊ ငပလီမှာလည်း ကိုယ်ပိုင်ဘန်ဂလိုရှိတယ်၊ သွားလည် ချင်ရင်အတော်ပဲ *

ကျော်မောင်က သူတတ်နိုင်သမျှ ဝင်ပြီး တွန်းပေးရှာသည်။

* မသွားချင်ပါဘူးရှင်၊ ရေကြောက်လွန်းလို့ *

* သူက ရေကူးချန်ပီယံပဲ၊ နာမည်ကို ကြည့်ပါလား *

* ရေကူးချန်ပီယံ ကိုတင်မောင်နီက သေသွားပြီနော် *

သူတို့ ရယ်ကြပြန်သည်။ မိန်းကလေးအဆောင် ဧည့်ခန်းမှာ တဟားဟား ရယ်မောနေကြသော သူတို့ကို တခြားအတွဲတွေက မျက်စောင်း ထိုးကြည့်ကြလေသည်။ ဘာပဲပြောပြော အနီကတော့ ပထမအဆင့်အနေဖြင့် တင့်တင့်ရီနှင့် ခင်မင်ခွင့်ရသည့်အတွက် ဝမ်းသာနေမိလေသည်။

သည်အချိန်တွင် သူရင်ထဲမှာ မေနှယ် မရှိ။

+ + +

သူ ရီမာ့ကို စလိုသေးသည်။

*ရီမာ နင် နန်းကြီးသုပ်စားဦးမှာလားဟင်၊ ငါက တကယ့်
 စေတနာမှန်နဲ့ ပြောတာပါ၊ ဒီအတွက် ဘာမှ အပူမကပ်ပါဘူး*
 ရီမာ နှုတ်ခမ်းစုသည်။
 *မစားတော့ဘူး၊ အတန်းလစ်ပြီး ရုပ်ရှင်ကြည့်ကြမလို့ တင့်တင့်ရီနဲ့
 ချိန်းထားတယ်*
 ရီမာ၏ တန်ပြန်ထိုးနှက်ချက်ကို အနီ ခံနိုင်ရည် မရှိ။
 တကယ်လားဟင် ရီမာ
 ဘေးမှ အေးအေးသက် တခါခါရယ်နေသည်။
 *မယုံရင် စောင့်ကြည့်ပေါ့၊ တို့က ဒီလိုပဲ ကြည့်နေကျ၊ တင့်တင့်ရီက
 ရုပ်ရှင် သိပ်ကြိုက်တာ*
 ငါလဲ ကြိုက်တယ်
 ဘာကြိုက်တာလဲ
 ရုပ်ရှင်လေ
 ကြိုက်ရင် ကိုယ့်ဘာသာ သွားကြည့်ပေါ့
 ရီမာသည် တစ်ဖက်သို့ လှည့်ထွက်သွား၏။ အနီသည် ရီမာ
 နောက်က ပြေးလိုက်သွားရသည်။
 ရီမာ နင်တို့ မိန်းကလေးတွေချည်းပဲလား၊ အဖော်ပါရဲ့လား
 ပါသမှ သိပ်ပါ
 ရီမာက အနီကို လှည့်မကြည့်။
 ဘယ်သူလဲဟင်
 သူ့အမျိုးသားပေါ့
 ဘယ်သူ့ အမျိုးသားလဲ
 တင့်တင့်ရီ အမျိုးသား

နေသည် ရီမာရှေ့ကို ရောက်အောင်လျှောက်ပြီး ရီမာ့ကို လမ်းပိတ် ထားသည်။

“ရီမာ မနောက်ပါနဲ့ဟယ်၊ ငါ တကယ် နင့်ကို မုန့်ကျွေးပါ့မယ်၊ ရုပ်ရှင်လည်း ပြပါ့မယ်”

“အမယ် တို့က ဒီလိုပဲ သူများဆီက ညာစားနေတယ်မှတ်လို့လား၊ ခင်လို့ နောက်ပြောင်တဲ့သဘောနဲ့ စားနေတာပါ၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဝယ်စားနိုင်ပါတယ်နော်၊ ဒါပေမယ့် တို့ကို ကြောတာတော့ မခံနိုင်ဘူး”

ရီမာ့ မျက်နှာထားက တကယ်ပင် တင်းနေသည်။

“ရီမာ နင် တကယ်စိတ်ဆိုးနေသလား၊ နင့်ကိုကြောတာ မဟုတ် ပါဘူး၊ ကျော်မောင်က ငါနဲ့ သိပ်ခင်တာ၊ သူနဲ့ စကားစပ်မိလို့ တင့်တင့်ရီနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်ဆိုတော့ ငါလဲ ဘယ်နေနိုင်မလဲ၊ ငါက တင့်တင့်ရီကို သိပ်စိတ်ဝင်စားနေတာ နင်လည်းအသိပဲ”

အနီလည်း နည်းနည်းတော့ မုသားသုံးလိုက်ရသည်။ တကယ်တော့ ရီမာ့ကို ချဉ်းကပ်ရသည်မှာ စိတ်မရည်၍ အခြားနည်းလမ်းကို ရှာခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။

“စိတ်ဝင်စားမနေနဲ့တော့။ တို့ကလည်းစောစောကသိအောင် ပြောထား ရတာ။ တော်ကြာ တကယ်စောင့်ကြည့် သူ့အမျိုးသား လာလိမ့်မယ်”

အနီ တော်တော် စိတ်ညစ်သွားသည်။ ကျောင်းတက်ရသည်မှာလည်း စိတ်မပါတော့။ သို့သော် ပြန်မသွားဘဲ ရီမာ ပြောသည်မှာ မှန် မမှန် လည်း စောင့်ကြည့်ချင်သေးသည်။ တကယ်မှန်နေသည်ဆိုလျှင်တော့ သွားပြီ။ အနီ တစ်သက်မှာ တင့်တင့်ရီကိုသာလျှင် သေသေချာချာ စိတ်ဝင်စားမိခြင်း ဖြစ်သည်။

အနီသည် အတန်းထဲမှာပင် ထိုင်နေ၏။

ရီမာ ပြောသည့်အတိုင်းပါပဲလား။

ခေါင်းလောင်းမထိုးမီ တင့်တင့်ရီသည် အတန်းရှေ့သို့ ရောက်လာကာ ရပ်စောင့်နေသည်။ မကြာခင် အမျိုးသားတစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ သူတို့ စကားပြောနေကြသည်။

သူတို့ အတန်းဘက်ကို တစ်ခါမျှ မလာဘူးသော တင့်တင့်ရီသည် တမင်ပင် သူသိအောင် လာပြခြင်းပေပဲလား။

အနီ ဘဝမှာ ပထမဆုံးအကြိမ် စိတ်ညစ်ရ၏။

+ + +

ငါ သိသလောက်တော့ တင့်တင့်ရီက အတွဲမရှိပါဘူး၊ သူ့မိဘတွေကလဲ မန္တလေးမှာ ရွှေဆိုင်သူဌေး၊ တင့်တင့်ရီးကလည်း တော်ရုံလူတွေ မှန်းမှာ မဟုတ်ပါဘူး

ကျော်မောင်က ပြော၏။ အနီသည် အလွန်ပင် စိတ်ဓာတ်ကျလျက် ရှိ၏။ သိန်းအောင်က အနီ အဖြစ်သည်းနေပုံကိုကြည့်ပြီး အံ့ဩလျက်ရှိသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် စာဖတ်ခြင်းနှင့် ရုပ်ရှင်ကြည့်ခြင်းမှာသာ စိတ်အား ထက်သန်ခဲ့ကြပြီး မိန်းကလေးများနှင့်ပတ်သက်၍ စွဲစွဲလမ်းလမ်း ဖြစ်ဖူးသည်မဟုတ်ပေ။ ပြီးတော့ သိန်းအောင်ကမှ လူရွတ်လူနောက်မို့ မိန်းကလေးတွေနှင့် အပေါင်းအသင်းဖြစ်သေးသည်။ အနီက မိန်းကလေးလို မထုံတက်တေး နေသူ။ ယခုတော့ မိန်းကလေးနှင့်ပတ်သက်ပြီး တတမ်းတတ ဖြစ်နေသည်။

ဒီကိစ္စကို နည်းနည်းတော့ ဆောင်ရွက်ပေးလိုက်စမ်းပါ ကိုကျော်မောင်ရာ၊ ဒီကောင့်ကြည့်ရတာ ခရမ်းချဉ်သီး မီးဖုတ်ပြီး ကျည်ပွေ့နဲ့ ထောင်းထားသလိုပဲ၊ ရှုံ့မဲ့နေတာ စိတ်ပျက်လွန်းလို့

သိန်းအောင်က ဝင်ပြောပေးသည်။

ကျွန်တော်နဲ့လည်း သိပ်ခင်တာမဟုတ်ဘူး၊ ဟိုနေ့ကလဲ မသွားစဖူး သွားရတာ မျက်နှာခပ်ပူပူရယ်၊ ခါတိုင်းဆို မြို့နယ်အသင်းကိစ္စလေး တာလေးရှိမှ သွားတာ

လမ်းက ပြတ်သွားပြန်သည်။

ရီမာတို့ကလည်း အတန်းထဲမှာ အနီကို ရှောင်ဖယ်ဖယ် လုပ်နေကြ သည်။ တင့်တင့်ရီအကြောင်း စကားစမည်ကြံလျှင် စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းပစ်သည်။ သည်လိုနှင့်ပဲ ကျောင်းပိတ်ရက်ကို ရောက်ခဲ့ရ၏။

ငပလီမှာ မေနှယ်နှင့် ပြန်တွေ့ကြတော့ ငယ်ငယ်ကလိုပင် ပျော်သည်။ သို့သော် တင့်တင့်ရီကိုတော့ မမေ့။ ပြီးတော့ အနီ မေမေက တားသဖြင့် ကမ်းခြေမှာ ကြာကြာမနေရ။ ထိုစဉ်ကတော့ မေနှယ်အဖေလည်း ရှိသေးသည်။

အနီ ကျောင်းကို နောက်တစ်ခေါက် ပြန်ရောက်ကာမှ အပြောင်း အလဲတွေက ဖြစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

+ + +

ပျော်စရာကောင်းသော နေ့တစ်နေ့၊ သို့မဟုတ် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ခဲ့ရသည့် နေ့တစ်နေ့ကို အနီ မမေ့။ ပျောက်ဆုံးသွားသော ပစ္စည်း တစ်ခုကို ပြန်တွေ့ရသည့်အခါ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ခြင်းမျိုးဖြင့် အနီ ကြည်နူးဝမ်းမြောက်ခဲ့ရသည်။

ကျောင်းတွေ ပြန်ဖွင့်စမှာ တင့်တင့်ရီကို တွေ့ချင်စိတ် ပြင်းပြမိ သော်လည်း ရတနာအဆောင်ဘက်ကို ခြေဦးမလှည့်။ ရီမာတို့နှင့်လည်း မတွေ့ချင်။ အတန်းထဲမှာ အနီကပင် ဦးစွာရှောင်မိမြဲ။ ရီမာတို့၏ နောက်ပြောင်ကျီစယ်မှုများကိုလည်း မသိကျိုးကျွန်ပြုကာ နေ၏။

ပြီးတော့ တင့်တင့်ရီကိုလည်း တွေးကာ ရှက်နေမိသည်။ တင့်တင့်ရီသည် အနီ၏ ဖြောင်ကျကျ ချဉ်းကပ်မှုကို အစင်းသိပင် ဖြစ်လေသည်။ သို့ဖြင့် အနီကိုလည်း သူ၏ အကြောင်းကို ပြန်လည်သိစေခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

တစ်နည်းအားဖြင့်တော့ အနီသည် တင့်တင့်ရီတို့ လူသိုက်ကို ရှက်လည်း ရှက်နေမိသည်။ ထို့ကြောင့် တင့်တင့်ရီအပေါ်မှာ သူ့စိတ်များ ပြတ်ပြတ်တောက်တောက် မထားနိုင်သေးသော်လည်း လောလောဆယ်ဆယ် အားဖြင့်တော့ ရှက်စိတ်ဖြင့် ရှောင်နေမိခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် ကံမကုန်ချင်သေးတော့ တင့်တင့်ရီဆီ ပြန်သွားစေမည့် အကြောင်းက ပေါ်လာသည်။

အနီသည် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ အတန်းထဲမှ ထွက်လာမိ၏။

ထိုစဉ် အတန်းရှေ့မှာ မြင်လိုက်ရသော အမျိုးသားတစ်ယောက်ကြောင့် သူ့ခြေလှမ်းများ ရုတ်တရက် တန့်သွားသည်။ သူ့ကို အနီကောင်းစွာ မှတ်မိသည်။ ရီမာပြောသည့် တင့်တင့်ရီ အမျိုးသား။ သည်လူက သည်မှာဘာလာလုပ်ပြန်ပြီနည်း။ ယခင်တစ်ခါလိုပင် တင့်တင့်ရီနှင့် ရီမာတို့သည် ရုပ်ရှင်အတူကြည့်ရန် ချိန်းထားကြလေသလား။ သူ့ရှေ့မှာ တမင်အရွဲ့တိုက် ထိုးစစ်ဆင်ရန် ဖန်တီးကြပြန်လေသလား။

သို့သော် အနီသည် မလှမ်းမကမ်းမှာပင် ရပ်ကြည့်နေလိုက်သည်။ သူ့ကို မမြင်စေရန် နံရံနားမှာ ကွယ်နေလိုက်သည်။ တင့်တင့်ရီလာလျှင် သူမြင်ချင်သေးသည်။ နွေကျောင်းပိတ်ရက် ကာလတစ်လျှောက်လုံး သူ့အတွေးထဲမှာ တင့်တင့်ရီ ရှိခဲ့၏။ တင့်တင့်ရီသည် သူ့အတွေးထဲက တင့်တင့်ရီလိုပင် လှနေသေးသလား။ သူ ကြည့်ချင်သေးသည်။ သူ့စိတ်ကိုလည်း ခံနိုင်ရည်ရှိအောင် ကြိုးစားနေသည်။ သူနှင့် တင့်တင့်ရီက ချစ်သူတွေမှ မဟုတ်ကြသေးဘဲ။ အသည်းကွဲစရာအကြောင်းတော့ မရှိပေ။

သို့သော် သူမျှော်လင့်သလို တင့်တင့်ရီ ရောက်မလာခဲ့။ သည်နေ့ ရီမာလည်း ကျောင်းမတက်တာကို ယခုမှ သတိရသည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ အတွေးတစ်ခု ဝင်လာသည်။ ရင်ထဲမှာ လှိုက်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

အခန်းထဲမှ အေးအေးသက် ထွက်လာ၏။ အေးအေးသက်သည် အနီကို မမြင်ပေ။ စောင့်နေသော အမျိုးသားသည် အေးအေးသက်ကို ကြိုလင့်နေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် နှုတ်ဆက်စကားမဆို။ အတူယှဉ်တွဲ၍ အပြင်ဘက်သို့ လျှောက်သွားကြသည်။

အနီ သိလိုက်ပြီ။ ရီမာ သူ့ကို တစ်ပတ်ရိုက်ခြင်း။

အနီ သူ့ကိုယ်သူလည်း ဒေါသထွက်မိ၏။ သည်လောက် ညံ့ရပါ မည်လော။

ရီမာသည် သူ့ကို လှည့်စားအနိုင်ယူခဲ့ခြင်းသာတကား။ အေးအေး သက်၏ အမျိုးသားကို တင့်တင့်ရီ၏ အမျိုးသားဟု ပြောခဲ့သည်။ တင့်တင့်ရီလာတော့ အေးအေးသက်၏ အမျိုးသားကို အသိမိတ်ဆွေအဖြစ် နှုတ်ဆက်စကားဆိုခြင်းမျှသာ ဖြစ်ပေမည်။ ထိုစဉ်က အနီသည် ထူပူနေခဲ့မိ သည်တကား။

အနီသည် အေးအေးသက်တို့နောက်သို့ အမီလိုက်ကာ ကျော်တက် လိုက်သည်။

‘အေးအေးသက်တို့ ရုပ်ရှင်သွားကြမလို့လား’

နှုတ်ဆက်စပူး ဆက်လိုက်၏။ အေးအေးသက် ပထမတော့ ကြောင်သွားသည်။ နောက်မှ သတိရကာ မအောင့်နိုင်ဘဲ ရယ်သည်။ အေးအေးသက်သည် ရီမာနှင့်ပေါင်း၍ ဗရုတ်ကျတတ်သော်လည်း သူ တစ်ယောက်တည်းဆိုလျှင် စကားသိပ်ပြောသူမဟုတ်။ ရီမာလောက်လည်း အမြင်ကပ်စရာ မကောင်းပေ။

ငနီသည် စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာဖြင့် အဆောင်သို့ ပြန်ခဲ့လေ၏။
 အလောင်မှာ ရည်းစားဆီက ပြန်စာရသော ယောက်ျားလေးတို့၏ အိုက်တင်
 မျိုးနှင့် လေလေးချွန်ကာ ရေကို တဖွမ်းဖွမ်းချိုးလေသည်။ အပေါင်းအသင်း
 များက အံ့ဩစွာ ငေးမောနေဆဲ ရတနာဆောင်သို့ အသော့နှင်ခဲ့လေ၏။
 ဘုရားသိကြားမလို့ ရီမာတစ်ယောက် အဆောင်မှာ မရှိပါစေနှင့်။
 ရှိလျှင်လည်း နာမကျန်းဖြစ်လို့ အိပ်ရာထဲ လဲနေပါစေ။

+ + +

ကိုတင်မောင်နီ ဘာစိတ်ကူးရလို့ ရောက်လာတာလဲ
 တင့်တင့်ရီရီ၏ နှုတ်ဆက်စကားကို အဓိပ္ပာယ်ကောက်ရလျှင်
 စောစောက ဘယ်ပျောက်နေတာလဲဟု မေးမြန်းခြင်းဖြစ်သည်ဟု အနီ
 နားလည်လိုက်သည်။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်က လူပျော့လူညံ့ပဲ မတင့်တင့်ရီရီ
 အလို ဘာကြောင့်လဲ

ယခုအချိန်အထိ တင့်တင့်ရီရီသည် အနီကို နားလည်ဟန်မတူသေး။
 တင့်တင့်ရီရီသည်လည်း ရီမာ၏ လှည့်ကွက်ကို သိဟန်မတူသေးဟု အနီ
 နားလည်လိုက်သည်။

တင့်တင့်ရီရီ၏ မျက်နှာကို သူ အားရအောင် ကြည့်မိသေး၏။
 တင့်တင့်ရီရီ၏ အသားသည် ဝါ၍ညက်နေ၏။ သွယ်လျသော ခန္ဓာကိုယ်
 ပေါ်မှာ ဘလောက်စံပျော့ပျော့ကို ဝတ်ထား၍ နိုင်ငံခြား ရုပ်ရှင်မင်းသမီး
 တစ်ယောက်ယောက်နှင့် တူသည်ဟု အနီ ထင်မိသည်။ ယခုတစ်လော
 ပိုစတာတွေမှာ ခေတ်စားသော မင်းသမီးရုပ်မျိုး။

ကျွန်တော့်ဘဝဟာ ရီမာဆိုတဲ့ ဗရတ်မလေးလှည့်သမျှ ခံနေရတာပဲ

www.forever-space.com.mm

တင့်တင့်ရီ စဉ်းစားနေသည်။ ပြီးတော့ ပြုံးသည်။
 ရီမာက ကျွန်မအကြောင်း ဘာတွေများ ပြောလို့လဲဟင်
 *ဟဲ ဟဲ၊ တစ်ခါက မတင့်တင့်ရီ ရီမာတို့နဲ့ ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ဖို့ချိန်းပြီး
 ကျွန်တော် အတန်းရှေ့ကို လာတယ် မဟုတ်လား*
 တင့်တင့်ရီက သတိရဟန်ဖြင့် ခေါင်းကို တွင်တွင်ညိတ်သည်။
 ဒီတုန်းက အမျိုးသားတစ်ယောက် ပါတယ်လေ
 အနီက ဆက်ပြော၏။
 အင်း၊ ပါတယ်၊ အေးအေးသက်
 အနီက ရယ်သည်။
 *ခုတော့ ကျွန်တော် သိပြီလေ၊ အဲဒီတုန်းက ရီမာက တင့်တင့်ရီ
 အမျိုးသားနဲ့ ရုပ်ရှင်ကြည့်ဖို့ချိန်းထားတယ်လို့ ပြောတာကိုး*
 တင့်တင့်ရီကလည်း သဘောပေါက်ကာ ရယ်သည်။
 *အဲဒါကြောင့် ကိုတင်မောင်နီက ကျွန်မဆီ လာမလည်တော့
 တာလား*
 တင့်တင့်ရီ၏ မေးခွန်းကလည်း အဓိပ္ပာယ်ပါနေသည်။
 *ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ပြောတာပေါ့၊ ကျွန်တော်ဟာ လူပျော့လူညံ
 ပါလို့၊ ဘာမှ ခံနိုင်ရည်မရှိဘူး*
 အနီ၏ စကားကလည်း အဓိပ္ပာယ်ရှိနေသည်။ ထိုအတွက် အနီ
 ကလည်း သူ့ဘာသာ ကျေနပ်သည်။ ပြီးတော့ နှစ်ယောက်သား
 ရယ်မောကြသည်။ တင့်တင့်ရီ၏ ပွင့်လင်းမှုကိုလည်း အနီက သဘောကျ
 သည်။ သို့သော် စကားကို တဲ့တိုး ထိုးနှက် မေးတတ်သည်ကိုတော့ အနီ
 နည်းနည်းလန့်သည်။ တင့်တင့်ရီ၏ အမူအရာသည်လည်း သူတစ်ပါးကို
 အထူးသဖြင့် အနီကို လွှမ်းမိုးနေသလို ခံစားရလေသည်။ ရှိစေတော့။
 ချစ်သူရယ်လို့ဖြစ်လာလျှင် မိန်းကလေးများဟာ ကိုယ့်ချစ်သူအပေါ် လွှမ်းမိုး

တင်စီးတပ်ကြစမြဲ မဟုတ်လား။ အနီက သူ့ဘာသာ လိုရာဆွဲတွေးကာ ကျေနပ်နေ၏။

သိပ်ရယ်ရတယ်နော်၊ ရီမာက ကျွန်မကိုလည်း ပြောတယ်၊ ကိုတင်မောင်နီက သိပ်အထာကိုင်တာပဲတဲ့၊ သူတို့ ရုပ်ရှင်သွားချင်လို့ အဖော်မရှိလို့ လိုက်ခဲ့ပေးပါဆိုတာ စာကျက်စရာရှိလို့ မလိုက်နိုင်ဘူးလို့ ပြောတယ်တဲ့၊ အလကားပါ စာကိုချည်း ဖိကြိုးစားနေတဲ့ ခပ်တုံးတုံး လူပါတဲ့

ကြည့်စမ်း၊ သူ အခု ဘယ်မှာလဲဟင်

အနီ ဒေါသဖြစ်နေဟန်ကိုကြည့်ကာ တင့်တင့်ရီ သဘောကျစွာ ရယ်ပြန်သည်။

ကိုတင်မောင်နီတို့က ရယ်ရတယ်နော်၊ ပျော်စရာလဲကောင်းတယ်၊ တကယ့်ကလေးတွေလိုပဲ၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ချောက်တွန်းပုံကလဲ မှတ်သားလောက်တယ်

အနီ မျက်နှာရှုံ့မဲ့နေသည်။

အလကားပါဗျာ၊ ဘယ်ကလာ ပျော်စရာကောင်းရမှာလဲ၊ သူလုပ်တာ ကျွန်တော့်မှာ အချိန်တွေ ဘယ်လောက်နစ်နာကုန်သလဲ

ဘာအချိန်တွေလဲဟင်

တင့်တင့်ရီသည် ပြောရင်း သဘောကျစွာ ရယ်မောနေ၏။ တင့်တင့်ရီ အူလှိုက်သည်းလှိုက် ရယ်ခဲဘိခြင်း၊ အနီကိုများ လှောင်နေသလား တော့ မသိ။

ကျွန်တော် ရတနာဆောင်ကို လာရမယ့်အချိန်တွေပေါ့ဗျာ

တင့်တင့်ရီသာ အမျိုးသားတစ်ယောက်နဲ့ ရုပ်ရှင်သွားကြည့်တာ မှန်တယ်ဆိုရင် ရတနာဆောင်ကို ဘယ်တော့မှ မလာတော့ဘူးဆိုပါတော့ တင့်တင့်ရီ မေးပုံက ကျွမ်းကျင်သည်။

www.foreverspace.com.mm

ဒီလိုတော့ လွယ်လွယ်နဲ့ ဘယ်လက်လျှော့လိမ့်မလဲဗျာ
 တင့်တင့်ရီက ဆက်နားထောင်နေသည်။
 တခြား မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆီသွားဖို့ ကြိုးစားမှာပေါ့
 အိုး ကိုတင်မောင်နီက ရယ်စရာ ပြောတတ်တယ်နော်
 သည်တစ်ခါ သူတို့နှစ်ယောက်၏ ရယ်သံများ ပျံ့လွင့်နေသော်
 လည်း အဆောင်ဧည့်ခန်းနှင့် လိုက်ဖက်သည်ဟု အနီ ထင်သည်။

+ + +

*မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ သူ့ကို ချဉ်းကပ်လာတဲ့ ယောက်ျား တစ်
 ယောက်ကို စ သိသိချင်း ရှောင်တယ်၊ ငြင်းတယ်ဆိုရင် အဲဒါ ဆက်လိုက်ဖို့
 လွယ်တယ်ကွ၊ အတင်း ဇွတ်ကပ်ရတာပေါ့၊ ကြာတော့သနားပြီး ချစ်လာရော၊
 အဲ သိလျက်နဲ့ အခင်မင်မပျက်နေတယ်၊ ဆက်ဆံတယ်၊ ဒါပေမယ့်
 သည့်ထက်လည်းပိုပြီး အခွင့်အရေး မပေးဘူးဆိုရင်တော့ ဆက်ရတာ သိပ်
 မလွယ်ဘူး*

သိန်းအောင်က ထင်မြင်ချက်ပေးသည်။
 တကယ်တော့လည်း အနီအခြေအနေက ထိုသို့ပင် ဖြစ်နေသည်။
 အနီတစ်ယောက် ရတနာဆောင် ဆင်ဝင်အောက်ကို ရောက်ခဲ့ရသည်
 မှာ ခြေအေးဝမ်းယောင်ဆိုသလိုပင် ဖြစ်နေပြီကော။ တင့်တင့်ရီက သူ
 အဆောင်မှာ အဆင်သင့်ရှိနေလျှင် အနီကို လက်ခံတွေ့ဆုံစမြဲ။ မရှိဘူး
 ဆိုလျှင် ပြန်လာရတတ်သည်။ အနီများ ရောက်လာလေမလားဆိုပြီး
 တကူးတက စောင့်ဆိုင်းနေလေ့မရှိသည်မှာတော့ အမှန်ပင်။

အနီ၏ ဖုံးကွယ်ထားခြင်းမရှိသော သဘောထားကို သိရှိနားလည်
 ဟန်ကိုပြုပြီး တုံ့ပြန်မှုကိုလည်း မည်သည့်အခါမျှ မပေးပေ။ တကယ်

တော့လည်း အနီကိုယ်တိုင်က တုံ့ပြန်မှုပေးလောက်အောင် ရှေ့သို့လှမ်း
တက်ခြင်း မပြုနိုင်သေးပေ။

တင့်တင့်ရီမှာ တန်ခိုးသတ္တိထူးရှိသည်ဟု အနီ ထင်သည်။ ထို
မမြင်ရသော တန်ခိုးသတ္တိထူးက အနီကို လွှမ်းမိုးချုပ်ကိုင်ထားသည်။
အနီသည် ထိုလွှမ်းမိုးချုပ်ကိုင်မှုအောက်မှာ အလူးအလဲ ခံနေရသည်။

အနီသည် တင့်တင့်ရီကို အဆောင်မှာ သွားရောက်တွေ့ဆုံနိုင်သည်။
တစ်ခါတစ်ရံ ရီမာတို့နှင့် ပြေလည်လျှင် တင့်တင့်ရီရယ်၊ ရီမာနှင့်
အေးအေးသက် (ဘေးကဆားနှစ်ပွင့်) ရယ် မုန့်အတူစားကြသည်။ ရုပ်ရှင်
အတူကြည့်ကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကံကောင်းလျှင် အနီနှင့် တင့်တင့်ရီ
ယှဉ်တွဲ ထိုင်ခွင့်ရသည်။ ထိုသို့ ထိုင်ရန်လည်း ရုံထဲသို့ ဝင်ကတည်းက
အနီမှာ ကြံရဖန်ရသည်မှာ အမော။ ကံမကောင်းလျှင်တော့ အနီသည်
အစုတ်ပလုတ်မလေး ရီမာနှင့် တွဲထိုင်ရတတ်သည်။ အေးအေးသက်က
အဆောင်မှာမနေ။ ထို့ကြောင့် သူတို့နှင့် အမြဲတမ်း ပါမလာတတ်ပေ။
တစ်ခါတစ်ရံလည်း သူ့အမျိုးသားနှင့် သွားသည်။ ဘာကြောင့်များ
ရီမာဆိုသည့် သူရဲမလေး ခုထိ ရည်းစားမရသေးပါလိမ့်ဟု အနီ ကျိန်ဆဲမိ
လေသည်။ သိန်းအောင်နှင့် တွန်းပေးပြန်တော့လည်း သိန်းအောင်က
ခေါင်းခါသည်။

အချစ်ဆိုတာ ဘယ်တော့မှ ဖန်တီးယူလို့ မရတဲ့။

သူ့အလိုလို အချိန်တန်မှ ပေါ်ပေါက်လာတတ်တာမျိုးတဲ့။

လူပြောင် လူပြက် သိန်းအောင်က ထိုကဲ့သို့ အလေးအနက် ပြော
တော့ အနီ စဉ်းစားရ၏။ အနီသည်လည်း တင့်တင့်ရီနှင့် တွေ့မှ အချစ်
ပေါ်ပေါက်ခဲ့လေသလား။

*ဖန်တီးယူလို့ မရတာမှန်ပေမယ့် နီးစပ်မှုကြောင့်ကော အချစ်
မဖြစ်နိုင်ဘူးလား*

www.f-reverse.com.mm

အနီက စူးစမ်းကြည့်သည်။

နီးစပ်မှုကြောင့် ချစ်သွားတာတွေ အများကြီးပေါ့ကွာ၊ ဒါကလည်း တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အနေနီးလို့ သံယောဇဉ်တွယ်ရာကနေ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ အကြောင်းအချက်လေးတွေကို ပိုပြီး နီးနီးကပ်ကပ် မြင်ကြရလို့ ချစ်သွားကြတာလဲ ရှိတာပေါ့၊ တချို့ကတော့ ချစ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အတွေ့ကို သာယာလို့ ယူလိုက်ကြတာ

“မင်းက သိပ်သိနေပါလား”

“လူမစွဲတာနဲ့ အချစ်အကြောင်း မသိဘူးလို့ မင်းက ထင်နေလား၊ သိလွန်းလို့ မစွဲတာကွ”

အနီကတော့ သူ့ကိုယ်သူ အချစ်အကြောင်း သိလှသည်ဟုလည်း မအောက်မေ့။ သိသည်ဟုလည်း မထင်သေးပေ။ သို့သော် တင့်တင့်ရီကို သူ ချစ်သည်။ သိန်းအောင်ကတော့ အချစ်အကြောင်းသိလို့ မချစ်ဘူးဟု ပြောသည်။ အနီကတော့ အချစ်အကြောင်းမသိလို့ကို ချစ်ချင်နေခြင်း ဖြစ်၏။ တင့်တင့်ရီကို သူ ချစ်ချင်သည်။

“တင့်တင့်ရီကို ငါ ချစ်တယ်လို့ ဖွင့်ပြောရမှာ သိပ်ကြောက်တယ်”

အနီက ညည်းတွားသည်။

“ကြောက်ရင် မင်း တစ်သက်လုံးခံရမှာပဲ၊ ကိုကျော်မောင်က ပြောတော့ တင့်တင့်ရီက တော်ရုံ ယောက်ျားလေးကို ဂရုမစိုက်ဘူးလို့ ပြောတယ် မဟုတ်လား၊ သူက မင်းလောက်ကိုတော့ အသာလေးနိုင်လို့ အခင်အမင်မပျက် ဆက်ဆံနေတာပေါ့ကွ၊ မင်းကသာ တင့်တင့်ရီကို ကြိုက်တာနော်၊ ငါ့အမြင်တော့ ချစ်စရာမကောင်းဘူးကွ၊ လှတာတော့ လှတယ်”

“လှလို့ ငါက ချစ်တာပဲ”

သိန်းအောင်သည် အနီကို ကြည့်၍ ရယ်သည်။

“မင်းက ကလေးပဲ”

သူငယ်ချင်းမို့ စိတ်မဆိုးသော်လည်း မခံချင်စိတ်တော့ ဖြစ်သွားမိ၏။

“မင်းလို ရူးပေါပေါ အကောင်ကများ ငါ့ကို ကလေးလို့ ပြောရသေးတယ်၊ ငါ့ချစ်လို့ ချစ်တယ်ပြောတာပဲ၊ မင်းလဲတစ်နေ့ မင်းချစ်တဲ့ ကောင်မလေးတွေရင် ဒီလိုပဲပြောမှာပဲ၊ လှလို့ချစ်ရင်လည်း ချစ်တယ်ပေါ့၊ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း တခြားအကြောင်းကြောင့်ပေါ့”

သိန်းအောင် ရယ်နေသည်။

အနီသည် အိပ်ရာထက်မှာပင် ပစ်လွဲလိုက်၏။ သူသည် တင့်တင့်ရီရီ ကို ချစ်သည့်အကြောင်း ဖွင့်ပြောလိုက်လျှင် တင့်တင့်ရီရီက ငြင်းလိုက်မှာကို စိုးရိမ်နေလေသည်။ သည်အတိုင်းနေရင်းဖြင့် တစ်နေ့မှာ သူတို့အချစ်သည် ပေါက်ကွဲလာလေမည်လား။ သူ့ဘက်ကသာ ပေါက်ကွဲနိုင်ခြင်းဖြစ်ပြီး တင့်တင့်ရီရီကတော့ အနေမှန်မှန်နှင့် ဟန်မပျက် နေသွားမည့်အရေးကို တွေးကာ အနီ တုန်လှုပ်သွားလေသည်။

ထိုအကြောင်းကိုတော့ သိန်းအောင်ကို ပြောမပြတော့ပေ။

+ + +

သည်တစ်ခါ ကျောင်းပြန်ဖွင့်လျှင်တော့ တင့်တင့်ရီရီနှင့် သူ၏ အခြေအနေ သည် တစ်နည်းတစ်ဖုံ တိုးတက်လာစေရမည်ဟု အနီ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ သည်အတိုင်း နေရသည်ကိုလည်း အနီ သည်းမခံနိုင်တော့။ တင့်တင့်ရီရီ၏ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောသံသည် သူ့ကို လှောင်ပြောင်သံများအဖြစ် ခံစားမနေလိုတော့။ ရယ်ခဲသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ရယ်မောသံ သည် ချစ်သူအတွက်သာဖြစ်သင့်သည်။ ပြီးတော့ သူသည်လည်း မိန်းကလေး

တစ်ယောက်၏ အလှအပနှင့် ကျွမ်းကျင်စွာ လှည့်စားမှုအောက်မှာ ကြာရှည် ရပ်တည် မနေချင်တော့ပေ။

သို့သော် ကျောင်းဖွင့်ရက်မှာ မမျှော်လင့်သော အပြောင်းအလဲ တစ်ခုက ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည်။ မေနှယ်။

မေနှယ်ကို ရန်ကုန်သို့ အတူခေါ်လာမိခြင်းအတွက်တော့ သူ နောင်တမရပေ။ မေနှယ်သည် သူ ငယ်စဉ်တောင်ကျေး ကလေးဘဝ ကတည်းက အတူယှဉ်တွဲနေထိုင်ခဲ့သော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ် သည်။ မေနှယ်နှင့် ပတ်သက်၍ သူ့နှလုံးသားသည်လည်း ယနေ့အထိ သန့်စင်ဆဲ။ မေနှယ်ကို သူချစ်သည်။ မောင်နှမအချစ်ဟု ကင်ပွန်းမတပ် ချင်ပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အနီမှာ အစ်မကြီး နှစ်ယောက်ရှိသည်။ သူတို့ကိုချစ်သော အချစ်နှင့် မေနှယ်ကိုချစ်သော အချစ်သည် မတူပေ။ သူငယ်ချင်းအချစ်ဟုဆိုလျှင် နီးစပ်သော်လည်း သိန်းအောင်တို့ကိုချစ်တာ နှင့်တော့လည်း မတူပြန်ပေ။ မေနှယ်ကိုချစ်တာက ပိုသည်။ ပို၍ အေးမြ သည်။ ပို၍ ပူနွေးသည်။

တင့်တင့်ရီကို ချစ်ခြင်းသည်လည်း မေနှယ်ကို ချစ်ချင်းနှင့် မတူဟု သူ တွေးမိ၏။ တင့်တင့်ရီ၏ အလှကို သူ မက်မောသည်။ မေနှယ်အလှကို ထိုကဲ့သို့ မက်မောခဲ့ဖူးခြင်း မရှိတာကို သတိရသည်။ မေနှယ် လှတော့ လှသည်။ မေနှယ်အလှကို သူ မြင်သော်လည်း စွဲလမ်းခြင်းမဖြစ်ခဲ့။ တင့်တင့်ရီကို သူ စွဲလမ်းသည်။

တင့်တင့်ရီထံမှ တုံ့ပြန်သော အချစ်ကို သူမျှော်လင့်ကြိုးပမ်းနေရသော် လည်း မေနှယ်ထံမှ ထိုသို့ မျှော်လင့်စရာ မရှိပေ။ မျှော်လင့်စရာလည်း မလိုပေ။ မေနှယ်ကလည်း သူ့ကို ချစ်သည်ဆိုတာ သူ သိပြီးသားပင်။ မေနှယ်သည် သူ့အချစ်ကိုသူ အနီကဲ့သို့ ဆန်းစစ်နေလိမ့်မည် မထင်ပေ။ တကယ်တော့လည်း ဆန်းစစ်စရာ လိုသည်မဟုတ်။

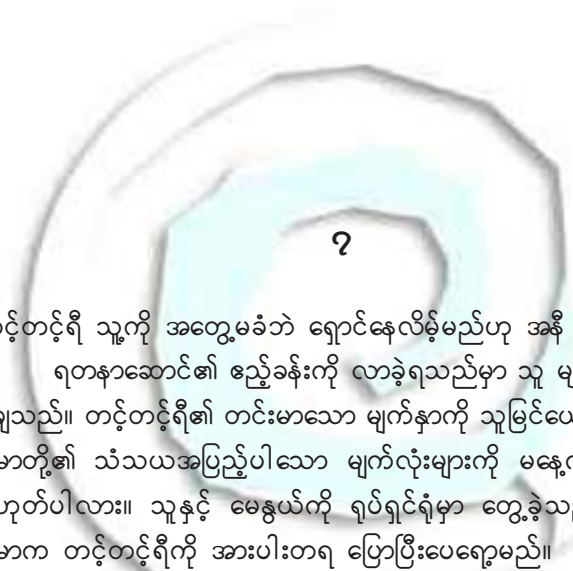
www.foreignspace.com.mm

မေနှယ်နှင့် ပတ်သက်၍ တင့်တင့်ရီနှင့် သူ၏ ဆက်ဆံရေးကို တစ်နည်းတစ်ဖုံ ထိခိုက်စေလိမ့်မည်လားဟု သူစိုးရွံ့ခဲ့မိသား။ သို့သော် သည်စိုးရိမ်ချက်ကြောင့်တော့ မေနှယ်ကို သူမပစ်ပယ်ရက်။ မေနှယ်သည် မိန်းကလေးတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သည်။ သူ ချစ်ခင်ခဲ့ရသူလည်း ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ ဒုက္ခရောက်နေသည့်အချိန်။ သည်အချိန်မျိုးမှာ သူ့ အတွက် ထိခိုက်မည်စိုး၍ မေနှယ်ကို ပစ်ပယ်ထားလျှင် တရားပါမည်လား။

သည်အကြောင်းတွေမှာ အနီရင်ထဲက တင့်တင့်ရီတို့၊ မေနှယ်တို့ မသိနိုင်သော အကြောင်းများသာ ဖြစ်ချေ၏။

+ + +

?

တင့်တင့်ရီ သူ့ကို အတွေ့မခံဘဲ ရှောင်နေလိမ့်မည်ဟု အနီ ထင်ခဲ့သည်။

ရတနာဆောင်၏ ဧည့်ခန်းကို လာခဲ့ရသည်မှာ သူ မျက်နှာငယ်လှ ချေသည်။ တင့်တင့်ရီ၏ တင်းမာသော မျက်နှာကို သူမြင်ယောင်နေသည်။ ရီမာတို့၏ သံသယအပြည့်ပါသော မျက်လုံးများကို မနေ့က မြင်ခဲ့ရပြီ မဟုတ်ပါလား။ သူနှင့် မေနှယ်ကို ရုပ်ရှင်ရုံမှာ တွေ့ခဲ့သည့်အကြောင်း ရီမာက တင့်တင့်ရီကို အားပါးတရ ပြောပြီးပေးရောမည်။

တင့်တင့်ရီနှင့် သူ၏ ဆက်ဆံရေးသည်လည်း သည်တစ်ကြိမ် ကျောင်းပြန်အဖွင့်မှာ သူ မျှော်လင့်သလို တိုးတက်ခဲ့သည်ဟု ဆိုရမည်။ တင့်တင့်ရီသည် သူနှင့် နှစ်ယောက်တည်း အင်းလျားကန်သို့ လမ်းလျှောက်စ ပြုပြီ။ ချစ်စကား မကျတကျအဆင့်တွေလည်း တစ်နေ့တခြား သိသိသာသာ ချစ်စကားများ အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲလှ ရှိနေပြီ။ သူတို့ အခြေအနေသည် မျဉ်းကြောင်းပေါ်မှာ ရပ်နေ၏။ ရှေ့တစ်လှမ်းတိုးဖို့သာ ကျန်တော့သည်။

ထိုအချိန်မှာ မေနှယ် ပြဿနာဝင်ခဲ့သည်။

နေသည် ကျောင်းဖွင့်စကပင် မေနှယ့်အကြောင်းကို တင့်တင့်ရီကို ပြောပြခဲ့ဖို့ ကောင်းသည်ဟု ယခုမှပင် တွေးမိ၏။

ဧည့်ခန်းဆောင်မှာထိုင်စောင့်ရင်း အတွေးများ ယောက်ယက်ခတ်နေသည်။ ခါတိုင်းလို ခြေသံရှုပ်ရှုပ်ကို မကြားရ။ ညနေဆိုလျှင် တင့်တင့်ရီသည် ဘလောက်အင်္ကျီပွပွကို ဝတ်ကာ သနပ်ခါးဘဲကျားနှင့် အနီလာသည်ဖြစ်စေ၊ မလာသည်ဖြစ်စေ အဆင်သင့်ဖြစ်နေမြဲ မဟုတ်လား။

စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် ခြေကိုဆန့်ထုတ်ကာ ကုလားထိုင်နောက်မှီပေါ် ခေါင်းကိုပစ်တင်ရင်း ငေးငိုင်နေမိသည်။

‘ရောက်နေတာ ကြာပြီလား’

ရုတ်တရက်တော့ အံ့အားသင့်သွားသည်။ ‘အပြင်သွားနေပါတယ်’ ဟူသော တုံ့ပြန်မှုကိုသာ တစ်ယောက်ယောက်က လာပြောလိမ့်မည်ဟု ထင်နေဆဲ ကြားနေကျအသံကို ကြားနေကျအတိုင်း ပီပီသသ ကြားလိုက်ရ၍ အနီ အံ့ဩသွားသည်။

‘ရောက်နေတာကြာပြီလား’ ဟူသော စကားသည် တင့်တင့်ရီထံမှ ပထမဆုံးကြားရလေ့ရှိသော နှုတ်ခွန်းဆက်စကား။ တစ်ချက်ကလေးမှ မလွဲ။ အသံကော လေယူလေသိမ်းကော မလွဲ။

သူ မသိသေးဘူးထင်ပါရဲ့ဟု တွေးလိုက်မိသော်လည်း ချက်ချင်းပင် မဖြစ်နိုင်ကြောင်း သိပြန်သည်။ ရီမာလား နေမှာ။ မိုးရွာနေရင်တောင် ထီးဆောင်းပြီး ပြေးပြောမယ့် ရီမာ။ ပြီးတော့ မနက်က အနီ ကျောင်းမတက်။ ရီမာတို့ကို တွေ့ရမှာကြောက်၍ ဖြစ်သည်။

တင့်တင့်ရီသည် ခါတိုင်းလိုပင် အနီဘေး ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်၏။ သနပ်ခါးရနံ့က သင်းလာလေသည်။ သို့သော် ရဲရဲမရှူဝံ့။ အသက်အောင့်ထား မိသည်။ ဘာတွေ ဖြစ်လာဦးမည်လဲ။

ပြောစရာစကားကို အပြေးအလွှား စဉ်းစားသော်လည်း အနီ ဘာပြောရမည်မသိ ဖြစ်နေသည်။ ဤသို့ဖြစ်နေခြင်းသည်ပင် မကောင်းမှန်း လည်း အနီ သိနေသည်။

သိပ်တော့ မကြာသေးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် အကြာကြီးလိုပဲ

ရင်ထဲရှိသည့်အတိုင်း ပြောလိုက်မိသည်။

ဟင့်အင် ဘာဖြစ်လို့

တင့်တင့်ရီက မျက်စိချို၍ မေးသည်။ ရိုးရိုးမေးခြင်းလား၊ အစင်း သိ၍ မေးလိုက်ခြင်းလား အနီ မစဉ်းစားတတ်။

ဪ ဖောင့်ရတဲ့သူအဖို့တော့ ကြာတယ်ထင်တာပေါ့၊ မြန်မြန် တွေ့ချင်တာကိုး

မုသားနည်းနည်းတော့ ပါသွားသည်လား မသိပေ။ သို့သော် သည်လိုစကားမျိုးက ခါတိုင်းလည်း ပြောနေကျ။ သည်နေ့မှထူးပြီး ပြောသည့်စကားတော့ မဟုတ်။ သတိထားရလွန်းသဖြင့် စိတ်ထဲမှာ တင်းကျပ်လာသည်။ မြောင်ဖွင့်ပြောလိုက်ရလျှင် ကောင်းမည် ထင်ပါရဲ့။ သို့သော် သူက ဘာမျှမမေးဘဲ ပြောရမှာလည်း ခက်နေပြန်သည်။

လာခေါ်ခေါ်ခြင်း ဆင်းလာတာပဲလေ

တင့်တင့်ရီဘက်မှ အပြောင်းအလဲမရှိခြင်းသည် သာ၍ အနေခက် စေသည်။ အခြေအနေသည် ယခုတစ်လောမှ တိုးတက်လာသည့် အနေ အထားအတိုင်းပင် ရှိနေသည်။ အို သူ့စိတ်ထဲ ပြတ်ပြတ်သားသား သိရအောင် သည်နေ့ပဲ အပွင့်လင်းဆုံးပြောလိုက်ရင် ကောင်းမယ်ထင်ပါရဲ့။

လမ်းလျှောက်ကြရအောင်နော်

အနီက လက်ရှိအခြေအနေအတိုင်း ပုံမှန်ဖန်တီးလိုက်သည်။

တင့်တင့်ရီ နည်းနည်းစဉ်းစားသလို လုပ်နေသည်။ အနီ ရင်ခုန် သွားသည်။ သို့သော် ချက်ချင်းပင် ခေါင်းမော့ပြီး ဖြေသည်။

“သွားချင်သွားလေ၊ ဒါပေမယ့် လုံချည်တော့ လဲလိုက်ဦးမယ်၊ ခဏစောင့်”

အနီက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

တင့်တင့်ရီ အခန်းထဲပြန်သွားလျှင် ရီမာနှင့် တွေ့ဦးမှာပဲ။ သူ့ အကြောင်းကို ပြန်ပြောမှာပဲဟု အနီတွေး၏။ သူ့ကို ဟန်ဆောင်ကောင်းသူ အဖြစ် ဟားနေကြမည်လား။ အို ဘာဆိုင်သလဲလေ။ ကိုယ်က ဘာတစ်ခုမှ ညာပြောရသေးတာမှ မဟုတ်ပါပဲ။ အချိန်တန်တော့ အမှန်အတိုင်း သိစေမှာပဲဟု တွေးနေပြန်သည်။

သိပ်တော့ မကြာပေ။ တင့်တင့်ရီ ပြန်ထွက်လာ၏။ လုံချည်မက အင်္ကျီပါ လဲလာသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် အဆောင်ပြင်ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့၏။ ထုံးစံအတိုင်း အင်းလျားကန်ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ ရတနာဆောင်ရှေ့ ကတ္တရာလမ်းကို ကျော်လာသည်အထိ မည်သည့်စကားမျှ မဆိုဖြစ်သေး။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် အဆောင်ရှေ့က ကံ့ကော်ရိပ်မှ မလွတ်မီပင် အနီ၏ အရွန်းအလက်စကား တွေဖြင့် ရယ်မောနေကြရပြီ ဖြစ်သည်။ တင့်တင့်ရီဘက်ကလည်း ဆိတ်ဆိတ် နေသည်။

အင်းလျားကန်ကို ဘောင်ခတ်ထားသော အဝင်ပေါက်ကို လွန်ခဲ့၏။ ဆင်ခြေလျှောအတိုင်း ဆက်လျှောက်လာသည်။ လှေလှော်အသင်းဘက် ဦးတည်သည်။ စကားသံကား တိတ်ဆိတ်ဆဲပင်။ ရယ်မောပျော်ရွှင်ဖွယ် ကောင်းမည့် စကားလုံးများကို စဉ်းစားသော်လည်း စဉ်းစား၍ မရ။ သည်နေ့ကျမှ ဉာဏ်ကလည်း တိုးလိုက်ပါဘိ။

မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းပေါ်မှာ ထိုင်မိကြသည်။

တင့်တင့်ရှိသည် ခါတိုင်းလိုပင် သူ့တွင်ပါလာသော လက်ကိုင်ပဝါ
လေးကို ခင်းဖြန့်၍ ထိုင်သည်။ အနီ ငေးကြည့်နေမိသည်။ သည်နေ့မှ
တင့်တင့်ရှိသည် ပို၍ ချစ်စရာကောင်းနေသလိုပင်။

“ဘယ်လိုလဲ ဆရာကြီးရဲ့၊ ငြိမ်ချက်သားကောင်းလှချည်လား”
သူ၏ ပြောင်းလဲချက်ကို တင့်တင့်ရီက ဖွင့်ဟပြောရမည့်အဆင့်
ရောက်သွားလေပြီကော။ အနီ သက်ပြင်းကို ခိုး၍ ချမိသည်။

“ပြောစရာစကားတွေ စဉ်းစားနေလို့ပါ”
အဆင်ပြေဆုံး တုံ့ပြန်ချက်ဟု အနီ စိတ်သက်ရာရအောင် တွေးလိုက်
မိသည်။

“ခါတိုင်းတော့ မစဉ်းစားဘဲ ပြောနေတာပေါ့လေ”
တင့်တင့်ရီနှင့် သူ ထိုင်နေပုံသည် ခပ်ဝေးဝေးပင်ဖြစ်သည်။ ခါတိုင်း
လည်း ယခုလိုနေရာမျိုးမှာ ထိုင်လျှင် တင့်တင့်ရီသည် အနီနှင့် ပူးကပ်စွာ
ထိုင်လေ့မရှိပေ။ အနီနားမှာ ပူးကပ်ပြီး ထိုင်ရဲသူသည် မေ့နွယ်သာ
ဖြစ်သည်။

အနီ တင့်တင့်ရီနားသို့ တိုးလိုက်၏။
“ဟုတ်တယ်၊ ဒီနေ့တော့ စကားအကောင်းပြောမလားလို့”
တင့်တင့်ရီက သူ့ကို မော်ကြည့်သည်။ မျက်လုံးများက စူးရှ
တောက်ပ၏။ လွမ်းမိုးနိုင်သော သတ္တိရှိသည့် မျက်လုံးများဖြစ်သည်။

“သိပ် လေးလေးနက်နက်တွေ မပြောနဲ့၊ ခါတိုင်းလို ရယ်စရာပဲပြော”
တင့်တင့်ရီက ပြုံး၍ပြောသည်။ တကယ်ပင် တင့်တင့်ရီ မသိသေး
ဘူးလား။ သိသိ မသိသိ ပြောလိုက်တော့မည်ဟု စိတ်ကူးသည်။

“ဟိုနေ့က ရုပ်ရှင်ရုံမှာ ရီမာတို့နဲ့တောင် တွေ့သေးတယ်၊
မပြောဘူးလား”

နှုတ်ခမ်းကို အရဲစွန့်၍ ဖွင့်ဟပြောလိုက်သည့်တိုင် ရင်တွေ တုန်
နေသည်။ အသံကို သံမှန်ဖြစ်အောင် မနည်းသတိထားနေရသည်။ တင့်တင့်ရီ
သူ့ အကြည့်ကို လွှဲသွားသည်။

အဲဒါ ပြောမလို့လား

မေးခွန်းက အဓိပ္ပာယ်ပါလှသည်။

မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါက စကားချီးပါ၊ လိုရင်း မဟုတ်သေးဘူး

ရယ်စရာမကောင်း၍ တင့်တင့်ရီ မရယ်ပေ။

လိုရင်းစကားက ဒါနဲ့ပတ်သက်နေတယ် ဆိုပါတော့

သေပါတော့။ အနီ ဘာဆက်ပြောရမည် မသိ။ ပြဿနာသည်
စတင်နေပါပြီကောဟု ချက်ချင်းသိလိုက်ရသည်။

ဆိုင်တော့ မဆိုင်ပါဘူး

*နည်းနည်းတော့ ဆိုင်တယ်ပေါ့၊ စကားချီးဆိုတာ စာကိုယ်နဲ့
ဆိုင်တာပဲ*

အနီ သက်ပြင်းချတာ နည်းနည်းကျယ်သွားသည်။ သူ့ကိုယ်သူ
စိတ်ဆိုးမိ၏။

*အဲဒီနေ့က မေနှုတ်ကို ရုပ်ရှင်လိုက်ပြတာ၊ အဲ သူက ပြတာပါလေ၊
စာမေးပွဲအောင်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်ပေါ့*

အနီစကားတွေ အလောတကြီးဖြစ်နေသည်ကို သတိထားမိပြန်
သည်။ သို့သော် မတတ်နိုင်ချေ။ သူ ညာနေတာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ တစ်ခု
ကိုပဲ အားကိုးနေရသည်။

အဲဒါတွေ ဘာလို့ ပြောနေတာလဲ

တင့်တင့်ရီ အသံက နည်းနည်းမာလာသည်။ ထင်လို့လည်း
ဖြစ်နိုင်သည်။

စောစောက ပြောသလို စကားချီးပေါ့

တင့်တင့်ရီ အနီမျက်လုံးများကို လှမ်းကြည့်သည်။ အနီ ခပ်ရဲရဲပင် ပြန်ကြည့်သည်။ သူ့ဘက်က လုံပါသည်ဆိုသည့် သဘော။

“ဒါဆိုရင်လည်း ဆက်ပြောလေ”

အနီ စဉ်းစားရပြန်သည်။

“မေ့နွယ်ဆိုတာ ကိုယ်တို့မြို့ကပဲ၊ ငယ်ငယ်ကတည်းက ခင်ကြတာ၊ မကြာခင်က သူ့အဖေ ဆုံးသွားတယ်၊ ဆွေမျိုးရင်းချာလည်းမရှိဘူး၊ ခု ရန်ကုန်မှာလာပြီး အဒေါ်ဝမ်းကွဲတစ်ယောက်အိမ်မှာ နေတယ်လေ၊ စာမေးပွဲ အောင်ရင်လည်း ကျောင်းဆက်တက်မယ်ပေါ့၊ ဒီနှစ် ဆယ်တန်းအောင်တယ်၊ သူ စက်ချုပ်ရင်းနဲ့ ကျောင်းနေရမှာ၊ ကိုယ်ကတော့ တတ်စွမ်းသမျှ ကူညီဖို့ ဝတ္တရားရှိတယ်”

အနီ ဖြေရှင်းချက်များသည် အလောတကြီးနိုင်လှသည်။ ပြီးတော့ မေ့နွယ်ကို သနားစရာဖြစ်အောင် ပြောနေမိသည်။ ဘာကြောင့် ထိုသို့ ပြောနေမိသည်ကိုလည်း အနီ မစဉ်းစားနိုင်တော့။ သူ့စိတ်ထဲမှာ တင့်တင့်ရီက အထင်လွဲမှာကိုသာ စိုးရိမ်ပူပန်နေသည်။

“အဲဒါတွေ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မကို ရှင်းပြနေတာလဲဟင်”

“စောစောကပြောသလို စကားချီးပဲ”

သည်တစ်ခါ သူ့စကားက ရယ်စရာကောင်းသွားသည် ထင်သည်။ တင့်တင့်ရီ နည်းနည်းပြုံးသည်။

“ဒီလိုပါ၊ မေ့နွယ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး တင့်တင့်ရီ ကျွန်တော့်ကို အထင်လွဲမှာစိုးလို့”

ဘာကြောင့် အထင်လွဲမှာ စိုးရတာလဲဟု တင့်တင့်ရီ မေးဖို့ကောင်းသည်။ မေးပါစေဟုလည်း ဆုတောင်းမိသည်။ သို့သော် တင့်တင့်ရီက သည်တစ်ခါတော့ မမေးပေ။

တင့်တင့်ရီသည် ရေလယ်မှာ လွင့်မျောနေသော ရွက်လှေများကို
 ငေးကြည့်နေသည်။ အနီ သူ့စိတ်ကို သူ တင်းသည်။ တင့်တင့်ရီနှင့်
 သူဟာ အတန်အသင့်နားလည်မှုရပြီးသား သူတွေပဲ။ ချစ်စကားပြောရမှာ
 သည်လောက် ဝန်မလေးသင့်ဟု သူ့ကိုယ်သူ အားပေးသည်။ သည်လောက်
 တောင် အစပျိုးပြီးမှတော့ ပြောမှဖြစ်မည်။

တင့်တင့်ရီ

အနီက တင့်တင့်ရီနားသို့ ထပ်တိုးသည်။ တင့်တင့်ရီ၏ လက်ဖဝါး
 လေးများကို ဖမ်းကိုင်ချင်သော်လည်း သူ မကိုင်ဝံ့ပေ။

မေနှယ်နှင့် လက်ချင်းတွဲ၍ ကြိမ်ဖန်များစွာ ပြေးလွှားနေခဲ့ဖူးသည်။
 သည်တုန်းက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ဖို့ရာ
 သည်မျှလောက် ခဲယဉ်းလိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့မိပါလား။

ကိုတင်မောင်နီ ပြောလေ

တင့်တင့်ရီက ခပ်တိုးတိုးပင် ပြန်ပြောသည်။ သူ့အမူအရာကလည်း
 ခပ်အေးအေးပင်။ အနီက တစ်ချိန်လုံး စိတ်ရှုပ်ထွေးနေသလောက် တင့်
 တင့်ရီက အေးအေးဆေးဆေးပင် ဖြစ်နေသည်။ သည်အခြေအနေသည်
 ကျေနပ်စရာတော့ မကောင်းပေ။

*ကျွန်တော် ပြောမယ့်စကား တင့်တင့်ရီ သိပြီးသားပဲ။ စတွေ့
 ကတည်းက ပြောရမယ့်စကားပဲ။ ခု သိပ်တောင် နောက်ကျနေပြီ*

ဒါဆိုရင်လည်း မပြောနဲ့လေ

*အို ဒီလိုတော့လည်း မဖြစ်ဘူး၊ ပြောမှပဲဖြစ်မယ်၊ ဒီနေ့ပြောမယ်ဆိုပြီး
 လာခဲ့တာ*

တင့်တင့်ရီ ရယ်သည်။ ခါတိုင်းရယ်ပုံနှင့်တော့ မတူပေ။ ခါတိုင်း
 ရယ်တာ ချစ်စရာကောင်းသည်။ သည်နေ့ရယ်တာ ကြောက်စရာကောင်း
 သည်။

www.foreverface.com.mm

* ရှင့်အဖြစ်က သိပ်ရယ်စရာကောင်းနေပြီ ကိုတင်မောင်နီ*

* ဟုတ်မှာပါပဲဗျာ*

တင့်တင့်ရီ ထပ်ရယ်ပြန်သည်။

အစကတော့ အေးအေးဆေးဆေး ဘယ်အချိန်ပြောပြော ရမှာပဲ ဆိုပြီးနေတယ်။ ခုတော့ မေနှယ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ ကူညီရမယ့်ဝတ္တရားရှိလို့ ရုပ်ရှင်အတူသွားကြည့်တာ။ တကယ့်ဂြိုဟ်မလေး ရီမာနဲ့တွေ့လို့ ကြာရင် မဖြစ်ချေဘူးဆိုပြီး အပြေးအလွှား ဖွင့်ပြောရတယ်။ ဒီလိုလား၊ သိပ် ရယ်ရတာပဲရှင်

အို မဟုတ်ဘူး၊ တင့်တင့်ရီ

အနီ ထိတ်လန့်တကြား ရေရွတ်မိသည်။ အခြေအနေသည် သူ ထင်တာထက် ဆိုးရွားနေပါပြီကော။

ကဲ ကိုတင်မောင်နီ၊ စကားချီးရော စာကိုယ်ရော ပြည့်စုံနေပါပြီ။ နိဂုံးကတော့ ကိုတင်မောင်နီ ပြောမယ့်စကားကို ပြောဖို့လည်းမလိုဘူး။ ကျွန်မ သိပြီးသားပဲ။ အဖြေလဲရှိပြီးသားပဲ။ ကျွန်မက သိပ်သဝန်တိုတတ်တယ် ကိုတင်မောင်နီရဲ့။ ကျွန်မ အဖေနဲ့ အမေတောင် ကျွန်မရှေ့မှာ သိပ်ရင်းရင်း နှီးနှီးနေရင် ကြိုက်တာမဟုတ်ဘူး၊ ကဲ ရှင်းပြီလား

တင့်တင့်ရီ နေရာမှထ၏။ အခြေအနေက မြန်ဆန်လွန်းလှသည်။ သည်လိုမဖြစ်သင့်ဟု အနီ ထင်သည်။ လုံးဝ မဖြစ်သင့်။

မဟုတ်ပါဘူး တင့်တင့်ရီ၊ မေနှယ်ဟာ

*အဲဒီနာမည်ကို ရှင်ခေါ်နေတာ ကျွန်မ နားထောင်လို့ မရဘူး ကိုတင်မောင်နီ၊ အဲဒါဘာကြောင့်လဲ ကျွန်မ ရှင့်ကိုချစ်နေလို့ပဲ။ ရှင်မပြောရဲတဲ့ စကားကို ကျွန်မ ပြောလိုက်ပြီ။ ရှင်ဟာ ရီမာတို့ပြောသလို ခပ်တုံးတုံးလှပဲ။ အလကားပဲ။ ကျွန်မ ယောက်ျားတွေကို အထင်မကြီးခဲ့ဘူး၊ စိတ်လဲမဝင်စား ဘူး၊ ဝင်စားမိတဲ့လူကတော့လည်း ရှင့်လို ခပ်တုံးတုံးလူ ဖြစ်နေတယ်။

နောက်ကို ရှင် ကျွန်မဆီ ဘယ်တော့မှ မလာနဲ့၊ ကျွန်မဟာ အင်မတန်
 မာနကြီးပြီး သဝန်တိုတတ်တဲ့ မိန်းမ၊ ဒီတော့ ရှင်လို ပျော့စိစိနဲ့ မပြတ်
 သားတဲ့ လူမျိုးနဲ့ မတွေ့ချင်ဘူး ဒါပဲ*
 တင့်တင့်ရီ လှည့်ထွက်သွားသည်။
 အပြင်းထန်ဆုံး စကားလုံးများသည်လည်း အနီ ရင်ကို တဒုန်းဒုန်း
 ထုနှက်လျက် ကျန်ရစ်သည်။
 မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်ရေးဆိုဖို့ ကြိုးစားမိသည့်နေ့။
 မိန်းကလေးကလည်း သူ့ကိုချစ်နေသည်ဟု ပြန်ပြောသည့်နေ့။ ပြီးတော့
 တစ်ချိန်တည်းမှာပင် တစ်ခါတည်း အဆက်ဖြတ်သွားသည့်နေ့။
 အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလှပေစွာတကား။

+ + +

www.foreignspace.com.mm

စီးကရက်မီးခိုးများ တလူလူ လွင့်ပျံသွားသည်။

‘တင့်တင့်ရီက ခင်ဗျားကို လိုက်လိုက်လျောလျော ဆက်ဆံနေတော့ ကျွန်တော်တောင် အံ့ဩနေမိတာ အမှန်ပဲ၊ အရင်တုန်းကဆိုရင် ယောက်ျားလေးလိုနေတာ၊ ခင်ဗျားနဲ့လည်း ပုံစံချင်း မတူဘူး’

ကိုကျော်မောင်က စဉ်းစဉ်းစားစား ပြောနေသည်။

‘သူတို့နှစ်ယောက်က ယောက်ျားနဲ့ မိန်းမ ပြောင်းပြန်ဖြစ်နေတယ်လို့ ပြောလိုက်စမ်းပါဗျာ၊ ဒီကောင့်ကို အားနာမနေစမ်းပါနဲ့’

သိန်းအောင်က ဝင်နှောက်သည်။ သူတို့ရှေ့မှာ စာအုပ်ကိုယ်စီ ဖွင့်ချထားကြသည်။ သို့သော် စာမကျက်ဖြစ်သေး။

‘အေးဗျာ၊ မိန်းကလေးတွေရဲ့ စိတ်ကိုလည်းကျွန်တော်က နားမလည်ပဲကိုး၊ ကျွန်တော်နားလည်တဲ့ မိန်းကလေးကလည်း သိပ်ပွင့်လင်းတယ်ဗျာ’

‘မေ့ယ့်ကို ပြောတာလား’

သိန်းအောင်က မေးသည်။ မေ့ယ့်အကြောင်းမေးလျှင် သိန်းအောင် မျက်နှာ ရွှင်လာတတ်တာကို အနီ သတိထားမိသည်။

* တင့်တင့်ရီကလဲ ပွင့်လင်းသားပဲမဟုတ်လား၊ ပွင့်လင်းလွန်းလို့သာ ခင်ဗျားကို ချစ်တယ်၊ သဝန်တိုတတ်တယ်လို့တောင် ပြောသွားတာပေါ့*
 ကိုကျော်မောင်က ဝင်ထောက်သည်။ စီးကရက်ကို ဖွာသည်။
 သိန်းအောင်က သူတို့နှစ်ယောက်၏ စီးကရက်မီးခိုးများကို နှာခေါင်းရှုံ့ပြီး ဖယ်ရှားနေသည်။

* မေ့နွယ်က အဲဒီလို ပွင့်လင်းတာမဟုတ်ဘူးဗျ၊ မနာလိုဘူးဆိုတာလဲ မရှိဘူး၊ ယောက်ျားမိန်းမရယ်လို့လဲ မခွဲခြားဘူး၊ သဝန်တိုတယ်ဆိုတာလဲ ဘယ်ရှိတော့မလဲဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ချင်း ခင်မင်ခဲ့တာ ဘာမှ ပြဿနာ မရှိခဲ့ဖူးဘူး*
 ဒါကတော့ ခင်ဗျားကမှ သူ့ကိုချစ်ရေးမဆိုဘူးပဲကိုး၊ ဆိုကြည့်ရင် တစ်မျိုးဖြစ်ချင်ရင် ဖြစ်မှာပေါ့၊ ပြီးတော့လဲ ခင်ဗျား တခြားမိန်းကလေးနဲ့ တွဲတာလည်း သူ မမြင်ဖူးဘူး မဟုတ်လား

* မြင်ရင်လည်း ဒီလိုဖြစ်မယ် မထင်ပါဘူး၊ အင်းလေ၊ ကျွန်တော်ကလဲ သူ့ကို ချစ်ရေးဆိုဖို့ ဘယ်တော့မှ ကြိုးစားမှာမှ မဟုတ်တာ*
 ကိုကျော်မောင်က လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားနေသည်။

* ခင်ဗျား မေ့နွယ်ကို တကယ်မချစ်ဘူးလား ကိုတင်မောင်နီ*
 ကိုကျော်မောင်က ရှင်းရှင်းမေးချလိုက်သည်။ သိန်းအောင်က စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေသည်။

* အဲဒီမေးခွန်းကို မေးဖို့လိုမယ် မထင်ဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော် မေ့နွယ်ကို ငယ်ငယ်ကတည်းက ချစ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် တင့်တင့်ရီကို ချစ်သလိုတော့ တစ်ခါမှ မချစ်ခဲ့ဖူးဘူး*
 သူ တခြားယောက်ျားလေးနဲ့ ရည်းစားဖြစ်သွားရင်လဲ မင်းဘယ်လို မှ မနေဘူးပေါ့

* သူ တခြားယောက်ျားလေးနဲ့ ရည်းစားဖြစ်သွားရင်လဲ မင်းဘယ်လို မှ မနေဘူးပေါ့*

သိန်းအောင်က ဝင်မေးသည်။ ကိုကျော်မောင်က သဘောကျစွာ ရယ်သည်။

ဒါ မေးသင့်တဲ့ မေးခွန်းပဲ

ကိုကျော်မောင်ကပင် ဝင်ထောက်ပေးသည်။

အနီက မဆိုင်းမတွပင် ဖြေသည်။

မင်း ကြိုက်ရင်တောင် ငါက အောင်သွယ်ပေးမှာပါကွာ

သိန်းအောင်ကလည်း ချက်ကောင်းကို ပြန်မေးသည်။

*အရင်တစ်ခါ မေန္နယ့်ကို တင့်တင့်ရီအကြောင်းပြောရမလားဆိုပြီး

မင်း စိတ်ဆိုးဖူးတယ်နော်*

သိန်းအောင်က မေန္နယ်နှင့်ပတ်သက်သမျှ မမေ့။

ဟေ့၊ ဒါက မင်းက ဘာမှန်းညာမှန်းမသိသေးဘဲ လျှောက်ပြောရင် ဟိုမိန်းကလေးစိတ်ထဲ သူ့ကို ဒါကြောင့် ပစ်ထားတယ်ထင်ပြီး အားငယ် သွားမှာ စိုးလို့ပါကွာ

အင်း အင်း၊ ထားပါတော့

အနီက သိန်းအောင်နှင့် စကားနိုင်မလလိုတော့ဟန်ဖြင့် ကိုကျော် မောင် ဘက်သို့သာ မျက်နှာမူသည်။

အဲဒါပါပဲ ကိုကျော်မောင်၊ ကျွန်တော် တင့်တင့်ရီကို ရှင်းပြချင်သေး တယ်ဗျာ၊ သူက လက်မခံဘူး၊ အတွေ့လည်းမခံတော့ဘူး၊ ကိုကျော်မောင် ကြည့်လုပ်ပေးပါဦးဗျာ၊ သူ ကျွန်တော့်ကို ချစ်တယ်လို့ ပြောသွားတာကို ကျွန်တော် ပိုခိုက်နေတယ်

ကိုကျော်မောင်က စဉ်းစားနေသည်။

စာမေးပွဲနီးနေပြီ ကိုတင်မောင်နီ၊ ခင်ဗျားတို့ ကိစ္စကလည်းထူးတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် ကြိုးစားပေးပါ့မယ်

www.forever-space.com.mm

“စာမေးပွဲပြီးရင် ခင်ဗျားတို့ တွေ့ကြုံမှာမဟုတ်လား၊ မန္တလေးမှာလေ”
သူက ရန်ကုန်မှာ အနေများတာဗျ။ ဆယ်တန်းဖြေတာတောင်
ရန်ကုန်မှာလာဖြေတာ ကျွန်တော်နဲ့အတူတူပဲ။ ဒါကြောင့် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်
တက်ရတာပေါ့”

“ဟုတ်လား၊ ရန်ကုန်မှာ ဘယ်မှာနေတာလဲ”

“အဲဒါတော့ အသိဘူးဗျ။ ဒါပေမယ့်ဗျာ သူလဲခင်ဗျားကို ချစ်တယ်လို့
ပြောထားသားပဲ။ ချက်ချင်းတော့ အခြေအနေပြောင်းသွားမယ် မထင်ပါဘူး၊
စာမေးပွဲကိုတော့ ဖြောင့်ဖြောင့် ဖြေစေချင်တယ်”

သိန်းအောင်ကရော ကျော်မောင်ပါ အနီအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်နေကြ
သည်။

“အဲဒီအတွက်တော့ စိတ်ချပါဗျာ၊ ကျွန်တော် စာမေးပွဲမကျ
စေရပါဘူး”

စီးကရက်မီးခိုးများကို အဆုံးသတ်လိုက်ကြသည်။ စာအုပ်ဆီသို့
မျက်နှာမူကြ၏။

“အတူတူနေရင် စာကျက်လို့ရမယ် မထင်ဘူး၊ ကျွန်တော့် အခန်းကိုပဲ
ပြန်တော့မယ်”

ကိုကျော်မောင်က သူ့စာအုပ်တွေကို ယူသည်။

ကိုကျော်မောင်ထွက်သွားတော့ အနီကလည်း စာအုပ်တွေကို
သိမ်းသည်။

“မင်းကကော ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“မေ့ယ့်ဆီကို”

သိန်းအောင်က အနီကို နားမလည်သလို ကြည့်နေသည်။

“မင်း စိတ်ပြောင်းသွားပြီလား”

အနီသည် သိန်းအောင်ကို ဒေါသဖြစ်သွားလေသည်။

ဘာလဲ မင်းက ငါ့ကို တင့်တင့်ရီရီအဆင်မပြေတာနဲ့ မေနှယ့်ဆီ
စိတ်ပြောင်းသွားတယ်လို့ စွပ်စွဲတာလား၊ ဒီမှာ သိန်းအောင်၊ ငါနဲ့
မေနှယ်ဟာ တစ်သက်လုံးလက်တွဲလာတဲ့ သူငယ်ချင်း၊ ဘာမှ ပြောင်းလဲစရာ
မလိုဘူး၊ တင့်တင့်ရီအတွက် ငါ စိတ်ညစ်နေလို့ မေနှယ့်ဆီ မရောက်တာ
ကြာပြီ၊ ဒါကြောင့် သွားမလို့

အနီသည် အခန်းထဲမှ ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်ခဲ့၏။ သိန်းအောင်က
သူ့နောက်က လိုက်လာမှာကိုလည်း စိုးရွံ့စွာ လှည့်ကြည့်မိသည်။

+ + +

မေနှယ့်ကို မြင်တော့ သူ့ကိုယ်သူ ဒေါသဖြစ်မိသည်။

သူသည် အစစအရာရာ ပြည့်စုံသည်ဟု ဆိုနိုင်သော ယောက်ျားလေး
တစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ပညာသင်ရေးအတွက်လည်း ဘာမျှ ပူပင်သောက
ရောက်စရာ မရှိပေ။ ထို့အတူ တင့်တင့်ရီကိုလည်း ပြည့်စုံကုံလုံသူ
မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟုဆိုနိုင်သည်။ သူနှင့်တင့်တင့်ရီသည် လွတ်လပ်
သော အပူအပင်မရှိသော လူငယ် ကျောင်းသား ကျောင်းသူများ ပီသစွာ
ပင် တက္ကသိုလ်နယ်မြေမှာ ဆိုကြသည်။ တစ်ဦးတစ်ဦး စိတ်ဝင်စား
ကြသည်။ အလျှော့အတင်း အပေးအယူတွေလုပ်ကြသည်။ သည်ကြားထဲမှာ
လွတ်လွတ်လပ်လပ် အတူယှဉ်တွဲသွားလာကြသည်။ အချစ်၏ ပူနှေးမှု၊
ရင်ခုန်မှုကို ခံစားကြသည်။ ပြီးတော့ ဘာမဟုတ်သော အကြောင်းကလေး
နှင့် စိတ်ကောက်ကြသည်။ အချစ်၏ သောကကို ရင်ဝယ်ပိုက်ကြသည်။

မေနှယ်သည် အနီကို မြင်မြင်ချင်း စက်ခုံပေါ်မှ ထလာခဲ့သည်။

မေနှယ့်မျက်နှာ ကြည်စင်ဝင်းပနေသည်ကိုကြည့်ကာ အနီ ကြည်နူး
မိသည်။ တင့်တင့်ရီနှင့် ပျော်ရွှင်ရယ်မောကာ ကြည်နူးနေခဲ့သည်နှင့်တော့
မတူလှပေ။

www.foreverspace.com.mm

“နင် စာတွေ တော်တော်ကျက်ပြီးပြီလား အနီ”
မေနှယ်မေးလိုက်ခြင်းက အနီအတွက် ဂရုတစိုက်ရှိခြင်းနှင့် ယခုတလော အနီ မလာနိုင်သည်ကိုပါ နားလည်ခွင့်လွတ်ခြင်း သဘော တွေ ပါဝင်နေလေသည်။

“အေး၊ ပြီးပါပြီ”

အနီ မုသားသုံးလိုက်ရသည်။ သူ့မှာ ယခုတလော တင့်တင့်ရီရီ၏ ရွှေစိတ်တော်ညိုမှုကြောင့် စိတ်တွေ ကစဉ့်ကလျား ဖြစ်နေရသည် မဟုတ်ပါလား။

“ဦးလေး ဦးသောင်းရွှေတို့ဆီက စာထပ်လာတယ်လေ၊ ကျောင်း တက်ဖို့ကိစ္စကို စိတ်ချ လက်ချ လုပ်ပါတဲ့၊ လိုအပ်တာရှိရင်လည်း မှာဖို့ မမေ့နဲ့တဲ့၊ ခုလောလောဆယ် ငွေနှစ်ရာ ပို့လိုက်တယ်လေ”

သူ မေနှယ်ကို ကူညီမည်ဟု ပါးစပ် ပြောလိုက်သော်လည်း လက်တွေ့တွင် ဘာမှ လုပ်မပေးရသေးပေ။ မေနှယ် ကျောင်းစတက်ပြီ ဆိုလျှင်တော့ ကျောင်းလခကို သွင်းပေးမည် စိတ်ကူးထားသည်။

“ထွန်းအေးဆီကကော စာလာသေးလား”

သည်မွေးခွန်းကို ဘာကြောင့်မေးလိုက်မိသည်လဲ အနီ မသိပေ။

“အေး၊ လာတယ် ဟဲ့”

မေနှယ်က သူ့ဘေးမှာထိုင်ရင်း ပြောသည်။ ဒေါ်ကြွေသည် “အနီလား၊ မလာတာတောင်ကြာပြီနော်”ဟု လှမ်းနှုတ်ဆက်ပြီး နောက်ဖေးမှာ ကလေးတွေနှင့် အလုပ်များနေလေသည်။ မေနှယ်အသားများ ပို၍ ဖြူလာ လေသလား မသိပေ။ သို့သော် မေနှယ်သည် တစ်ခါတွေ့လျှင် တစ်ခါ ပို၍ ပိန်သွားသလို ထင်ရသည်။

တင့်တင့်ရီရီက သွယ်သွယ်မြင့်မြင့်ပင်ဖြစ်သော်လည်း ကြည့်ရသည် မှာ အဆင်ပြေသည်။ သူ့နေရာနှင့်သူ ဆွဲဆောင်မှုရှိ၏။ မေနှယ်

ပိန်ပုံကလော့ ရိုးစင်းလှသည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် နီးနီးကပ်ကပ် စိတ်ပင်စားစွာ နေထိုင်လေ့ရှိဖူးပြီဆိုတော့ မေနှယ်အင်္ကျီဘေးသားတွေ ပွင့်၍ သီထားသည်ကိုပါ သတိပြုမိ၏။

“အရီးလေးတို့ဆီကကော”

မေးလက်စနှင့် ဆက်မေးလိုက်ရ၏။

“ဟင့်အင်း၊ အရီးလေးက စာမှ မရေးတတ်တာ၊ ဦးလေးက စာတွေတတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သိပ်ရေးလေ့ မရှိပါဘူး၊ အားမှာလည်း မဟုတ်ဘူး”

မေနှယ်မျက်နှာ နည်းနည်းညှိုးသွားသည်။ အရီးလေးတို့ကို သတိရ လို့လား၊ ပင်လယ်ပြင်နှင့် သူ့အဖေအကြောင်းကို တွေးမိလို့လား၊ သို့မဟုတ် ထွန်းအေးကိုများ သတိရလေသလားဟု အနီ စဉ်းစားမိ၏။

“နင် လျှောက်လွှာတင်ဖို့ လုပ်ပြီးပြီလား ဟင်”

မေးပြီးတော့မှ နောင်တရသည်။ သည်ကိစ္စကို သူသာ ဆောင်ရွက် ပေးရမည် မဟုတ်ပါလား။

“ပုံစံတော့ ရပါပြီ”

မေနှယ်ကလည်း ထိုမျှသာပြောပြီး အနီကို ကြည့်နေသည်။

“တို့ကျောင်းပြန်ဖွင့်မှ နင်တို့လဲတက်ရမှာပဲ၊ ငါလည်း စာမေးပွဲပြီးရင် သံတွဲခဏပြန်ဦးမှာ၊ နင် ပြန်လိုက်ဦးမလား”

မေနှယ်မျက်နှာ ညှိုးသည်ထက် ညှိုးသွားသည်။ မေနှယ် သံတွဲကို ပြန်လိုက်ချင်သည်မှာသိသာ၏။ သို့သော် အနီကလည်း မေးစရာမရှိ၍သာ မေးရသည်။ မေနှယ် မပြန်နိုင်သေးတာကို သိပြီးသားပင်။

“ဘယ်လိုလုပ် ပြန်မလဲ အနီရယ်၊ တစ်ခါ တစ်ခါတော့လည်း ငါ အားငယ်မိတယ်၊ သံတွဲက ထွက်လာမိတာများ မှားပြီလားလို့”

မေနှလုံးကို စိတ်ဓာတ်ကျအောင် လုပ်မိသည့်အတွက် အနီ စိတ်
မကောင်း ဖြစ်ရပြန်သည်။

*ဘယ်ဟုတ်မလဲ မေနှလုံး၊ နင် ထွက်လာတာ မှန်ပါတယ်၊ နင့်
ရည်မှန်းချက် အောင်မြင်ရင် အချိန်မရွေး ပြန်လို့ရပါတယ်၊ နောက်နှစ်
ကျောင်းပိတ်ရင်လည်း ပြန်လို့ရတာပဲ၊ ငါလည်း ခဏနေပြီးပြန်လာမှာ၊ နင်
ကျောင်းတက်ဖို့ ကိစ္စအားလုံး ငါ လုပ်ပေးမယ်*

မေနှလုံးမျက်နှာမှာ အားကိုခြင်းကို အပြည့်အဝ တွေ့လာရ၏။
အနီသည် မေနှလုံးကို သနားသွားမိသည်။ မေနှလုံးသည် လောကထဲမှာ
တစ်ယောက်တည်းပါကလား။ မေနှလုံးနှင့်ပတ်သက်၍ သူ၏ အချစ်ပြဿနာ
ကို တစ်နည်းတစ်ဖုံ ထိခိုက်ခဲ့ရသည်။

သည်အတွက် သူ သောကခံစားရသည်။ သို့သော် မေနှလုံး၏
ဘဝပြဿနာနှင့် ယှဉ်လျှင်တော့ သူ့သောကသည် စာမဖွဲ့လောက်ပေ။
သူ၏ ထိခိုက်မှုအတွက် မေနှလုံးအပေါ်မှာ စေတနာတို့နဲ့ဆုတ်သွားခြင်း
မဖြစ်ခဲ့မိပေ။ သည်အတွက် သူ့ကိုယ်သူ ဂုဏ်ယူမိသည်။

ဒေါ်ကြွေသည် အနီစားဖို့ ထန်းလျက်ခဲ လေးငါးခဲကို ပန်းကန်ပြားထဲ
ထည့်ကာ ရေနှေးကြမ်းနှင့် လာချပေးသည်။

မင်း ညီမကတော့ အင်္ကျီချုပ်တာ အတော်ဟုတ်နေပြီ
မေနှလုံး စောစောက စက်ခုံပေါ်မှထလာသည်ကို အနီ သတိရသည်။
နင် အင်္ကျီချုပ် သင်နေပြီလား
အေး

မေနှလုံး အဆောင်နေဖို့ကိစ္စကို ပြောမည်လုပ်ပြီးမှ ဒေါ်ကြွေရှိနေ
သဖြင့် မပြောဖြစ်တော့ပေ။

သင်တန်းတက်နေတာလား
မတက်နိုင်သေးဘူး၊ ဒေါ်လေးဆီကပဲ ပြန်သင်နေတယ်

မေနှယ်က ထိုမျှသာပြော၏။ ဒေါ်ကြွေ ပါးစပ်တပြင်ပြင်ဖြစ်နေပြီးမှ အနီဘက်သို့လှည့်ကာ ပြောသည်။

စက်က စပေါ်ငါးရာပေးပြီး တစ်လငါးဆယ် ပေးငှားထားတာလေ၊ မင်းညီမက သင်လဲသင် ချုပ်လဲချုပ်ပေါ့၊ တစ်လငါးဆယ်လောက်တော့ ကိုယ်တွက်ကျန်ပါတယ်

မေနှယ်သည် ဒေါ်ကြွေကို ဟန့်တားခြင်းမရှိသော်လည်း သည်ကိစ္စ အနီသိသွားသည့်အတွက် အနီ စိတ်မကောင်းမဖြစ်စေလိုသည့်သဘောဖြင့် လှမ်းကြည့်သည်။ မေနှယ်သည် အေးအေးဆေးဆေးနှင့် သူ့လုပ်စရာ ရှိသည်ကို လုပ်နေခြင်းအတွက် အနီ ပိုပြီး သနားမိသည်။ တစ်ဖက်ကလည်း မေနှယ် ဇွဲသတ္တကို ချီးကျူးမိသည်။

အင်း မေနှယ်ကတော့ တကယ် ကြိုးစားရှာပါတယ်၊ သူ့အမေလဲ ဒီလိုပဲ၊ ဒါပေမယ့် ယောက်ျားက အေးလွန်းတော့

ဒေါ်ကြွေ စကားရပ်သွားသည်။ မေနှယ်သည် သူ့အဖေကို မကောင်းပြောမည့်အရေးကို နှစ်ခြိုက်မည်မဟုတ်ကြောင်း တွေးမိသောကြောင့် ဖြစ်ဟန်တူ၏။

မေနှယ် အမေက ဒေါ်လေးနဲ့ ဘယ်လိုတော်သလဲ

ဒေါ်လေးရဲ့ အဖေဘက်က တော်တာလေ၊ ညီအစ်မ နှစ်ဝမ်း ကွဲမှာပေါ့၊ သူ့အဖေနဲ့က သူ့အမေ မကြည့်နွယ်ရဲ့ အဖေ သံတွဲမှာ တာဝန်ကျတုန်း တွေ့သွားကြတာ၊ ဘယ်အချိန်က ကြိုက်သွားကြမှန်းတောင် မသိရပါဘူး၊ ခိုးရာလိုက်ပြေးမှသိကြတာပဲ၊ နောက် အဘိုးကြီးလဲ တခြား ပြောင်းသွားရော အဆက်အသွယ်ပြတ်သွားရောပေါ့၊ အဲဒီကတည်းက မတွေ့ရတာ သေမှပဲ သေတယ်ဆိုတာ သိရတာပဲလေ၊ နဖူးစာပဲပေါ့

ဒေါ်ကြွေ စကားထဲမှာ အပြစ်တင်သံတွေ ရောစွက်နေသည်။ မေနှယ် ငေးနေသည်။ မေနှယ်၏ အဘိုးသည် သံတွဲမြို့မှာ အစိုးရအရာရှိ

တစ်ယောက်အဖြစ် အမှုထမ်းသွားဖူးကြောင်း အနီ ကြားဖူးသလိုလို ရှိသည်။ ဦးလေး ဦးသောင်းရွှေတို့နှင့်လည်း မကင်းရာ မကင်းကြောင်းတွေ ပြစ်ခဲ့ကြပုံရသည်။

ယခုတော့ မေနှယ်ဘဝသည်အခြေမတူသော ဘဝနှစ်ခုကြားမှာ ပေါက်ဖွားခဲ့ရသော အထီးကျန်မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်နေ၏။ အသိုင်း အဝန်းဆိုသည်မှာလည်း မရေရာ မှုန်ဝါးဝါးသာ ဖြစ်နေသည်။

“ဒါဖြင့် မေနှယ်တို့ အမျိုးတွေ ရှိဦးမှာပေါ့”

အနီက စကားထောက်မိသည်။ မေနှယ်ဘဝမှာ အားထားစရာတွေ ရှိနေစေချင်သည်။ ရှိကြောင်းလည်း သိစေချင်သည်။ မေနှယ် စိတ်သက် သာရာ ရပါစေဟူ၍။

သို့သော် မေနှယ်က သည်အကြောင်းတွေကို ကြာရှည်ဆွေးနွေးနေစေ လိုဟန် မတူပေ။

“အမျိုးတွေရှိတော့ကော ဘာလုပ်မှာလဲအနီရယ်၊ သူတို့က အမေ့ကို အဖေနဲ့ သဘောမတူလို့ ပစ်ထားခဲ့ကြတာပဲ။ အမေကလည်းအဖေ့ကိုချစ်လို့ အားလုံးကိုစွန့်ပြီး ယူခဲ့တာနေမှာပေါ့၊ ခုချိန်မှာ ကိုယ့်အားပဲ ကိုယ်ကိုး ချင်ပါတယ်၊ ဘာမှ မသိချင်ဘူး”

မေနှယ်က ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောလိုက်သော်လည်း ဒေါ်ကြွေကတော့ မရပ်နိုင်သေး။

“ပြည်မြို့မှာတော့အမျိုးတွေရှိကြပါတယ်၊ ဒါပေသည့် တကယ်တမ်း ကျတော့လဲ မေနှယ်ပြောသလို အားကိုးရတာမှ မဟုတ်တာ၊ အဒေါ်တို့ကိုပဲ ကြည့်လေ၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ရုန်းကန်နေရတာပဲ”

“မေနှယ် အဘိုးတွေ အဘွားတွေကကော”

အနီသည် မရေမရာ မျှော်လင့်နေမိသေး၏။

“နှစ်ယောက်လုံး မရှိကြတော့ဘူး”

မေနှယ်သည် ဒေါ်ကြွေနှင့် အနီတို့၏ စကားဝိုင်းကို ဖျက်ချင်ဟန် တူသည်။

အနီရယ်၊ နင်စာမေးပွဲပြီးလို့ ပြန်ခါနီးရင် ငါ့ဆီလာခဲ့ဦး၊ အရီးလေး တို့ဖို့ ပေးလိုက်စရာလေးတွေရှိတယ်

အရီးလေးမှာ မေနှယ်အဖေနှင့်ပတ်သက်သော ဆွေမျိုးဖြစ်ကြောင်း အနီ သိသည်။ ဘဝတစ်သက်တာပတ်လုံး ပင်လယ်ကို ဖက်တွယ်ကာ ကမ္ဘာလောကကြီးအကြောင်းကိုလည်း ဘာမျှ စိတ်မဝင်စားသူများ ဖြစ် သည်။ သည်ဘဝထဲမှာ အချိန်ကာလကြာမြင့်စွာကျင်လည်ခဲ့သော မေနှယ်။ ဝန်းကျင်အသစ်မှာ ကြာရှည်ပျော်မွေ့နိုင်ပါမည်လား။

လာမှာပေါ့ဟယ်၊ ငါ ချက်ချင်းလဲ မပြန်သေးပါဘူး၊ အဖေ ခိုင်းထားတာတွေ လုပ်ရဦးမယ်

မင်းမလာရင် မင်းညီမက မျှော်နေတာကွယ့်၊ သူ့မလဲ မင်း တစ်ယောက်ပဲ အားကိုးစရာရှိတာ မဟုတ်လား

ဒေါ်ကြွေ၏ အပြောကို မေနှယ် သဘောကျဟန် မတူပေ။

အားမှလာပါ အနီ၊ စာမေးပွဲဖြေနိုင်အောင်လည်း လုပ်ဦးနော်၊ ရုပ်ရှင်တွေချည်း ကြည့်မနေနဲ့

အနီသည် မေနှယ်နှင့်ရုပ်ရှင်ကြည့်သည့်နေ့ကို သတိရသည်။ မေနှယ်ကို အားနာနေမိသည်။ ပြီးတော့ မေနှယ်က အနီသည် မိန်းကလေး များနှင့် မကြာ မကြာ ရုပ်ရှင်အတူကြည့်တတ်သူဟု ထင်နေလေပြီလား။ အနီ၏ ပြဿနာကို မေနှယ်သိလျှင် မည်သို့ ရှိလေမည်နည်း။ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် လွတ်လပ်အေးချမ်းသော ဒေသမှာ လက်တွဲပြေးလွှား နေစဉ်က မည်သည့်ပြဿနာမျှမရှိခဲ့။ နှလုံးသားများကလည်း သည့်ထက် ဖြူစင်သည်။

* မကြည့်ပါဘူးဟာ၊ နင်လည်း အကျီတွေချည်း ကုန်းချုပ်မနေနဲ့၊
ငယ်ငယ်လေးနဲ့ ချည့်သွားဦးမယ်*

ဒေါ်ကြွေ နေရာမှ ထသွားသည်။

* ငါ အဆောင်မှာနေနိုင်အောင် ပိုက်ဆံစုနေတာ*

မေနှယ်က ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။

* အေး ကောင်းတယ်၊ ဒါနဲ့ ဟို ဒေါ်လေး ယောက်ျားကြီးကော*

* မရှိဘူး၊ အပြင်သွားတယ်လေ၊ မလွယ်ပါဘူးဟာ၊ အရင်တစ်ခါ
နင်နဲ့ အပြင်သွားတာကို ပြဿနာလုပ်နေတယ်၊ သူများအိမ်မှာနေရတာ
သူများမျက်နှာ ကြည့်နေရတာပဲ၊ ငါမနေချင်တော့ဘူး*

မေနှယ် ပြောပုံက ရှင်းလွန်းသည်။ မေနှယ်သည်လည်း သည်
ဘက်မှာ ပြဿနာတွေနှင့် ရင်ဆိုင်နေရပါသလားဟု အနီ သိလိုက်ရသည်။

* ဒေါ်လေးကကော ဘာပြောသေးလဲ*

* သူကတော့ ဘယ်ပြောမလဲ*

မေနှယ် လေသံက စကားကို အဆုံးမသတ်သေးသည့်သဘော
ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် ဘာဖြစ်လို့လဲဟု အနီ မမေးမိ။ ဒေါ်ကြွေက အနီ
ကို လိုလိုလားလားဖြစ်နေပုံမှာ သိသာသည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ မည်သို့
ထင်နေသည်လဲတော့ အနီ မသိ။

* ငါ သွားမယ် မေနှယ်၊ စာမေးပွဲပြီးပြီးချင်း ငါ လာခဲ့မယ်၊ ဩော်
နင့်လျှောက်လွှာတွေ ငါ့ကို ပေးလိုက်*

မေနှယ်သည် စာရွက်စာတမ်းများကို သွားယူ၏။ ပြီးတော့
အထုပ်ကလေး တစ်ထုပ်ကိုပါ ဆွဲလာခဲ့သည်။

* အဲဒါ နင့်ဖို့ အနီ၊ ငါ့လုပ်ခထဲက အမှတ်တရ ဝယ်ထားတာ*

မျက်နှာသုတ်ပဝါလေးတစ်ထည် ဖြစ်၏။

* ကျေးဇူးတင်တယ်လို့ မပြောတော့ပါဘူးဟာ*

အနီ မေန္ဓယ်၏ မျက်လုံးများကိုကြည့်ကာ ပြောမိ၏။ မေန္ဓယ်က ကြည့်စင်စွာပြုံးသည်။ မျက်လုံးများသည် သန့်စင်ကြည်လင်သော်လည်း ညှိုးရိပ်က မသိမသာ ကပ်ငြိနေ၏။

အနီ လှေကားပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့သည်။ မေန္ဓယ်သည် စက်ခုံဆီသို့ ပြန်လျှောက်သွားနေသည်ကို အနီ သိ၏။

သည်တစ်ခါ သူဘာကြောင့် မေန္ဓယ်ကို အပြင်ထွက်ပြီး မုန့် အတူစားဖို့ မခေါ်မိပါလိမ့်။

www.fantasyface.com.mm

၉

ကိုတင်မောင်နီ၊ ရှင်ဟာ ယောက်ျားမပီသတဲ့ သူပဲ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အဲဒီလို လက်စားချေတာတော့ မကောင်းပါဘူး

ရီမာ၏ စွပ်စွဲချက်က ပြင်းထန်လှသည်။ အနီနှင့် ရီမာသည် ရေတမာပင်ရိပ်မှာ နှစ်ယောက်အတူရပ်နေကြသည်။ ရီမာ၏ မျက်လုံးများ ဒေါသရောင်ကြောင့် တောက်ပြောင်နေသည်ကိုတော့ အနားကပ်နေသူသာ မြင်နိုင်ပေသည်။

မင်း ငါ့ကို အရမ်း အရမ်း မစွပ်စွဲနဲ့ ရီမာ၊ ငါ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မပြောနဲ့ ယောက်ျားလေးအချင်းချင်းလဲ လက်စားချေဖို့ စိတ်မကူးဘူး၊ ပြီးတော့ လက်စားချေစရာကော ဘာအကြောင်းရှိလို့လဲ

ရှင် ကျွန်မသူငယ်ချင်းကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်တာ ကျွန်မတို့ကို အမြင်ကပ်လို့ မဟုတ်လား

ရီမာ ကလေးဆန်လွန်းလှချေသည်တကား။

မင်းကို ငါ မတည့်တာပဲရှိတယ်၊ အမြင်လည်း မကပ်ဘူး၊ ကပ်စရာ အကြောင်းလဲမရှိဘူး၊ ပြီးတော့ သူစိတ်ဆင်းရဲသလို ငါလဲ စိတ်ဆင်းရဲရတာပဲ

www.foreverspace.com.mm

* ရှင်က ဘာများစိတ်ဆင်းရဲနေလို့လဲ *

* သူ့လိုပဲပေါ့ *

* ဒါတော့ရှင် *

* ရီမာ၊ တို့ ထိုင်ပြီးစကားပြောကြရင် ကောင်းမယ် *

သူတို့နှစ်ယောက် စာကြည့်တိုက်ဘက်သို့ လျှောက်လာသည်။
ပြီးတော့ အင်းဝလမ်းထိပ်က ကံ့ကော်ရိပ်မှာ ထိုင်သည်။ ရီမာသည် အနီနှင့်
ခုံတန်းတစ်ခုတည်း ထိုင်သော်လည်း ခပ်ခွာခွာ။ အနီသည် တမင်ပင်
ခုံတန်း၏ တစ်ဖက်အစွန်သို့ ရောက်နိုင်သမျှ ရောက်အောင် ရွှေထိုင်၏။

* ကဲ ဆိုစမ်းပါဦး၊ ရှင်တို့ရဲ့ ငယ်ကျွမ်းဆွေ ဇာတ်ထုပ်ကြီးကို *

အနီရင်ထဲမှာ စူးရှသည်။ မေနှယ့်အတွက်လည်း မခံချင်စိတ်ဖြစ်မိ
သည်။ မေနှယ့်နှင့် ထပ်မံ တွေ့ဆုံရပြီးနောက် မေနှယ့်ဘက်က
ကာကွယ်ပေးဖို့ သူ့မှာ ဝတ္တရားရှိကြောင်း ပိုမို နားလည်လာသည်။

* ငါ တင့်တင့်ရီကို ရှင်းပြပြီးပြီပဲ၊ မေနှယ့်ဟာ ငါ ငယ်ငယ်
ကတည်းက အတူနေခဲ့တဲ့ သူငယ်ချင်းပါလို့ *

* သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်တည်း ရုပ်ရှင်အတူတူကြည့်သလား *

* ရီမာ၊ မင်းလည်း ယောက်ျားလေး မိန်းကလေး မခွဲခြား ခင်ခင်မင်မင်
သွားလာဆက်ဆံနေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲ၊ ဒါ အဆန်းလား *

အနီ၏ ရှင်းပြချက်က ခိုင်လုံသည်လား မခိုင်လုံသည်လားတော့
မသိပေ။

* တို့တွေ ခင်တယ်ဆိုတာ သံယောဇဉ်မရှိဘူး၊ ခင်တာပဲ ရှိတယ်၊
တင့်တင့်ရီ ဘယ်လိုခံစားရမယ်ဆိုတာ တွေးကြည့်စမ်းပါ၊ ခု စာလဲမကျက်
နိုင်ဘူး၊ သူလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ဒီလိုဖြစ်တာ တို့တောင်
အံ့ဩတယ် *

* ငါလည်း စာမကျက်နိုင်ပါဘူး *

* လူတိုင်းတင်မောင်နီ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းပြောပါရစေ၊ တင့်တင့်ရီကို ချစ်တယ်ဆိုရင်တော့ တခြားမိန်းကလေးနဲ့ မတွဲပါနဲ့*
www.foreignspace.com.mm

ရှင်ထဲမှာ စူးခနဲဖြစ်မိသည်။ မေနှယ့်ဘက်က နာနေသည်။ သို့သော် တင့်တင့်ရီကိုလည်း သူ သနားသည်။ အထူးသဖြင့် သူ့ကို ချစ်သည်ဆိုတာ သိထားရ၍။

* ငါ ယောက်ျားပဲရီမာ၊ သစ္စာတရားကို နားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကလေးလိုတော့ ကတိမပေးနိုင်ဘူး၊ မေနှယ့်ကို အဆက်ဖြတ်စရာအကြောင်းလဲ မရှိပါဘူး၊ ဘာမှ ဖြစ်ကြတာမှ မဟုတ်တာ၊ သူ့မှာ အရေးကိစ္စရှိရင်တော့ ကူညီရမှာပဲ*
www.foreignspace.com.mm

* တင့်တင့်ရီက သဝန်တိုတတ်တယ်*

* ချစ်သူတိုင်း သဝန်တိုတတ်ကြတာပဲ*

ချစ်သူဟု သုံးလိုက်ရသဖြင့် အနီရင်ထဲမှာ နွေးသွားသည်။

* တင့်တင့်ရီသာ တခြားယောက်ျားလေးတစ်ယောက်နဲ့ ခင်ခင်မင်မင် သွားလာနေရင် ရှင် ဘယ်လိုနေမလဲ*

* ဓားနဲ့ ဆွဲထိုးမှာပေါ့*

* ဩ*

ရီမာက မျက်စောင်းပစ်ထိုးသည်။

* ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါကလဲ တင့်တင့်ရီကိုချစ်တယ်၊ တင့်တင့်ရီရဲ့အချစ်ကိုလည်း ငါရထားပြီ၊ တစ်နေ့နေ့မှာ ပြေလည်အောင် ငါ့ဘက်က ကြိုးစားမှာပေါ့*

* ဒါပေမယ့် လောလောဆယ် တင့်တင့်ရီ စာမေးပွဲကျသွားရင်တော့ ရှင့်တာဝန်ပဲ*

* တင့်တင့်ရီ ဒီလောက် မပျော့ညံ့ဘူးဆိုတာ ငါ သိပါတယ်ဟာ*

* ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပဲ၊ တို့ သွားတော့မယ်*

‘ဖြူ ကြ’

ရီမာကို စ ရသဖြင့် အနီ ဝမ်းသာသည်။

‘ဟင်း ကြည့်နေပါ။ ခုတော့ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းက ပါနေလို့၊

တစ်ချိန်ချိန်ကျရင်တော့ ရှင် အသည်းကွဲအောင် လုပ်ပစ်ဦးမယ်’

ရီမာသည် စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် ထွက်သွားလေသည်။

အနီ တစ်ယောက်တည်း ကံ့ကော်ရိပ်မှာ ကျန်ရစ်သည်။

မိန်းကလေးများစိတ်က အသိရ ခက်လှပါတလား။

+ + +

တင့်တင့်ရီဆီကို မသွားဘဲ တမင်နေသည်။ သူ့တုန်းကလည်း တင့်တင့်ရီ
သည် အလျော့အတင်း အပေးအယူတွေဖြင့် ဆက်ဆံခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။
လက်စားချေသည့် သဘောတော့ မဟုတ်ပေ။ သို့သော် မေနှယ့်ဘက်က
သည်မျှတော့ ရပ်တည်ပေးရပေလိမ့်မည်။ မေနှယ်နှင့် ပတ်သက်၍ တင့်
တင့်ရီ သဘောကျနေရန်မှာ မဖြစ်နိုင်။ သည်အတွက် သူ့ဘက်က နည်း
နည်း တင်းထားဖို့ လိုသည်။

စာမေးပွဲကို အနီ ဖြေနိုင်အောင် ကြိုးစားဖြေသည်။ သည်ကိစ္စအတွက်
စာမေးပွဲ ကျရမည်ဆိုလျှင် မေနှယ့်ကို သူ ရှက်ဖို့ ကောင်းသည်။
မေနှယ့်မှာ ပညာသင်ဖို့လေးအတွက်ပင် မည်မျှ လုံးပမ်းနေရသည်လဲ။

စာမေးပွဲပြီးပြီးချင်း အဖေ ခိုင်းထားသော အလုပ်များကို လုပ်ရင်း
တင့်တင့်ရီနေသည့် နေရာကို စုံစမ်းရသည်။ သိပ်တော့ မခဲယဉ်းပေ။
အေးအေးသက်၏ အိမ်ကို သိထားသည် မဟုတ်လား။

အေးအေးသက်တို့အိမ်သည် ကျောက်ကုန်းမှာရှိ၏။ ခြံနှင့်ဝင်းနှင့်
ဖြစ်ပြီး အခြေအနေက လူလတ်တန်းစား အထက်တန်းလွှာ ပုံစံမျိုးပင်။
အနီ ရဲဝံ့စွာပင် လာခဲ့သည်။ ခြံတံခါးမှ ခေါင်းလောင်းကြိုးကို ဆွဲလိုက်

သော်လည်း လူက တော်တော်နှင့် ထွက်မလာ။ ခွေးတစ်ကောင်၏ အငမ်းမရ ထိုးဟောင်သံကိုသာ ကြားရသည်။ လှည့်ပြန်ဦးမည် ကြံသော်လည်း လူ တစ်ယောက် လျှောက်လာသံကြား၍ ရပ်စောင့်နေ၏။ ခွေးကလည်း ခြံ ဝင်းသာ သော့မခတ်ထားလျှင် အပြင်ထွက်ပြီး လူကို ကိုက်ခွဲတော့မည့် နှယ်ပင်။

ဘယ်သူ့ တွေ့ချင်လို့လဲကွယ်
 အင်္ကျီခပ်နှမ်းနှမ်းနှင့် မိန်းမကြီးတစ်ယောက် မေးသည်။
 ကျွန်တော် အေးအေးသက်နဲ့ တွေ့ချင်လို့
 မိန်းမကြီးက နောက်သို့ တွန့်ဆုတ်သွားသည်။ အိမ်ရှင် လက်ခံ စကားပြော၍ အဟောင်ရပ်သွားသော ခွေးက ရှေ့တိုးလာသည်။

ဘာကိစ္စရှိလို့လဲကွယ်
 ကျွန်တော် သူ့သူငယ်ချင်းပါ
 မိန်းမကြီး မျက်လုံးပြူးသွားပြန်သည်။ သူငယ်ချင်းဆိုသော စကား ကိုပင် ပိုမို လန့်သွားပုံပေါ်သည်။

ဘယ်သူလဲ မစိန်
 အသံတစ်သံကို ကြားရပြီး မိန်းမကြီးတစ်ယောက် ရောက်လာ၏။ ပြင်ဆင်ဝတ်စားပုံကို ကြည့်၍ အိမ်ကြီးရှင် ဖြစ်ရမည်ဟု ခန့်မှန်းမိသည်။ သေသေချာချာ ကြည့်တော့လည်း အေးအေးသက်နှင့် ရုပ်ချင်း ဆင်နေ သည်ကို တွေ့ရ၏။

ကျွန်တော် အေးအေးသက်ဆီ လာလည်တာပါ
 မိန်းမကြီး မျက်မှောင်ကြုတ်သွားပြန်သည်။ အနီ စိတ်တိုလာသည်။
 ကျွန်တော် အေးအေးသက်တို့ အတန်းထဲက သူငယ်ချင်းပါ
 အနီ ခပ်အေးအေးပင် ပြောသည်။
 မင်းက ဘယ်ကလဲ
 ကျွန်တော် သံတွဲက

မိန်းမကြီး စဉ်းစားနေပြန်သည်။ အနီလာမိတာ မှားပြီဟု ထင်လိုက်၏။ အစစ်အဆေး အမေးအမြန်းထူသော အိမ်ကို စိတ်ပျက်လှသော်လည်း သူတစ်ပါးအိမ်ကို တံခါးဖွင့်မပေး၍ ဝင်ခွင့်မရဘဲ လှည့်ပြန်လာရသည့် အဖြစ်မျိုးကို အနီ မခံချင်။

နောက်ဆုံးတော့ အနီကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်ပြီးမှ ခြံတံခါးကို ဖွင့်စေသည်။ အနီ သည်နေ့ ဝတ်စားလာသည်က သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဖြစ်နေ၍ တော်သေးရဲ့ဟု အောက်မေ့ရ၏။ အမေ အတင်းဆင်ပေး၍ ဝတ်ထားရသော နီလာလက်စွပ်ကိုလည်း မိန်းမကြီးက မြင်သည်။

အိမ်၏ အဆင်အပြင်က ခပ်ရိုးရိုးပင်။ သို့သော် နံရံမှာ ချိတ်ဆွဲထားသော ဓာတ်ပုံများကို ကြည့်၍ ဤမိန်းမကြီး၏ သားသမီးများအပေါ် အုပ်ချုပ်ပုံကို အကဲခတ် သိမြင်နိုင်သည်။ ဘွဲ့ဝတ်စုံများ၊ ခမ်းနားသော မင်္ဂလာဘိသိက် သွန်းနေသည့်ပုံများ။ အနီ ရယ်တော့ ရယ်ချင်လာသည်။ အနီကို မည်သို့များ ထင်မြင်ယူဆနေသည်လဲ မသိ။

အေးအေးသက် ရောက်လာတော့ အံ့အားသင့်သွားသည်။

‘ဟင် ကိုတင်မောင်နီ၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ၊ အဲ အလည်ပဲလား၊ မေမေ ဒါ သမီးတို့ အတန်းထဲက သူငယ်ချင်း’

မိန်းမကြီးက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

မကြာမီ ကော်ဖီနှင့် မုန့်များ ရောက်လာ၏။ မိန်းမကြီးက မလှမ်းမကမ်းမှာ ထိုင်လျက်။ အနီတို့က စာမေးပွဲဖြေနိုင်လား၊ ဘယ်တော့ သံတွဲပြန်မလဲ၊ ရီမာကော ဘယ်နေ့က တိုက်ကြီးကို ပြန်သွားသလဲ စသည်ဖြင့် ထွေရာလေးပါး လျှောက်ပြောကြသည်။

‘တင့်တင့်ရီကော’

အနီက တိုးတိုးမေးသည်။

*ဟင်း ထင်သားပဲ၊ ဒါကြောင့် ရောက်လာတာ မဟုတ်လား၊
 ကိုတင်မောင်နီ လာတာက အရေးမကြီးဘူး၊ ဒီမှာက ပြဿနာပေါ်နေတာ*
 သူ့အမေ မယောင်မလည်နှင့် ထအသွားမှာ အေးအေးသက်က
 ပြန်ပြောသည်။

ဘာပြဿနာလဲ၊ ကျွန်တော်နဲ့ ဆိုင်လို့လား

*အိုး ဘာဖြစ်လို့ ဆိုင်ရမှာတုန်း၊ ဒီက ပြဿနာ သိသွားလို့
 အဘွားကြီးက ရေရေလည်လည် လောင်နေတာ*

ဪ

အနီ သဘောပေါက်သွားသည်။

*တင့်တင့်ရီက ရေကျော်မှာလေ၊ သူ့ဘကြီးအိမ်မှာ၊ ဒါပေမယ့်
 ဒီနှစ် မန္တလေးကို ပြန်မယ်လို့ ပြောတယ်*

အဘွားကြီး ပြန်ဝင်လာသဖြင့် အေးအေးသက်က လေသံမြှင့်၍
 ပြောသည်။

လိပ်စာပေးပါဦး သွားလည်မလို့

အေးအေးသက်က မဲ့ပြသည်။ ပေးချင်ဟန် မတူပေ။

*တင့်တင့်ရီဆီ စာလေးဘာလေး ရေးပေးချင် ပေလိုက်ဦး၊
 ကျွန်တော် ယူသွားပါ့မယ်၊ တခြား သူငယ်ချင်းတွေဆီကောပေါ့*

အေးအေးသက်ကို မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ပြပြီး ပြောသည်။ အေးအေး
 သက် လျင်မြန်စွာ သဘောပေါက်သွား၏။ မိန်းကလေးများ သည်လိုဆို
 တော့လည်း အလည်သား။

*စာအုပ်တစ်အုပ် ငှားထားတာ ပြန်ပေးရဦးမယ်၊ မန္တလေးမပြန်ခင်
 လာလည်ဦးလို့လဲ ပြောလိုက်နော်*

စိတ်ချ၊ တင့်တင့်ရီ လိပ်စာသာ ရေးပေးလိုက်

တင်မောင်နီ၏ အပေးအယူစကားကို အေးအေးသက် နားလည် သဖြင့် မသိမသာ နှုတ်ခမ်းစုသည်။ ပြီးတော့ နေရာမှ ထသွားသည်။ အခန်းထဲဝင်သွားပြီး ခဏကြာမှ စာအုပ်တစ်အုပ်ကိုကိုင်ကာ ပြန်ထွက်လာ သည်။ စာအုပ်က အဖုံး ဖုံးထားသည်။

“အဲဒီမှာ တင်တင်ရဲ့ လိပ်စာကော ရီမာ့ လိပ်စာကော ရေးထား တယ်၊ နှစ်စောင်လုံး ဆက်ဆက်ပေးပေးနော်”

“စိတ်ချပါ”

“ကိုတင်မောင်နီ မလိမ့်တပတ်တော့ မလုပ်နဲ့နော်၊ လုပ်ရင်တော့ ကျောင်းဖွင့်ရင် အသိပဲ”

အေးအေးသက်၏ တီးတိုး ခြိမ်းခြောက်မှုကို အနီ သဘောကျစွာ ရယ်သည်။

“မောင်ရင်တို့က သံတွဲ ဘယ်အပိုင်းမှာ နေတာလဲ”

အဘွားကြီးက ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဖတ်ချင်ဟန် ဆောင်နေရာမှ လှမ်းမေးလိုက်လေသည်။

“ဈေးနားမှာပါ”

“မိဘတွေက ဘာလုပ်လဲကွယ့်”

“ကုန်သည်ပဲဆိုပါတော့ ခင်ဗျာ၊ အုန်းခြံလေး ဘန်ဂလိုလေးလဲ ရှိပါတယ်”

အနီ ခပ်ကြားကြား ပြောသဖြင့် အေးအေးသက်က အမြင်ကပ် ဟန်ဖြင့် နှာခေါင်းရှုံ့ပြလေသည်။

“သူတို့က သူဌေးတွေ မေမေ”

ပြီးတော့ သူ့အမေဘက် လှည့်၍ ငေါ့ပြော၏။ အဘွားကြီး ရယ် နေသည်။

* ငပလီကို မရောက်တာကြာပါပြီ၊ သူ့အဖေ ပင်စင်မယူခင်က တစ်ခါကရောက်တယ်၊ သံတွဲမြို့ထဲတော့ မရောက်ဖူးဘူး*

* ဒီနေ့ လာခဲ့ပါဦးလား အန်တီ၊ ကြိုတင် အကြောင်းကြားထားရင် တည်းခိုရေးအတွက် မပူရပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ရှိရင် စားရေးသောက်ရေးလဲ ကူညီနိုင်ပါတယ်*

* အေးကွယ့်၊ သွားတော့ သွားချင်သား၊ သူ့အဖေက ခုလဲ ရပ်ရေး ရွာရေးနဲ့ အလုပ်များတယ်လေ*

* ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ၊ အချိန်ရရင်တော့ လာသာ လာခဲ့ပါ*

အဘွားကြီး သဘောကျနေသည်။ အေးအေးသက်ကတော့ အနီနှင့် အဘွားကြီး လေပေးဖြောင့်နေသည်ကို ကြည့်ကာ ငြိမ်သက်နေသည်။ အဘွားကြီး ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် အိမ်ရှေ့ ခဏထသွားပြန်သည်။ အေးအေးသက်သည် သူ့ပြောချင်သည့် စကားကို မြန်မြန်ပြောသည်။

* သိပ် မင်္ဂလာယူမနေနဲ့၊ နဂိုကမှ မေမေက ကိုအောင်ကို မကြည့်ရတဲ့အထဲ၊ အဲဒီထဲမှာ ကိုအောင်ကို စာတစ်စောင်ပါတယ်၊ ဆက်ဆက် သွားပေးပေးပါ*

* ကိုအောင်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ*

အနီက မသိချင်ယောင်ဆောင်၍ မေးလိုက်သည်။

* အို၊ သူ့အသံကြီးက ကျယ်လိုက်တာ၊ ကိုအောင်က သူများနဲ့ တွဲနေတဲ့လူ၊ မေမေသိသွားလို့၊ ခု ကျောင်းကလည်းပိတ်ထားတော့ ဘယ်မှ မထွက်ရဘူး၊ အဲဒါ တင့်တင့်ရီကို လာခေါ်ဖို့လဲ စာတစ်စောင်ရေးထားတယ်။ အဲဒီနေ့ကျမှ တွေ့ရမှာ၊ ဒါပဲနော် သစ္စာမဖောက်နဲ့ စာနှစ်စောင်လုံး ရောက်အောင်ပို့ပေး၊ ဒီက သူ့ကို သနားလို့ တင့်တင့်ရီ လိပ်စာပေးတာ*

* မပေးချင်လဲ နေပေါ့*

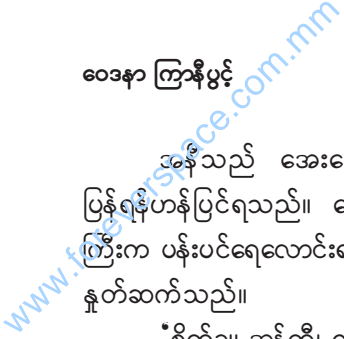
* ဒါကြောင့် ရီမာက ရှင့်ကို အမြင်ကပ်တာ*

အနီသည် အေးအေးသက်ကို ဆက်ပြီး စ မနေချင်တော့၍ ပြန်ရန်ဟန်ပြင်ရသည်။ အေးအေးသက် ခြံအထိ လိုက်ပို့၏။ အဘွားကြီးက ပန်းပင်ရေလောင်းရာမှ *နောက်လည်း လာလည်ပေါ့ကွယ်* ဟုလှမ်းနှုတ်ဆက်သည်။

စိတ်ချ၊ အန်တီ၊ ကျွန်တော် မကြာမကြာလာပါ့မယ်၊ အန်တီလည်း ငပလီကို လာပါဦး

အနီသည် အေးအေးသက် မခံချင်အောင် တမင်ပြောကာ ခြံထဲမှ ထွက်ခဲ့လေသည်။ အဘွားကြီးသာ မရှိလျှင်တော့ အေးအေးသက်သည် သံကြိုးဖြင့် ချည်ထားသော ခွေးကြီးကို လွှတ်ပေးလိုက်မည်လား မသိ။

+ + +

ကိုအောင်နိုင်အိမ်ကို မြင်တော့မှ အခြေအနေကို ပိုမို နားလည်သွားရသည်။
အေးအေးသက်ကို ကိုယ်ချင်းစာသောအားဖြင့် သူ့ကိစ္စကို အလျင်ဆောင်
ရွက်ပေးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ တောင်ဥက္ကလာသို့ သွားသည်။ ၇ ရပ်ကွက်၏
အစွန် ချောင်ကျသော နေရာလေးမှာ ကိုအောင်နိုင်အိမ်ကို ရှာတွေ့သည်။

‘ဟာ ကိုတင်မောင်နီ လာဗျာ’

ကိုအောင်နိုင်က ဝမ်းပန်းတသာ ဆီးကြို၏။

‘ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိတယ်လား’

ကိုအောင်နိုင်က မဒမတိုင် စိုက်ထူထားသော ဝါးကြမ်းခင်းပေါ်မှာ
သင်ဖြူးတစ်ချပ်ကို ခင်းပေးသည်။ အနီ လွတ်လပ်စွာ ထိုင်ချလိုက်သည်။

‘ကိုတင်မောင်နီအကြောင်းကို အေးအေးသက်တို့ ရီမာတို့က
အမြဲပြောနေတာ’

အနီသည် ဘာကစပြောရမည် မသိသေးဘဲ အိမ်ကို အကဲခတ်
ကြည့်မိ၏။ ကိုအောင်နိုင်၏ အဓိက ဥစ္စာရတနာများမှာ စာအုပ်များသာ

ဖြစ်သည်။ ဘုရားစင်အောက် သစ်သားစင်ဟောင်းလေးပေါ်တွင် စာအုပ်
မျိုးစုံကို တရိုတသေ တင်ထားသည်။

ခင်ဗျား မြန်မာစာ ယူတယ်လား

*မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် စီးပွားရေးကပါ၊ စာဖတ်တာကတော့
ဝါသနာအပါဆုံး အလုပ်ပဲ*

ကိုအောင်နိုင်၏ မိခင်ဖြစ်ဟန်တူသူ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်သည်
ရေနှေးကြမ်းတစ်အိုးကို လာချပေးသည်။ ဆေးပေါ့လိပ် သုံးလိပ်ခန့်ကိုလည်း
ထုတ်ယူလာခဲ့သည်။

*အေးဗျာ၊ ခင်ဗျားလိုလူမျိုးတစ်ယောက်နဲ့ ရီမာတို့လူစုနဲ့ တည့်အောင်
ပေါင်းနိုင်တာတော့ ချီးကျူးပါတယ်*

ကိုအောင်နိုင်က ရယ်သည်။ လူပုံက အေးဆေးသော်လည်း ကြံ့ခိုင်
တည်ကြည်သည့် အသွင်ကိုမြင်ရသည်။ အေးအေးသက်နှင့် အတွဲဖြစ်နေ
သည်ကို အနီ နည်းနည်းတော့ အံ့ဩ၏။

*သူတို့က လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေတတ်ပြောတတ်ပေမယ့် ခင်စရာ
ကောင်းပါတယ် ကိုတင်မောင်နီရဲ့၊ ဟန်ဆောင်မှုကင်းတာလည်း ချစ်စရာ
တစ်မျိုးပဲ မဟုတ်လားဗျာ၊ ကိုတင်မောင်နီ ဆေးလိပ်သောက်တတ်ရင်
သောက်ပါ*

အနီသည် ဆေးပေါ့လိပ်ကို သောက်သည့်အကျင့် မရှိပေ။

*နေပါစေ ကိုအောင်နိုင်၊ ကျွန်တော်လာတာ ဘာကြောင့်လို့ ခင်ဗျား
ထင်သလဲ*

ကိုအောင်နိုင် အေးဆေးစွာပင် ပြုံးနေသည်။ ပြီးတော့ ဆေးပေါ့လိပ်
တစ်လိပ်ကို ယူ၍ မီးညှိသည်။

ကျွန်တော် ဘာ ကူညီရမလဲ ကိုတင်မောင်နီ

ဟာ ခင်ဗျား မှားနေပြီဗျို့

နေ့သည် အိတ်ထဲမှ စာတစ်စောင်ကို ထုတ်ပေးလိုက်၏။
 စာရွက်ချည်းသာဖြစ်ပြီး စာအိတ် မပါပေ။ အေးအေးသက် အသော့နှင့်၍
 ရေးလိုက်သောစာကို အနီ ခိုး၍ ဖတ်ကြည့်ပြီးပြီ ဖြစ်သည်။ အိမ်က
 သိသွားပြီဖြစ်၍ မလွယ်တော့သည့်အကြောင်း၊ တင့်တင့်ရီက တစ်ဆင့်
 ဆက်သွယ်ဖို့အကြောင်း။

စာကို ခေါက်၍သိမ်းပြီး ကိုအောင်နိုင် သက်ပြင်းချသည်။

‘တစ်နေ့ ဒီလိုဖြစ်မယ်ဆိုတာတော့ သိပါတယ်လေ၊ ကိုတင်မောင်နီ
 က အေးအေးသက်ဆီ ရောက်သွားတယ်ပေါ့’

‘ကျွန်တော်က တင့်တင့်ရီ လိပ်စာလိုချင်လို့ သွားတာ၊ သူ့အိမ်
 ကလဲ စစ်လိုက်ဆေးလိုက်တာဗျာ’

‘အေးဗျာ၊ အေးအေးသက်ကို နဂိုကတည်းက ကျွန်တော်နဲ့မပေါင်း
 စေချင်တာ၊ ခုတော့ ပိုဆိုးသွားတာပေါ့’

ကိုအောင်နိုင်က အနီကို လှူရင်းလိုပင် သဘောထားလိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားတို့က အစကတည်းက သိကြတာလား’

ကိုအောင်နိုင်က ခေါင်းညိတ်သည်။

‘ကျွန်တော်တို့လဲအရင်က ကျောက်ကုန်းမှာနေတယ်၊ အဖေ ဆုံးသွား
 ပြီးမှ ဒီရောက်လာတာ’

‘ဪ ဪ’

သူတို့အဖြစ်ကို အနီ ရိပ်စားမိလာသည်။

‘ခုလို ကူညီတာ သိပ်ကျေးဇူးတင်တယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ကော
 ဘာပြန်ကူညီရမလဲ၊ တင့်တင့်ရီဆီ ကျွန်တော် သွားပေးရမလား’

‘နေပါစေ ကိုအောင်နိုင်၊ ခင်ဗျား ကိစ္စရှိရင်သာ သွားလိုက်ပါ၊
 ကျွန်တော် လာမယ်ဆိုတာ မပြောထားနဲ့ဗျာ၊ ဒါနဲ့ တင့်တင့်ရီတို့အိမ်ကကော
 လွယ်ပါ့မလား’

ခင်ဗျားအတွက်တော့ လွယ်မှာပါ ကိုတင်မောင်နီ၊ ခက်တာက တင့်တင့်ရီပဲ၊ သူက ရီမာတို့ အေးအေးသက်တို့နဲ့ မတူဘူး၊ တစ်မျိုးပဲလေ၊ ခင်ဗျား သိမှာပေါ့

အနီက ခေါင်းညိတ်သည်။

ခင်ဗျားအတွက်ကော ကျွန်တော်သွားပေးဖို့လိုသေးလား

ကိစ္စမရှိဘူး၊ ကျွန်တော့်ဘာသာ သွားလိုက်မယ်၊ တင့်တင့်ရီတို့ ဘကြီးက ကျွန်တော့်ကို သိပါတယ်၊ လူငယ်တွေနဲ့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း စကားပြောတတ်တယ်၊ ခင်ဖို့ ကောင်းပါတယ်၊ ခင်ဗျား ကံကောင်းမှာပါ ကိုတင်မောင်နီ

အနီ ပြန်ရင် ဟန်ပြင်သည်။

မထင်နဲ့ဗျို့၊ ခင်ဗျားပြောသလို ကာယကံရှင်က တင်းမာနေတာ၊ ကဲ သွားမယ်ဗျို့၊ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်လဲ မိတ်ဆွေဖြစ်သွားပြီ၊ အကူ အညီလိုရင် ပြောပါဗျာ

ကျေးဇူးပဲ ကိုတင်မောင်နီ

သူတို့နှစ်ယောက်သား အားရပါးရ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြသည်။ အနီ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့၏။ ကိုအောင်နိုင်၏ မိခင်သည် အိမ်ရှေ့တွင် မန်ကျည်းရွက်နုများကို ခူးနေလေသည်။

တင့်တင့်ရီဆီ ချက်ချင်း မသွားဖြစ်။

အဖေ ရန်ကုန်သို့ ရောက်လာသောကြောင့် ဖြစ်၏။

အနီသည် အဆောင်မှနေ၍ အနီ အစ်မကြီးအိမ်သို့ ပြောင်းနေရ လေ၏။ ကျောင်းပိတ်လျှင် သံတွဲမပြန်မီ တစ်လလောက်တော့ နေရစမြဲ။ အဖေလာလျှင်လည်း ထိုအိမ်မှာပင် တည်းခိုသည်။

*ဒီနှစ်ပြီးရင် ကျောင်းတက်ဖို့ နောက်တစ်နှစ်ပဲ ကျန်တော့တယ်၊
အဖေလည်း မင်း ကျောင်းကို မြန်မြန်ပြီးစေချင်လှပြီ၊ စာမေးပွဲကော ဖြေနိုင်
ရဲ့လား*

*ဖြေနိုင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်လည်း ကျောင်းမြန်မြန်ထွက်ပြီး အလုပ်
လုပ်ချင်ပြီ*

အနီကလည်း သူ့စိတ်ကူးနှင့်သူ ပြောသည်။

မင်းက ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ

*ကျွန်တော်လား၊ ကျောင်းဆရာလုပ်ချင်တယ်၊ တက္ကသိုလ်မှာ
ရရင်တော့ ပိုကောင်းတာပေါ့*

အဖေ အံ့သြနေလေသည်။

*ကြည့်စမ်း သမီးကြီး၊ အနီဟာ ငယ်ငယ်ကတည်းက အစ်မတွေ
ကြားထဲနေ၊ ပေါင်းတော့လည်း မိန်းကလေးတွေနဲ့ပဲပေါင်းတယ်၊ ဒါကြောင့်
ခု ကျောင်းဆရာလုပ်ချင်တယ် ပြောနေပြီ*

အဖေမ မမကြီးကို လှမ်းပြောလိုက်လေသည်။

*ဟုတ်သားပဲ မောင်လေးကလဲ၊ ယောက်ျားလေးပဲ တခြားအလုပ်
လုပ်ပါလားကွယဲ့*

*မဟုတ်တာ မမကြီးရယ်၊ မိန်းကလေးမှ ဆရာလုပ်ရမှာလား၊
ကိုယ့်ဝါသနာနဲ့ ကိုယ်ပေါ့၊ မမတို့ ကျွန်တော်တို့လည်း ဆရာကောင်း
သမားကောင်းတွေ လက်ထဲက ထွက်လာရတာပဲ၊ ကျေးဇူးကန်းတဲ့စကား
မပြောပါနဲ့ မမရာ*

အဖေကတော့ ခါးခါးသီးသီး ဖြစ်နေလေသည်။

*မဟုတ်သေးဘူး အနီ၊ မင်းကို တစ်ဦးတည်းသော သားဆိုပြီး
အဖေက အားထားနေတာ၊ အဖေ့ကိုကြည့်၊ သာမန် တံငါသည်လေးဘဝ
ကနေ ကြီးစားလာတာ၊ ကြီးပွားချင်တဲ့စိတ်၊ ယောက်ျားစိတ် မွေးစမ်းပါကွာ၊

မင်းကို ရန်ကုန်မှာထားပြီး ပညာသင်၊ အလုပ်တွေခိုင်းနေတာ ငါ့မှာ ရည်ရွယ်ချက်ရှိတယ်၊ ကုန်သည်ပွဲစား လုပ်စေချင်လို့ပဲ၊ ကြီးပွားစေချင်လို့ပဲ၊ မင်းသာ ဟန်ကျပန်ကျဖြစ်ရင် တို့မိသားစုအားလုံး ရန်ကုန်မှာ အခြေစိုက်ဖို့ အနီ စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားသည်။ အဖေ့ကို အားကျစိတ်၊ ငွေကို ခင်တွယ်စိတ် ရှိသည်မှန်သော်လည်း စီးပွားရေးသမား မလုပ်ချင်ပေ။ အနီ ပင်ကိုယ်စိတ်က အနူးအညွှံ့ အလှအပကိုသာ မြတ်နိုးသည်။ ဥယျာဉ်များ ဘဝကို ခုံမင်သည်။

ကျောင်းဆရာဘဝနဲ့ ရန်ကုန်မှာ အခြေစိုက်ရင်လည်း ရပါတယ် အဖေ

အနီ အဖေက ခေါင်းခါသည်။

မင်းလို အသုံးအဖြုန်းကြီးတဲ့ကောင်ကများ ကျောင်းဆရာဘဝနဲ့ ရန်ကုန်မှာ နေနိုင်မတဲ့လား အနီရာ၊ အမြင့်ဆုံးကိုမှန်းစမ်းပါ။ ဟိုကောင်မလေး ခရု၊ အဲ သူ့အဖေ ကိုချစ်အောင်လိုတော့ မလုပ်နဲ့၊ အလှအပတော့လည်း သူ့အပြင် ကြိုက်တာမရှိဘူး၊ အရေးပိုင်သမီးကို ရအောင်ယူထားတာကြည့်၊ ဟော ပြီးတော့ ပင်လယ်ကို ခင်သလေး ဘာလေးနဲ့ နောက်ဆုံးတော့ ဒုက္ခရောက်ရော၊ စိတ်ကူးယဉ်တာတွေလေ

မေနှယ့် အဖေနှင့်ပတ်သက်သော စကားဖြစ်သဖြင့် အနီ ပိုပြီး စိတ်ညစ်သွားသည်။ သို့သော် အဖေ့ကို စကားနိုင် မလှလိုပေ။ အဖေက သည်သားတစ်ယောက်ကို အချစ်ဆုံးဆိုတာ သိထားသည်။

ဟဲ့ ဒါနဲ့ အဲဒီကောင်မလေးက ရန်ကုန်ရောက်နေတယ်ဆို

အစ်မကြီးက ဝင်မေး၏။ အဖေက ဘာမျှ မမေးဘဲနေခြင်းသည် မသင့်တော်ဟု အနီ တွေးမိသည်။

ဒီနှစ် ဆယ်တန်းအောင်တယ်လေ မမကြီး၊ ကျောင်းဖွင့်ရင် တက္ကသိုလ်တက်ရတော့မှာ

www.foreverspace.com.mm

* သူ့ကို ဘယ်သူက ထောက်ပံ့မှာလဲ *
အဖေ မေးခွန်းသည် သူစိမ်းဆန်လှသည်။ နှိမ့်ချသံလည်း ပါနေ
သည်။

* သူ့ဟာသူ အင်္ကျီချုပ်နေတာပဲ၊ ဦးလေး ဦးသောင်းရွှေ တို့ကလည်း
ထောက်ပံ့မှာပေါ့ *

* မင်း သူ့ဆီရောက်လို့လား *

အဖေလေသံက စစ်ဆေးသံပါနေပြန်သည်။

အနီက ခေါင်းညိတ်ရုံသာ ညိတ်ပြသည်။

* ရောက်မှာပေါ့ အဖေရဲ့၊ အနီ ငယ်ငယ်က အဲဒီကောင်မလေးနဲ့ပဲ
ဆော့နေတာ၊ ကောင်မလေးကလည်း ဆိုးမှဆိုး၊ ယောက်ျားလေးအတိုင်းပဲ *
အဖေမျက်နှာ တည်နေသည်။

* ငယ်သူငယ်ချင်းတွေဆိုတော့ ကူညီသင့်တာ ကူညီရမှာပေါ့လေ၊
ဒါပေမယ့် ကလေးဘဝတုန်းကလိုတော့ နေလို့ ဘယ်သင့်တော်တော့မလဲ *

အဖေ သဘောထားကို အနီ မနှစ်မြို့နိုင်ပေ။ တကယ်တမ်း အနီ
စိတ်ထားမှာ အဖေတို့ ထင်သလို မဟုတ်သော်လည်း မဟုတ်သည့်
အကြောင်းကို ရှင်းမပြချင်ပေ။ ထိုသို့ ရှင်းပြခြင်းဖြင့် သူကလည်း
မေနှုယ့်ကို ရှောင်ပါသည်ဆိုသည့် သဘောမျိုး သက်ရောက်သွားမှာ
စိုးသည်။

* အဖေကလည်း မိန်းကလေးရှင်ကျနေတာပဲ ပူနေလိုက်တာ *

မမကြီး ဝင်ပြောသည်ကို အဖေ မျက်နှာထားဖြင့် ဟန့်တားသည်။

* မင်း အမေကတော့ မင်းကို ကျောင်းပိတ်ပိတ်ချင်း ပြန်လာဖို့
မှာလိုက်တာပဲ၊ ဒီက ကိစ္စလေးတွေပြတ်ရင် တစ်ပါတည်း ပြန်လိုက်ခဲ့ဖို့ *
အဖေ ထိုမျှသာပြောပြီး ထသွားတော့၏။

တင့်တင့်ရီကို အဖေ မြင်ဖူးလျှင် သဘောကျမည်လားဟု အနီ
တွေးသည်။

+ + +

ကိုအောင်နိုင် ပြောသလိုပင် တင့်တင့်ရီ ဘကြီးက ဖော်ရွေသည်။
ပျော်ပျော်နေတတ်သည်။ လူငယ်တစ်ယောက်လိုပင် ဟာဝေယံရှုပ်နှင့်
ခေတ်မီမီ ဝတ်ထား၏။ သို့သော် ကုန်သည်ကြီးမျိုးရိုးပုံစံတော့ အထင်းသား
ပေါ်နေသည်။ လက်ပတ်နာရီ၊ လက်စွပ် စသည်တို့ကို ဟိတ်ဟန်အတွက်
မဟုတ်ဘဲ ဝတ်နေကျအင်္ကျီအဝတ်အစားလို ခပ်ပေါ့ပေါ့ တန်ဆာဆင်ထား
သည်ကို သိမြင်နိုင်သည်။

‘အမယ် ငါ့တူမကြီးက ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်းတွေ ဘာတွေနဲ့
အတော့ကို တိုးတက်နေပါကောလား’

‘ဘဘက ခါတိုင်းလဲ ကိုအောင်နိုင်တို့ ဘာတို့ လာနေသားပဲ’
တင့်တင့်ရီက ကာကွယ်သည်။ အနီကိုလည်း ခပ်မှန်မှန် ဆက်ဆံ
သည်။ သို့သော် ထိုသို့ပြုမူနေခြင်းကပင် ဟန်ဆောင်နေမှန်း သိသာစေ၏။

‘မောင်အောင်နိုင်က ညည်းသူငယ်ချင်း အေးအေးသက်ရှည်းစား
မဟုတ်လား’

‘အို ဘဘကလဲ’

သူ့ဘကြီးသည် တဟဲဟဲ ရယ်နေလေသည်။

‘ဘဘတို့ကတော့ ပျော်ပျော်ပဲ ငါ့တူရေ၊ လူငယ်တွေဆိုလည်း
ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် တက်တက်ကြွကြွပဲကြိုက်တယ်၊ ကဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ်
စကားပြောကြ၊ ဒါ ဘဘညီကမွေးတဲ့ တူမအရင်းပဲ၊ အဲ စိတ်တော့
ကောက်တတ်တယ်နော်၊ သူ့အမေတိုင်းပဲ၊ ဟဲ ဟဲ’

သူ့ဘကြီးသည် ရယ်ရယ်မောမော ပြောဆိုကာ ဆင်းသွား၏။

တင့်တင့်ရီတို့၏ အိမ်က ရေကျော်လမ်းမကြီးပေါ်မှာ ရှိသည်။
 ခေတ်ခီ တစ်ထပ်တိုက်ကလေး တစ်လုံးဖြစ်၍ အိမ်သားများကလည်း
 အေးအေးဆေးဆေးရှိလှ၏။ ဘကြီး၏ မိန်းမက ဈေးထွက်နေသည်ဟု
 သိရသည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က အအေးခွက်များ လာချပေး၏။
 ဖန်ခွက်တွင် ရေစက်ကလေးများ သီးနေသည်။

တင့်တင့်ရီသည် အနီကို ဧည့်သည်တစ်ယောက်အဖြစ် ဣန္ဒြေရရ
 ဧည့်ခံနေလေသည်။ အနီ လာရင်းအကြောင်းကို မသိဘဲမရှိတန်ရာ။
 သို့သော် မောင်းမထုတ်ဘဲ လက်ခံတွေ့ဆုံနေသည်ကိုပင် ကျေးဇူးတင်နေရ
 သည်။

* ကိုအောင်နိုင် လာသေးလား *

အနီကပင် စမေး၏။

တင့်တင့်ရီ အနီကို စူးစမ်းသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်သည်။

* သူ ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ *

ကိုအောင်နိုင်သည် အနီ မှာသည့်အတိုင်း တင့်တင့်ရီကို မပြောဘဲ
 ထားဟန်တူသည်။

* ဒီလိုပဲပေါ့၊ သူများအကျိုးဆောင် ကိုယ့်အကျိုးအောင်တဲ့၊ အေးအေး
 သက်နဲ့ ကိုအောင်နိုင်ကော တွေ့ကြရပြီလား *

တင့်တင့်ရီ အံ့အားသင့်နေသည်။

* အမယ် သူက အကုန်သိနေပါလား၊ အေးအေးသက်တို့ ကိုအောင်နိုင်
 တို့နဲ့ ဘယ်တုန်းက တွေ့တာလဲဟင် *

* ပထမဆုံး အေးအေးသက်ဆီသွားတယ်၊ နောက် ကိုအောင်နိုင်ဆီ
 သွားပေးရတယ် *

* ဩ ဒီလိုကိုး၊ ဟိုနှစ်ယောက်က နှုတ်လုံလိုက်တာ ဘာမှ
 မပြောဘူး *

www.foreverface.com.mm

* သူတို့ကိစ္စနဲ့သူတို့ သောကများနေလို့ ဖြစ်မှာပေါ့*

* တော်တော် စည်းရုံးရေးကောင်းတယ်နော်*

* မစည်းရုံးနိုင်တာ တစ်ယောက်ပဲရှိတယ်*

တင့်တင့်ရီသည် မျက်လွှာကို ချလိုက်သည်။ တင့်တင့်ရီသည် မည်မျှပင် ရင့်ကျက်သော ဣန္ဒြေကို ဆောင်ထားသော်လည်း ကျေနပ်နှစ်သိမ့် နေသည်မှာ ထင်ရှားသည်။ အိမ်ပေါ်သို့ အနီရောက်လာလာချင်း အံ့အား သင့်သော အမူအရာဖြင့် ကြည့်နေသော်လည်း အေးဆေးစွာ နေရာထိုင်ခင်း ပေးခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။ ယခုတော့ အနီလည်း နည်းနည်း လည်လာပြီ။ တစ်ခါတစ်ရံ မိန်းကလေးတို့နှုတ်မှ ပြောသောစကားသည် စိတ်ခံစားမှုနှင့် ဆန့်ကျင်နေတတ်ကြောင်း သဘောပေါက်လာလေပြီ။

* သူ ဘာဖြစ်လို့ သူများဆီ လာတာလဲ၊ တွေ့စရာအကြောင်း မရှိ တော့ဘူး မဟုတ်လား*

တင့်တင့်ရီသည် ခိုင်ခံ့ခြင်းမရှိသော တိုက်စစ်ကို ဆင်ပြန်သည်။

* တွေ့စရာအကြောင်း မရှိပေမယ့် တွေ့ချင်လို့ လာတာပေါ့ တင့်တင့်ရယ်*

တင့်တင့်ရီ မျက်စောင်းချိတ်၏။ တင့်တင့်ရီ၏ မျက်စောင်းသည် ရယ်စရာကောင်းနေလေသည်။

* ဘာကြောင့် တွေ့ချင်တယ်ဆိုတာကော မမေးတော့ဘူးလား*

အနီက အရဲစွန့်၍ ရှေ့သို့ တစ်လှမ်းတက်သည်။

* ကိုတင်မောင်နီ၊ ဒါ အင်းလျားကန်စောင်း မဟုတ်ဘူး၊ သူများ အိမ်မှာလာပြီး ရည်းစားစကား မပြောပါနဲ့*

အနီ ရယ်မိ၏။

* အင်းလျားကန်မှာဆိုရင် ရန်တွေခံရမှာကြောက်လို့၊ ဟို ဘကြီးက သဘောကောင်းတယ်နော်၊ တင့်တင့်ရီတို့ အဖေလည်း သဘောကောင်းမှာပဲ*

အနီ ပျော်နေသည်။ အရွှန်းဖောက်နေသည်။ တင့်တင့်ရီသည်
လူကသာ နှုတ်ခမ်းစုနေသော်လည်း အနီကို တော်လှန်နိုင်ခြင်း မရှိပေ။

*ဖေဖေသာဆိုရင် ရှင့်ကို မောင်းချမှာ သေချာတယ်၊ နေပါဦး၊
ရှင့်သူငယ်ချင်း မေနှယ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကော ကျန်းခံသာလို့ မာရဲ့လား*
တင့်တင့်ရီသည် နိုင်ရာကို လှမ်းကိုင်လိုက်လေသည်။

*ကျန်းကျန်းမာမာပါပဲ၊ ယောက်မလောင်းက မေးတယ်လို့ ပြော
လိုက်ပါမယ်နော်*

တင့်တင့်ရီ စိတ်ညစ်သွားသည်။ ရီမာတို့ အေးအေးသက်တို့နှင့်အတူ
ဆုံမိကြတိုင်းလည်း အနီ အပြောင်အပြက် လျှောက်ပြောနေလျှင် သူတို့
စိတ်ညစ်ကြရမည်။

ကိုတင်မောင်နီ ဒါ နောက်စရာ မဟုတ်ဘူးနော်

အနီ မျက်နှာပိုးသတ်လိုက်ရသည်။ မေနှယ်ကို တစ်လောကလုံးက
တိုက်ခိုက်နေပါလားဟူသော အချက်ကို တွေးမိသဖြင့် ချက်ချင်းပင် သူ
ရယ်မောစရာ မပြောနိုင်တော့ပေ။

*ဒါကို ရှင်းပြပြီးပြီးပဲ တင့်တင့်ရီရယ်၊ မေနှယ်နဲ့ တင့်တင့်ရီ
တွေ့ဖူးရင် ပြဿနာ ရှင်းသွားမှာပါ*

ကျွန်မက မေနှယ်နဲ့ တွေ့ဖူးရဦးမယ်လား

တင့်တင့်ရီ မျက်နှာသည် တင်းမာခြင်းသို့ ပြန်ရောက်လာပြန်သည်။
မေနှယ် ပြဿနာသာမရှိလျှင် သူတို့နှစ်ယောက် ပြေလည်လောက်
ပြီဟု တွေးစရာဖြစ်လာ၏။ သို့သော် အနီ ထိုသို့ မတွေးချင်ပေ။

*မေနှယ်ဟာ တင့်တင့်ရီတို့ ရီမာတို့ အေးအေးသက်တို့လို
ပြည့်စုံတဲ့လူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး၊ တင့်တင့်ရီကိုယ်တိုင် မေနှယ်ကို
တွေ့ဖူးရင် ခင်မင်စာနာမိမှာပဲ*

အနီက လေသံအေးအေးဖြင့် ပြောသည်။

* ကျွန်မမှာလည်း လူတစ်ဖက်သားကို ကိုယ်ချင်းစာစိတ်ရှိပါတယ် ကိုတင်မောင်နီ၊ ဒါပေမယ့် အချစ်နဲ့ ပတ်သက်ရင်တော့*

တင့်တင့်ရီ သူ့စကားကို သူ ရှက်သွားပုံရသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် ချစ်သူဘဝသို့ ရောက်ခဲ့ကြပြီလား။ အနီ ကိုယ်တိုင်ပင် မပြောတတ်တော့။ တင့်တင့်ရီ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် ပြောသွားခဲ့သော စကားကိုတော့ အနီ မမေ့နိုင်ပေ။

တစ်ကဏ္ဍစီပါ တင့်တင့်ရယ်၊ မေနှယ်နဲ့ ကျွန်တော် အကြာကြီး အတူနေခဲ့ဖူးတာပဲ၊ ကျွန်တော် သူ့အပေါ် တစ်ခါမှ ချစ်တဲ့စိတ် မဖြစ်ဖူးဘူး၊ အဲဒါ ယုံပါ

တင့်တင့်ရီ ငြိမ်သက်တွေဝေနေသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခြေအနေက ကျေနပ်စရာဖြစ်လာပြန်သည်။ တင့်တင့်ရီနှင့် မေနှယ်ကိုသာ ဆုံးပေး လိုက်ရလျှင် သည်ပြဿနာ ပြေလည်သွားမည်ဟု အနီ ထင်သည်။ တင့်တင့်ရီသည်လည်း ဘဝတူမိန်းကလေးတစ်ယောက်အပေါ် နှိမ်ချလိုစိတ် ရှိမည် မဟုတ်ဟု အနီ ယုံကြည်၏။ မေနှယ်ကလည်း အမြဲသန့်စင်စွာ နေတတ်သူပဲ။

တင့်တင့်ရီ ဘကြီးသည် ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဟောင်ဖွာ ဟောင်ဖွာနှင့် ပြန်ဝင်လာပြန်သည်။

ငါ့တူမကြီးတို့ စကားဝိုင်းကလည်း စိုစိုပြည်ပြည် မရှိပါလား

တင့်တင့်ရီသည် အနေရ အထိုင်ရခက်နေလေသည်။ အမြဲတမ်း ရဲရင့်ပွင့်လင်းစွာ အထက်စီးက နေတတ် ပြောတတ်လေ့ရှိသော တင့်တင့်ရီကို ယခုလို မိန်းကလေးဆန်ဆန် မြင်ရခြင်းအတွက် အနီ ကျေနပ်သည်။

ဘကြီးသည် အနီနားမှာ ဝင်ထိုင်၏။

“ဟို တစ်လောကလာတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ ကောင်လေးကတော့ကွယ်
ပြောလိုက်တဲ့စကားတွေ သူတို့နှစ်ယောက်တည်း ရှိသလား အောက်မေ့
ရတယ်”

ကိုအောင်နိုင်နှင့် အေးအေးသက် ဖြစ်ရမည်ဟု အနီ တွေးမိ၏။
ထို့နောက်တော့ ဘကြီးသည် လူကြီးတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ဘယ်မှာ
နေလဲ မိဘတွေက ဘာလုပ်လဲဟု မေးမြန်းစပြုသည်။ မည်သို့ပင် နေပုံ
ထိုင်ပုံ ကွဲပြားသည်ဖြစ်စေ လူကြီးတွေ၏သဘောထားက အတူတူပါလားဟု
အနီ တွေးမိ၏။

ဘကြီးက အနီကို ပို၍ သဘောကျလာသည်။ အထူးသဖြင့် အနီ
ကိုယ်တိုင်က မသိမသာ ထည့်သွင်းပြောကြားတတ်သော အနီ၏ အခြေ
အနေနှင့် ပတ်သက်၍ ဖြစ်၏။ အနီသည် မိန်းကလေးရှင် သဘောကျအောင်
ပြောတတ် ဆိုတတ်သော သူ့အဖြစ်ကို သူတွေေးမိကာ ရှက်ရွံ့မိသော်လည်း
ထိုသို့ပြောရန် သူ ဝန်မလေးတော့တာကိုလည်း သူ့ဘာသာ သိနေသည်။

“မင်း အဖေပြောတာ ဟုတ်တယ်ကွ၊ ယောက်ျားလေးဆိုတာ
လခစားအလုပ်လောက်နဲ့ ရောင့်ရဲမနေသင့်ဘူး၊ စီးပွားရေးတစ်ခုခု လုပ်သင့်
တယ်”

ဘကြီးက ဝင်ရောက် အကြံပေး၏။ တင့်တင့်ရီသည်လည်း
စကားဝိုင်းအပြင်ဘက်သို့ ရောက်သွားသည်။ သို့သော် အနီနှင့် ဘကြီးတို့၏
စကားများကို သဘောကျနှစ်ခြိုက်စွာ နားထောင်နေမှန်း သိသာသည်။

အချိန်ကြာလာတော့ အနီ မပြန်ချင် ပြန်ချင်နှင့် နေရာမှထဖို့
ဟန်ပြင်ရသည်။

“တင့်တင့်ရီ ဒီအပတ် မန္တလေး မပြန်ဘူးလား”

“ရှေ့အပတ်ထဲဆို ဖေဖေ ရန်ကုန်ဆင်းလာဦးမှာ၊ အဲဒီတော့မှ
ပြန်လိုက်သွားမလို့”

မင်းအဖေလဲ ရန်ကုန်မှာရှိတယ်ဆို၊ ခေါ်လာခဲ့ဦးပေါ့ကွာ၊ လူကြီးချင်း စကားပြောရတာပေါ့

ဘဘကလဲ သိပ်နောက်တပဲ

တင့်တင့်ရီက မျက်နှာပူသလို ဝင်ပြောသည်။ ပျော်တတ်သော ဘကြီးကို အနီကလည်း သဘောကျနေသည်။

ဪ အသိမိတ်ဆွေဖြစ်တော့ စကားစမြည်လေး ပြောရတာပေါ့လို့ ပြောတာပါ

ကျွန်တော်တို့လဲ ရှေ့အပတ်လောက် သံတွဲကို ပြန်မှာ၊ ကျောင်း ဖွင့်မှပဲလာတော့မယ် ဘာ၊ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး

အေး အေး၊ ကောင်းပြီ ကောင်းပြီ

တင့်တင့်ရီ အနီ နောက်က လိုက်လာသည်။

အနီ တံခါးဝရောက်မှ တင့်တင့်ရီ မျက်နှာကို သေသေချာချာ တစ်ချက်ခိုးကြည့်ရသည်။

ကျောင်းမြန်မြန် ဖွင့်စေချင်လှပြီ

အနီ တိုးတိုးကပ်ပြောလိုက်သည်။ တင့်တင့်ရီမျက်နှာ နီလာသည်။ တင့်တင့်ရီ မည်မျှပင် ဟန်ဆောင်ကောင်းစေကာမူ အချစ်ကို ဖုံးကွယ် နိုင်စွမ်း မရှိပေ။

အနီ ကျောခိုင်း၍ ထွက်ခွာခဲ့၏။

သူတို့ ဇာတ်လမ်းသည် တစ်ခန်းရပ်တွေ များလွန်းနေသည်ဟု အနီ ထင်မိသည်။

+ + +

*အရီးလေးတို့ဆီကို သွားဖြစ်အောင် သွားလိုက်ပါ အနီ၊ သူတို့ခမျာ စာကလည်းကောင်းကောင်း ရေးတတ် ဖတ်တတ်တာမဟုတ်တော့ စိတ်ကူး

နဲ့ပဲ လွမ်းနေရမှာ၊ အရီးလေးတို့ ဦးလေးတို့က ငါ့ကို သူတို့နဲ့ ခွဲစေချင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ မလွဲသာလို့ စိတ်ပြေလက်ပျောက်လည်း ဖြစ်ပါစေဆိုပြီး လွှတ်လိုက်ရတာ*

မေနှယ်၏ မျက်ဝန်းများ စိုစွတ်လာကြသည်။

မေနှယ်သည် ဘဝကို ရင်ဆိုင်ဖို့သာ သတ္တိရှိသော်လည်း သူ၏ ဘဝနောက်ကြောင်းနှင့် ပတ်သက်လျှင် ကြေကြေကွဲကွဲ ဖြစ်နေဆဲ ရှိသေးသည်ကို အနီ သတိပြုမိသည်။ ထိုအဖြစ်ကို ဖုံးကွယ်ရန် သူ့ဘဝကို တစ်နည်းတစ်ဖုံ ပြောင်းပစ်ဖို့ ကြိုးစားနေကြောင်းလည်း သိသာသည်။

စိတ်ချပါ မေနှယ်၊ ငါလည်း ငပလီကို ရောက်ဦးမှာပဲ၊ ငါ့ကိုယ်တိုင် သွားပြီး နင့်အခြေအနေကို ပြောပြပါ့မယ်

အနီနှင့် မေနှယ်သည် ခါတိုင်းလိုပင် နှစ်ယောက်ယှဉ်ကာ အိမ်ခါးပန်းပေါ်မှ ခြေထောက်ကိုကျော်ချ၍ ထိုင်နေကြသည်။ ဦးလေးအိမ်မှာရှိခိုက်ဖြစ်၍ သူတို့ကို အကဲခတ် စောင့်ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုဦးလေး၏ အနီတို့အပေါ်ကြည့်သည့် အကြည့်များသည် သင်္ကာမကင်းပုံ မနှစ်မြို့ပုံတွေ ပါဝင်ရောစွက်နေသည်။

အနီတို့ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လူကြီးတွေ များစွာရှိသည်။ လူငယ်တွေ အပေါ်မြင်ပုံ၊ နားလည်ပုံမှာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မတူကြပေ။ အနီတို့မှာ လွတ်လပ်သည်ဆိုသည့်တိုင် သူတို့တစ်တွေ၏ မျက်စိအောက်မှာ လှုပ်ရှားနေကြရဆဲဖြစ်သည်ကို အနီ သတိထားမိသည်။

တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း ငါ ရွာပြန်ပြီး အရီးလေးနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး နေရရင် ပျော်မှာပဲလို့ တွေးမိသား၊ ဒါမေပယ့်လည်းလေ ရည်ရွယ်ချက်ကြီး တစ်ခွဲသားနဲ့ ထွက်လာပြီးမှတော့ ဒီအတိုင်း မပြန်ချင်တော့ဘူး၊ ပြီးတော့ ငါ့မှာ အဖေ့ဂုဏ်သိက္ခာ၊ အမေ့ မျိုးရိုးဇာတိကို ပြန်ဆယ်ရမယ့် တာဝန်လည်း ရှိသေးတယ်

မေနှယ်စကားက လေးနက်လွန်းသည်။ အနီတို့နှင့် ယှဉ်လျှင် မေနှယ်သည် အမြဲပဲ ရှေ့ကပြေးနေတတ်သည်။

နှင့် အဖေ အမေအကြောင်းကို နင်ကိုယ်တိုင်တစ်ခါမှ မပြောဖူးဘူးနော်

ပြောရင် ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ပဲ အနီ

အနီသည် မေနှယ်နှင့် စကားပြောရတိုင်း ဟန်ဆောင်မှုကင်းကာ စိတ်ခံစားမှုလည်း သံသယများ ကင်းစင်လျက်ရှိတတ်သည်ကို နားလည်သည်။ သို့သော် မေနှယ်နှင့် သူတို့နှစ်ယောက် ယခင်ကလို လွတ်လွတ်လပ်လပ် မတွေ့ရတော့သည်မှာကြာပြီ။ အခွင့်အရေးကိုလည်း လောလောဆယ်အားဖြင့် အနီ ဖန်တီးလိုစိတ်မရှိသေး။ တင့်တင့်ရီကြောင့် ဖြစ်မည်။

မေနှယ်၊ နင် ကျောင်းဖွင့်ရင် အဆောင်နေမှာ မဟုတ်လား

အနီ တိုးတိုကပ်မေးသည်။ မေနှယ် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

သမိုင်းက အဆောင်တော့ ရမယ်မထင်ဘူး၊ အပြင်ဆောင်ငှားနေရမယ့်အတူတူ ဒေါ်လေးနဲ့နီးအောင် ဒီနားတစ်ဝိုက်ပဲ နေမလားလို့

ကျောင်းတက်ရတာ ဝေးနေမှာပေါ့၊ ပထမနှစ်နဲ့ ဒုတိယနှစ်က သမိုင်းမှာ တက်ရမှာ

ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ

တစ်နည်းအားဖြင့်တော့ မေနှယ်နှင့်သူ နီးနီးနေရမည်ကို တွေးကာ ဝမ်းသာသည်။ တစ်ဆက်တည်းပင် တင့်တင့်ရီက ခေါင်းထဲဝင်လာသည်။ မိန်းကလေးနှစ်ယောက် တွေ့ကြလျှင် သံသယကင်းကင်းနှင့် ခင်မင်နိုင်ပါ့မလား။

နင် ထွန်းအေးဆီကော ဘာမှာဦးမှလဲ

အနို့ မေးခွန်းသည် နည်းနည်းကျယ်သည်။ ဦးလေးက မသိမသာ လှမ်းကြည့်သည်။ သည်လူကြီးအိမ်မှာရှိလျှင် အနီတို့မှာ အမြဲပဲ စိတ် ကျဉ်းကျပ်ရသည်။

အေး ပေးလိုက်စရာရှိတယ်၊ စာရော လက်ဆောင်လေးတွေရော
မေနှယ့်မျက်နှာ တစ်ဒင်္ဂီ ရွှင်ပျသွားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ထွန်းအေးကို နင် တော်တော်ခင်တယ်နော်
အနို့ အသံတွင် သဝန်တိုသံပါလိမ့်မည်မဟုတ်ဟု အနို့ ယုံကြည် သည်။

ခင်တာပေါ့ဟဲ့၊ နင့်လည်းခင်တာပဲ၊ ထွန်းအေးကတော့ ဘဝတူချင်း ဆိုတော့ ပိုပြီး သနားတာပေါ့ဟာ

မေနှယ်က ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာပြီး ပြောလိုက်သဖြင့် အနို့ မလုံမလဲ ဖြစ်သွားသည်။ အနို့ မေနှယ့်အပေါ် ခင်တွယ်ခြင်းတွင် သနားခြင်းက ရောစွက်နေသည်မှာ ထင်ရှားသည်။ သို့သော် တကယ်တမ်းမှာ အနို့သည် ချမ်းသာခြင်းကို ပိုမိုခင်တွယ်ချင်သည်။ ဆင်းရဲခြင်းကို ညှာတာစိတ်ထားပြီး မိမိကိုယ်တိုင်က ချမ်းသာခြင်းမှာ မွေ့လျော်သည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် မေနှယ့်ကို အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းထက်ပိုပြီး နေရာမပေးနိုင်ခြင်းပေးလား။

မဖြစ်နိုင်ပါ။ သူချစ်သူသည် တင့်တင့်ရီသာ ဖြစ်သည်ကို သေချာစွာ လက်ခံထားလိုက်သည်။

ထွန်းအေးက ကြိုးစားတဲ့လူငယ်တစ်ယောက်ပဲ၊ သူဘာဖြစ်လို့ နင်တို့ ငါတို့လို ပညာတတ်တစ်ယောက်ဖြစ်အောင် မကြိုးစားတာလဲဟင်

အနို့စိတ်ရင်းကတော့ ထွန်းအေးကို အထင်သေးခြင်း မဟုတ်ပေ။ ဖြစ်ထွန်းစေချင်သည့် သဘောဖြစ်သည်။

*အနို့ရယ်၊ နင်ဟာလေ ငါသိရသလောက်တော့ အင်မတန် သဘောကောင်းပြီး ခင်စရာ ချစ်စရာကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် နင့်ဘဝက

အစစ ပြည့်စုံနေပြီဆိုတော့ နင် တွေးတာတွေဟာ သိပ်လွယ်နေတယ်၊
သိပ်ကလေးဆန်တာပဲ။

မေနှယ်ပြောသည့်စကားမို့ အနီ မနာပါ။ သို့သော် နည်းနည်းတော့
အခံရခက်သည်။

“အဖေကပြောတော့ ကြိုးစားရင် ဘာမဆိုဖြစ်တယ်တဲ့”

မေနှယ် နှုတ်ခမ်းကို စေ့လိုက်သည်။

“လူတွေက ကိုယ်မွေးဖွားကျင်လည်ရာ ပတ်ဝန်းကျင်ကနေပြီး
ရုန်းထွက်နိုင်ဖို့ တော်တော်ကြိုးစားရပါတယ် အနီရယ်၊ သာမန် ဖိနပ်ချုပ်
သမားဘဝကနေ သမ္မတကြီးဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာမျိုးတော့ ရှိတာပေါ့လေ၊
ဒါပေမယ့် ကျရာဘဝထဲကနေ ရုန်းမထွက်နိုင်လို့ တစ်သက်လုံး နေသွား
ရသူတွေ အများကြီး”

မေနှယ်အသံက ခါတိုင်းထက် မာကျောနေသည်။

“ငါက ထွန်းအေးကို အပြစ်တင်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး မေနှယ်ရယ်”

အနီက တောင်းပန်လိုက်သည်။ မေနှယ်၏ ဝေဖန်ထိုးနှက်ချက်ကို
အနီ ခံနိုင်ရည်မရှိပေ။

“ငါကလည်း လူတွေအကြောင်း နင်သိအောင် ပြောပြတာပါ၊ နင်က
ငါ့ထက် ပညာတတ်ပါတယ် အနီ၊ ဒါပေမယ့် နင် ဘဝအကြောင်း
ငါ့လောက် မသိသေးဘူး”

“ထားပါတော့ဟာ၊ ငါ မှားသွားတာ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ငါကတော့
နင့်ကိုလဲအောင်မြင်စေချင်တယ်၊ ထွန်းအေးကိုလဲ နင် သံယောဇဉ်ရှိတယ်
ဆိုတော့ သူ့ကိုလည်း ပင်လယ်နားမှာ တံငါအဖြစ်နဲ့ မနေစေချင်လို့ပါ”

“တို့တစ်တွေအားလုံး ဘယ်ဘဝက လာကြတာလဲ အနီရယ်”

“အေးလေ၊ ဒါပေမယ့် နင်လဲတတ်နိုင်သလောက် နင့်ဘဝ တိုးတက်
အောင် ကြိုးစားနေတယ် မဟုတ်လား”

မေနှယ် ငေးနေသည်။

ထွန်းအေးကိုတော့ ငါ ဒီအတိုင်းပဲနေစေချင်တယ်၊ သူ့ဘဝက အေးချမ်းတယ်

မေနှယ် နင် စိတ်ပျက်နေပြီလား

မေနှယ်ဦးလေးသည် အနီတို့၏ စကားများကို နားစွင့်နေရာမှ ခေါင်းရှုပ်လာဟန်ဖြင့် နေရာမှ ထသွားသည်။ အနီနှင့် မေနှယ် နီးကပ်စွာ ထိုင်နေသည်ကို ကြည့်မရသည့်သဘောလည်းပါအောင် မျက်နှာကို တင်းတင်းထားကာ ကြည့်သွားလေသည်။

စိတ်ပျက်မယ်ဆိုရင်တော့ စိတ်ပျက်စရာတွေ အများကြီးပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဖြစ်အောင်လုပ်ရမှာပဲ၊ ငါ့ရည်မှန်းချက် အောင်မြင်ရင်တော့ ရွာကိုပြန်ပြီး အရီးလေးတို့နဲ့ပဲ နေတော့မယ်

ထွန်းအေးနှင့် အတူနေမှာလားဟု မေးချင်သော်လည်း မမေးတော့ ပေ။ မေးလျှင်လည်း မေနှယ်က သူ့စိတ်ထဲရှိတာကို မကွယ်မဝက် ပြောမည်သာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် မေနှယ်စိတ်ထဲက သန့်စင်သည့် သဘောထားကို စော်ကားသည့်မေးခွန်းမျိုး မေးမိမှာကို သူ ကြောက်သည်။

မေနှယ်၊ ဒီအိမ်က ဦးလေးက ငါလာတာကို မကြိုက်သလိုဘဲနော်၊ အမြဲမျက်စောင်းထိုးကြည့်နေတယ်

ဟုတ်တယ်၊ ဒေါ်လေးက ရိုးသလောက် ဦးလေးက မကောင်းဘူး၊ ဒေါ်လေးမရှိရင် ငါ ဒီအိမ်မှာတစ်ယောက်တည်းနေရတာ သိပ်ကြောက်တာပဲ

အနီ မေနှယ်အတွက် ပူပန်သွားလေသည်။ မေနှယ်ကို ချက်ချင်းပင် တခြားတစ်နေရာသို့ ခေါ်သွားချင်စိတ် ပေါ်လာသည်။

ငါ သံတွဲမှာ သိပ်မကြာဘူး မေနှယ်၊ ငါပြန်ရောက်ရင် နင် အဆောင်ကို ရွှေ့တော့

*ဖြည်းဖြည်းပေါ့ဟာ ဒီလောက်တော့လဲမဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ နေတတ်
ပါတယ်*

*မေနှယ်၊ နင်ပေးစရာရှိတာတွေ ပေးထားလေ၊ ပြီးတော့ နင်
တစ်ယောက်တည်း မနေပါနဲ့၊ အပြင်ကိုလိုက်ခဲ့၊ တို့ လှည်းတန်းဈေးမှာ
မုန့်သွေးစားမယ်*

အနီသည် မေနှယ်ကို တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ရမှာ မထားရက်
သလို ဖြစ်နေသည်။

တော်ကြာ ဒေါ်လေး ပြန်လာတော့မှာပါ

ဒါဖြင့် တို့ ဒေါ်လေးကို သွားကြိုမယ်လေ

မေနှယ်သည် သူ အနီကို ပေးလိုက်စရာရှိသည်များကို သွားယူသည်။
သူ့ဦးလေးကို ဘာမျှမပြောဘဲ အနီနှင့် ဆင်းလိုက်ခဲ့သည်။

သို့သော် မေနှယ်သည် အနီ၏ ဖိတ်ခေါ်ကျွေးမွေးမှုကို ပထမဆုံး
အကြိမ်အဖြစ် ငြင်းဆိုလိုက်သည်။ မေနှယ်သည် ဒေါ်လေး၏ စက်ဆိုင်မှာ
နေရစ်၏။

အနီ တဒင်္ဂအားဖြင့် စိတ်ချလက်ချ ပြန်လာခဲ့သည်။ မေနှယ်ကို
သည့်ထက်မက ကာကွယ်ဖို့ ဝတ္တရားရှိသည်ဟု အနီ ဆုံးဖြတ်မိ၏။

+ + +

ကိုချစ်အောင်ဟာ သူတို့ထင်သလို ပျော့ညံ့ထုံထိုင်းတဲ့ လူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး။ ပင်လယ်ပြင်မှာ ကြီးပြင်းရပေမယ့် ဘာမှ မသိနားမလည်တဲ့ အရိုင်းအစိုင်းတစ်ယောက်လဲမဟုတ်ဘူး။ နက်ရှိုင်းစူးရှတဲ့ မျက်လုံးတွေဟာ ခင်မင်နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသည်နှင့်အမျှ တည်ကြည်မှု သစ္စာစောင့်သိမှုကိုလဲ ဖော်ပြနေတယ်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်က ထွားကျိုင်းပြီး ညိုမှောင်တဲ့အသားတွေဟာ လောကဓံကို နင်လား ငါလား ရင်ဆိုင်ခုံတဲ့ ယောက်ျားကောင်းတို့ရဲ့ အမှတ်လက္ခဏာပဲ။ ပင်လယ်ပြင်မှာလဲ ချစ်အောင်ကိုယှဉ်ခုံတဲ့သူ မရှိခဲ့ပါဘူး။

နောက်တော့ အချစ်ရေးမှာလဲချစ်အောင်ကို မယှဉ်နိုင်ခဲ့ကြဘူးလေ။ အရေးပိုင်သမီး မကြည်နွယ်ရဲ့အချစ်ကို လိုချင်သူတွေမှ အများကြီး။ မကြည်နွယ်တို့က နွေရာသီဆိုရင် ကမ်းခြေရဲ့တောင်ဘက်ထောင့်စွန်းမှာရှိတဲ့ ဘန်ဂလိုကြီးမှာ လာ လာ နေကြတယ်။ သူ့အဖေ မအားရင်လည်း သူတို့ မောင်နှမတွေရယ်၊ သူတို့ အမေရယ် လာနေကျပေါ့။

ကိုချစ်အောင်က အမြဲတမ်း အရေးပိုင်မင်းမိသားစု စားဖို့ ငါးတွေ သွား သွား ပို့တယ်၊ သောက်ရေ ချိုးရေ သွားဖြည့်ပေးတယ်။ တခြား

လိုတာရှိရင်လည်းလုပ်ပေးတာပေါ့၊ မကြည်နွယ်က သဘောကောင်းတယ်၊ လှလည်းလှတယ်၊ ကိုချစ်အောင်ကိုလည်း ခင်တယ်၊ သူနဲ့က ရွယ်တူပဲလေ၊ ကိုချစ်အောင်ကလည်း မကြည်နွယ်ကို ခင်တာပေါ့။ ခင်တာအပြင် ပိုပြီးမမှန်း ရဲ့ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် အနေကြာလာတော့ မကြည်နွယ်က ကမ်းခြေ တစ်ဝိုက်က ကာလသားတွေရဲ့ စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်ကို စိုးမိုးသလိုပဲ၊ ချစ်အောင်ရဲ့ စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်တွေကိုလည်း စိုးမိုးခဲ့တာပဲ။

ချစ်အောင်က မကြည်နွယ်အိမ်ကို ဝင်ထွက်သွားလာနေရသူဆိုတော့ တခြားသူတွေထက် တစ်ပန်းသာတယ်လေ၊ ပြီးတော့ မကြည်နွယ်က တခြားအိမ်သားတွေနဲ့ မတူဘူး၊ စိတ်သဘောထား နူးညံ့သိမ်မွေ့တယ်၊ သနားတတ်တယ်။ ချစ်အောင်ကို အရေးတယူပြုတယ်။

ချစ်အောင်ကတော့ မကြည်နွယ်ရဲ့ အရိပ်ကိုကြည့်ပြီး လိုရာဆန္ဒ ဖြည့်စွမ်းပေးရရင်ပဲ ကျေနပ်နေတဲ့သူ။ ဒါပေမယ့် တစ်နေ့မှာ သူတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ ခင်မင်တွယ်တာမှုကို ဟန့်တားစရာအကြောင်းက ပေါ် လာတယ်။ နွေရာသီကုန်ဆုံးလို့ မိုးတွေ လေတွေထန်တဲ့ည။ ပြီးတော့ လပြည့်ညတစ်ညပဲ။ ပင်လယ်မှာ လှိုင်းလုံးကြီးတွေကလဲ တုန်တုန်ရိုက်ခတ် နေတဲ့အချိန်။ ဒီလှိုင်းတွေ တက်လာပြီဆိုရင် ပင်လယ်ပြင်ရဲ့ အသံဟာ ညအခါမှာ ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် မြည်ဟည်းနေတတ် စမြဲပဲ။ အဲဒီညမှာပဲ ဒီလှိုင်းတွေ တက်နေတယ်။

မကြည်နွယ်တို့ မိသားစုဟာ နွေရာသီကုန်လို့ သံတွဲမြို့ပေါ်ကို ပြန်ကြတော့မယ့်ဆဲဆဲ။ ငပလီကမ်းခြေမှာ နောက်ဆုံးနေတဲ့ည။ အဲဒီညမှာ မကြည်နွယ်ဟာ သူ့ဟာသူ ရည်ရွယ်ချက်မရှိပဲလား၊ တစ်ယောက်ယောက်ကို တွေ့ဖို့ ရည်ရွယ်ပြီးတော့လား မသိဘူး၊ သဲသောင်ပြင်ပေါ်ကို ဆင်းလျှောက် လာခဲ့တယ်။ လရောင်အောက်က သဲသောင်ဖွေးဖွေးပေါ်မှာ တစ်ယောက် တည်း လျှောက်လာတဲ့ မကြည်နွယ်ဟာ သိပ်လှနေမှာပေါ့။ ကမ်းခြေမှာ

လူကလည်း ရှင်းတယ်။ နွေရာသီ အပန်းဖြေလာကြသူတွေလည်း သိပ် မရှိတော့ဘူး။ လေယာဉ်လက်မှတ်မရသေးလို့ မပြန်ရသေးတဲ့ လူတချို့က သောင်ပြင်မှာ မီးဖိုပြီး ဟိုတစ်စု သည်တစ်စု ဝိုင်းဖွဲ့နေတာလောက်ပဲ ရှိပါတယ်။

မကြည်နွယ်တစ်ယောက်တည်း လမ်းလျှောက်လာတာကို မြင်တဲ့ ချစ်အောင်ဟာ မနေနိုင်ဘူး။ သူ့ထဲကနေထွက်ပြီး လိုက်သွားတယ်။ မကြည်နွယ်အတွက် အန္တရာယ်တစ်ခုခုဖြစ်မှာ စိုးတာရယ်၊ ညအခါ သောက်စားမူးယစ်နေတဲ့ သူစိမ်းတစ်ယောက်ယောက်က မကြည်နွယ်ကို လိုက်နှောင့်ယှက်မှာ စိုးတာရယ်ကြောင့် လိုက်သွားတာပါပဲ။

သောင်ပြင်မှာ နှစ်ယောက်တည်းရင်ဆိုင်မိကြတော့ ချစ်အောင် သူ့စိတ်ကို မချုပ်တီးနိုင်တော့ဘူး။ ကမ်းခြေနဲ့ ညရဲ့အလှကြားမှာ နှလုံးသားကို အလှုပ်ရှားစေနိုင်ဆုံး ဖြစ်နေတဲ့ မကြည်နွယ်ရဲ့ အလှကို ငေးမောပြီး တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ သူ့ရင်ထဲက ဝေဒနာကို ဖွင့်ပြောမိတယ်။ မကြည်နွယ်ကလည်း ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ဘူး ထင်ပါရဲ့။ သူ့ရင်ထဲက ခံစားနေရတာတွေ တင်းကျပ်လွန်းလို့ သောင်ပြင်ပေါ်ကို ဆင်းလာတာလို့ ပြောလိုက်တယ်။

ဒီနောက်တော့ ဖြစ်ခဲ့တာတွေဟာ မြန်ဆန်လွန်းလှပါတယ်။

မကြည်နွယ် ထွက်သွားတာကို အိမ်သားတွေသိသွားပြီး ကမ်းခြေမှာ လိုက်ရှာတာပေါ့။ ရွာသားတွေကိုလည်း ပြောပြီး ရှာခိုင်းတာပေါ့။ အခြေအနေကိုသိရတော့ မကြည်နွယ်တို့ နှစ်ယောက်လည်း ကြောက် ကြောက်နဲ့ ခြေဦးတည့်ရာ ပြေးကြတာပေါ့။ မကြည်နွယ်က အကြောက် လွန်ပြီး အတွေ့မခံရဲတော့ဘဲ ချစ်အောင်ကိုပဲ အားကိုးတကြီးဖက်တွယ် ထားတယ်။ ချစ်အောင်ကလည်း မကြည်နွယ်ကို အပြီးအပိုင်မမြင်ရတော့ဘဲ စွန့်လွှတ်လိုက်ရမှာကို သိပ်စိုးတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်က ကံကောင်း

ထောက်မဖွာပဲ ဧည့်သည်တွေမရှိတော့တဲ့ ဘန်ဂလိုတစ်ခုထဲမှာ ပုန်းပြီး လွတ်မြောက်သွားကြတယ်။

ဒီနောက်တော့ သိကြတဲ့အတိုင်းပဲ အရေးပိုင်မင်းလည်းရှက်လွန်းလို့ သံတွဲကနေ ပြောင်းသွားတာ။ သမီးကိုလည်းစိတ်နာနာနဲ့ ကမ်းခြေမှာထားခဲ့ တာပဲ။ မကြည်နွယ်ဟာ ဖြစ်ရာဘဝမှာ မညည်းမညူဘဲ ပျော်ပျော်နေခဲ့ရပါ တယ်။ ဒါပေမယ့် ကံမကောင်းရှာဘူး။ သမီးလေး မေနှယ် အရွယ် မရောက်ခင်ဘဲ နှလုံးရောဂါနဲ့ ဆုံးသွားရှာတယ်။

ချစ်အောင်ဟာ သူတကာလို ချမ်းသာကြီးပွားအောင် မစွမ်းဆောင် နိုင်ခဲ့ပေမယ့် သူ့အချစ်ဆုံး မိန်းမတစ်ယောက်ကိုတော့ စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ မကြည်နွယ်ဟာ သူ့ဌေးသမီးတစ်ယောက်လို မနေခဲ့ရ ပေမယ့် ဇီးဖြူကုန်းရွာမှာတော့ ဘုရင်မလေးတစ်ပါးလို နေခဲ့ရပါတယ်။ အားလုံးက သူ့ကို ခင်မင်ကြတယ်။ ဘာမဆို ကူညီကြတယ်။ အရေးပေး ကြပါတယ်။

ဒါပေမယ့် မကြည်နွယ်ဟာ သူ့မိဘနှစ်ပါးဆုံးသွားကြောင်း သိရတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ သူ့သောကနဲ့သူ ဝေဒနာကို ကျိတ်မှိတ်ခံစားနေခဲ့တယ်။ မိဘတွေ ဆုံးပါးသွားတာ သူ့အပြစ်လို့ ယူဆပြီး အဲဒီစိတ်က သူ့ကို နှိပ်စက်နေခဲ့တယ်။ မကြည်နွယ်ရဲ့ဝေဒနာကို ဘယ်သူမှ မသိဘူး။ မကြည်နွယ် ရုတ်တရက်ဆုံးပါးသွားတော့ ချစ်အောင်ဟာ သမီးလေး တစ်ယောက်နဲ့ အရူးကြီးတစ်ယောက်လို ဖြစ်သွားတာပဲ။ မကြည်နွယ် အတွက် သူ ကြိုးစားပြီး ဆောက်ပေးခဲ့တဲ့ ကမ်းခြေကို မျက်နှာမူတဲ့ အိမ်လေးကို အရီးလေးတို့လက်အပ်ပြီး သူက ပင်လယ်ပြင်မှာပဲ အချိန် ကုန်ဆုံးတော့တာပဲ။ နောက်ဆုံး အသက်ပါဆုံးတဲ့အထိပေါ့။ သမီးလေးကို အများဆန္ဒအရ ဦးသောင်းရွှေတို့ဆီပို့ပြီး ပညာသင်ပေးခဲ့တာ။ သူ့သမီးဟာ ကြမ်းတမ်းတဲ့ပင်လယ်ပြင်နဲ့ မထိုက်တန်ပါဘူးတဲ့။ သူ့အမေရဲ့ ဆွေမျိုး

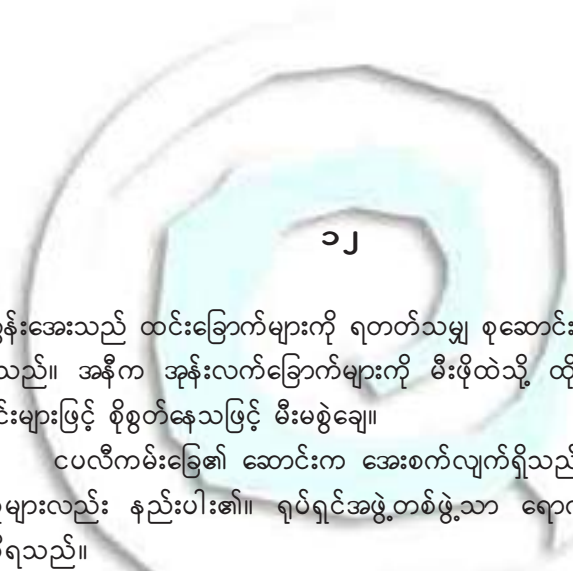
အသိုင်းအဝိုင်းတွေကြားမှာ ပြန်လည် ဝင်ဆံ့ပါစေတော့ဆိုပြီး လွှတ်ပေး ခဲ့တာပဲ။

ပင်လယ်နားမှာ ကြီးပြင်းလာရတဲ့ မေနှယ်ဟာ သူ့အမေလို နုနု နယ်နယ်လေး ဖြစ်မလာဘူး၊ ကြမ်းတမ်းကြံ့ခိုင်တဲ့ မေနှယ်ဖြစ်လာတယ်။ သူ့အမေလို သေးသေးသွယ်သွယ်နဲ့ ချစ်စရာကောင်းသော်လည်း သူ့အမေ လောက် မလှဘူး။ မာနကတော့ သူ့အမေလိုပါပဲ။ သူ့အမေဟာ သူဖန်တီးတဲ့ ဘဝထဲမှာ သေသည်အထိ နေသွားခဲ့တာပဲ။ ဘယ်သူ့ဆီကိုမှ ပြန်လည် အောက်မကျိုးခဲ့ဘူး။ နောက်ဆုံး ရင်ထဲက ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ ဝေဒနာကိုတောင် တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်မှိတ်ခံသွားတာ။

မေနှယ်ဟာ ဘဝနှစ်ခုကို ပေါင်းစပ်ထားတဲ့ ဘဝအသစ်တစ်ခုပဲ။ လူသားနှစ်ယောက်ကို ကိုယ်စားပြုတဲ့ လူသားတစ်ယောက်ပါပဲ။

+ + +

www.forensicsource.com.mm

၁၂

ထွန်းအေးသည် ထင်းခြောက်များကို ရတတ်သမျှ စုဆောင်း၍ မ ယူလာ ခဲ့သည်။ အနီက အုန်းလက်ခြောက်များကို မီးဖိုထဲသို့ ထိုးထည့်သည်။ နှင်းများဖြင့် စိုစွတ်နေသဖြင့် မီးမစွဲချေ။

ငပလီကမ်းခြေ၏ ဆောင်းက အေးစက်လျက်ရှိသည်။ အပန်းဖြေ သူများလည်း နည်းပါး၏။ ရုပ်ရှင်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့သာ ရောက်နေသည်ဟု သိရသည်။

ဆောင်းညတွင် စုရုံးလျက်ရှိသော လူငယ်တစ်စုမှာ နယ်ခံရွာသား များသာဖြစ်၏။ သူတို့၏ လွတ်လပ်သော တေးသီချင်းများ သောင်ယံမှာ ပျံ့လွင့်နေသည်။ သောင်ပြင်ပေါ်မှာ အိပ်လျက် ခပ်အုပ်အုပ် ဂစ်တာသံကို နားထောင်ရင်း ငပလီကမ်းခြေမှ အချစ်ဇာတ်လမ်းဟောင်းလေး တစ်ပုဒ်ကို အနီ တွေးတောနေသည်။ ယခုတော့ မေနှွယ်၏ ဘဝသည် ပို၍ ပီပြင် လာပြီဖြစ်၏။ သောင်ယံမှပြောသော ဇာတ်လမ်း အပိုင်းအစ လေးများကို ဆက်စပ်ကြည့်ခြင်းဖြင့် လွမ်းမောရင်ခုန်စရာ ဘဝဇာတ်လမ်းလေး တစ်ပုဒ်ကို

ရရှိသည်။ ထိုအခါ အနီ၏ စိတ်သည်ပို၍ ပျော့ပျောင်းနူးညံ့သွားသည်။ မေနှယ်ကို သောင်ယံမှာ ပြေးလွှားနေသည့် ကလေးတစ်ယောက်လို မမြင်တော့ဘဲ နှစ်သက်လေးစားဖွယ်ရာ သောင်ယံ၏ အလှနတ်သမီးလေးအဖြစ် မြင်လာသည်။ သူ့အမေ မကြည်နွယ်၏ မျက်ဝန်းမည်းကို အနီ မြင်ဖူး၏။ ကလေးဘဝမှ မှတ်မိသိရှိခဲ့ရသော မကြည်နွယ်သည် သန့်သန့်ချောချော ရှိခဲ့သည်လောက်ကိုသာ သတိရ၏။ မေနှယ်သည် လှသော မိန်းကလေး တစ်ယောက် မဟုတ်သည်ကို သိ၏။ ယခုတော့ သူ့အတွေးထဲမှ မေနှယ် သည် သူ့အမေ မကြည်နွယ်၏ အရှိန်အဝါကြောင့် လှလာသည်။

အနီစိတ်သည် မရေရာချေ။ သောင်ပြင်ကို ကျောခင်းထားသော လရောင်အောက်မှ အနီသည် အခြားလူငယ်များလို တက်ကြွလန်းဆန်းခြင်း မရှိသည်မှာလည်း အမှန်ပင်။ ဘာကြောင့်လဲ။ အနီသည် ပင်လယ်နားမှာ ကြီးပြင်းခဲ့ရသော်လည်း ပြည့်စုံကုံလုံသောဘဝမှာ နေထိုင်ခဲ့ရသောကြောင့် ဖြစ်နိုင်သည်။ ပြီးတော့ အနီသည် မြို့ပြအရိပ်အောက်မှာ ကျင်လည်ပြီး ဆန်းပြားခေတ်မီသော အလှတွေကြားမှာ အာရုံစိုက်ခဲ့ဖူးသည်။ ရိုးစင်းသော သဘာဝတွင် နေရခိုက် တဒင်္ဂသာ သူ ခံစားတတ်သည်။

ထွန်းအေးသည် တံစို့ထိုးထားသော ဆိတ်ကောင်ကို ဟိုဘက် သည်ဘက် လှည့်ပတ်လိုက်သည်။ ထွန်းအေး၏ လက်မောင်းကြွက်သား များကို လရောင်အောက်မှာပင် အထင်အရှား မြင်နေရ၏။ အနွေးထည် ချိုင်းပြတ် ရင်ခွဲကိုသာ ဖားဖားလျားလျား စွပ်ထားပြီး ရှမ်းဘောင်းဘီပွပွ ဝတ်ထားသော ထွန်းအေး၏ သဏ္ဍာန်သည် တောတွင်းသားအသွင် သရုပ်ဆောင်နေသော အနောက်တိုင်းမင်းသား တစ်ယောက်လို နှစ်လိုဖွယ် ရှိ၏။ မျက်နှာက သဘောဖြောင့်ပုံပေါ်သော်လည်း အစဉ်မာကျောနေတတ် ခြင်းသည်ပင် လေးစားခင်မင်ဖွယ်ရာ ကောင်းနေသည်။

မေနှယ်သည် ထွန်းအေးအပေါ် အားကိုးတွယ်တာ နေနိုင်ခဲ့သည်ပဲ။

နေသည် သေးသွယ်ဖြောင့်စင်းသော သူ့လက်ချောင်းများဖြင့် ဆွယ်တာအင်္ကျီ ခေါင်းစွပ်ကို တင်ပါးဖုံးအောင် ဆွဲဆန့်နေမိသည်။ ဂျင်း ဘောင်းဘီကို ဝတ်ထားသော်လည်း သံပြင်၏အေးစက်သော အထိအတွေ့က ထိုးဖောက်လာသည်။

မီးပုံသည် ပြန်လည်၍ အရှိန်ကောင်းလာပြန်၏။ ထွန်းအေးက အနီဘေးမှာ ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား သိပ်ချမ်းနေသလား ကိုတင်မောင်နီ၊ နည်းနည်းထပ်ချ လိုက်ပါဦး”

ဂစ်တာတီးနေသော တင်ဖေ၏ဘေးမှာ ပုလင်းတစ်လုံး ထောင် ထားသည်။ ဖန်ခွက်က သုံးခွက်မျှသာရှိ၏။ တစ်ခုသောဖန်ခွက်အတွင်းမှာ အရည်နည်းနည်းကျန်သေးသည်။ အဖြူရောင်ကို ရေထပ်ရောထားသဖြင့် အဖြူထည်အတိုင်းပင်ရှိနေသည်။ အနီ ကြိုးစားသောက်ကြည့်သော်လည်း ပူပြင်းစူးရှလွန်းသဖြင့် ဆက်မသောက်နိုင်။ ရန်ကုန်မှာတော့ သူငယ်ချင်း များနှင့် အနီအရောင်အရည်ကို နည်းနည်းသောက်ဖူးသည်။ အနီတို့အဖေက အရက်သောက်ခြင်းကို တိုးတက်ကြီးပွားခြင်းကို ဆုတ်ယုတ်စေသော အရာအဖြစ် ပြင်းထန်စွာ တားမြစ်လေသည်။

အနီ ငပလီကမ်းခြေသို့ မနေ့က ရောက်သည်။ အဖေပိုင်ဆိုင်သော ဘန်ဂလိုဟောင်းတစ်လုံးကို နွေရာသီအမီ ပြုပြင်ရေးအတွက်ဖြစ်၏။ အဖေ စေလွှတ်လိုက်ခြင်းသည် ဘန်ဂလိုစောင့် ဦးအေးနှင့်အတူ အခြား ဘန်ဂလိုပိုင်ရှင် အဖေ့ မိတ်ဆွေများအကူအညီကို ရယူဖို့သာ ဖြစ်သည်။ ထွန်းအေးတို့လို လူငယ်အပေါင်းအသင်းတွေကို အဖေက သိပ်ပြီးနှစ်ခြိုက် သည် မဟုတ်ပေ။ သို့သော် အနီကတော့ လွတ်လပ်သောလူငယ်တွေကြားမှာ ပျော်ချင်သည်။ ငြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်းသော ကမ်းခြေညမှာ ပင်လယ်ပြင်၏

မြည်ဟည်းသံကို တစ်ယောက်တည်း ချောက်ချားစွာ နားထောင်မနေချင်ပေ။
ပြီးတော့ ထွန်းအေးနှင့်လည်း ရင်းနှီးလိုသည်။ ထွန်းအေးသည် မေနှယ့်အပေါ်
ညည်းမျှ သံယောဇဉ်ရှိနေသည်လဲဆိုတာကိုလည်း သိချင်သည်။

“ခု သူ ကျောင်းတက်နေပြီလား ကိုတင်မောင်နီ”

သူ ဆိုသည်မှာ မေနှယ့်ကို ရင်းနှီးစွာ ရည်ညွှန်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်
ဟု အနီ နားလည်၏။

“မတက်ရသေးဘူး၊ ကျောင်းပြန်ဖွင့်မှ ကျွန်တော်တို့နဲ့ အတူတူ
တက်ရမှာ”

ကျွန်တော်တို့ဟု ပြောလိုက်ပြီးမှ ထွန်းအေး မည်သို့ သဘောပေါက်
သွားမည်လဲဟု တွေးမိသေး၏။ ထွန်းအေးက အမှတ်မထားဟန်ဖြင့်
ဖန်ခွက်ကိုယူကာ အနီဘက်သို့ တိုးပေးသည်။ အနီ လက်နှေးနေသည်။

“သူက ဒီမှာနေရတာ သိပ် စိတ်ထိခိုက်နေတယ်လေ၊ သူ့အဖေ
အဖြစ်ကလည်း စိတ်ထိခိုက်စရာပဲ၊ ကြုံတောင့်ကြုံခဲ အဖြစ်မျိုးပေါ့ဗျာ၊ ရေမှာ
ကျမ်းပြီးသားသူတစ်ယောက်အဖို့ ရေမှာအသက်ဆုံးရတာမျိုး၊ တံငါသည်
ရေနစ်တယ်ဆိုတာ ဒီတစ်ခါပဲ ကိုယ်တွေ့ကြုံဖူးတယ်”

မုန်တိုင်းတွေထန်သော နေ့တစ်နေ့မှာ လှေရောလူရော ပျောက်ဆုံး
သွားပြီး နောက်တစ်နေ့မှာ ပြန်တွေ့ကြရသည် ဆိုသည်။ မေနှယ်၏
ကြေကွဲမှုကို မှန်းဆနိုင်သည်။ သို့သော် မေနှယ် သည်နေရာမှ ခေတ္တခွဲခွာ
သွားခြင်းသည် သည်အကြောင်းတစ်ခုတည်းကြောင့်မဟုတ်၊ အခြားရည်ရွယ်
ချက်တွေ ရှိသေးသည်ဆိုတာ ထွန်းအေး သိလောက်ပေသည်။

“မေနှယ်က ခင်ဗျားကို သတိရပါတယ်၊ ခင်ဗျားအကြောင်း မကြာ
မကြာ ပြောနေပါတယ်”

တင်ဖေသည် ဆိတ်သားများကို မောင်းချစားဖြင့် လှီးဖြတ်ယူနေသည်။ နွေရာသီရောက်တိုင်း အငှားထမင်းချက်ပေးသော သူများထဲတွင် တင်ဖေကို ဧည့်သည်များက သဘောကျသည်။ အထူးသဖြင့် တင်ဖေသည် အမြည်းကို စီမံရာတွင် ကျွမ်းကျင်သည်။

ကျွန်တော်ကတော့ သူ ရန်ကုန်သွားတာ မှားတယ်လို့လဲ မပြောချင်၊ မှန်တယ်လို့လဲ မပြောချင်ပါဘူး၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ သူ့ဘဝသူ ဖန်တီးနိုင်တာကို သဘောကျပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့အားလုံး လက်နဲ့ခြေနဲ့ ဘယ်နေရာဖြစ်ဖြစ် အလုပ် လုပ်နိုင်ပါတယ်ဗျာ

ထွန်းအေးသည် စကားနည်းသူဖြစ်သည်။ ယခု သူ့အဘိဓမ္မာကို ပြောနေသည်မှာ အရက်ရှိန်ကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ စကားသည် အနီတို့လို ပညာတတ်အသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာ မွေ့လျော်နေသူ များကိုလည်း ရည်ရွယ်ဟန်ရှိသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်က သံတွဲမှာ ၁၀ တန်းအထိ ကျောင်းနေဖူးသော်လည်း စာမေးပွဲကို ဆက်မဖြေတော့ပေ။

သူ ပြန်လာမှာပဲ ကိုထွန်းအေး၊ သူက မိန်းကလေးဆိုတော့ ပညာ သင်ပြီး ကျောင်းဆရာမဖြစ်ဖြစ်၊ ဆရာဝန်ဖြစ်ဖြစ် ဖြစ်အောင်လုပ်ပြီး သူ့အရပ်ကို ပြန်လာမယ်ထင်တယ်

ထွန်းအေး ခေါင်းညိတ်သည်။ ဖန်ခွက်ကို ယူမော့သည်။ အနီပါ ရော၍ နည်းနည်းထပ်သောက်သည်။ အနီ မူးချင်လာသည်။ ဂစ်တာသံ တဒေါင်ဒေါင်ကြားမှာ ထွန်းအေးအသံကို ကြိုးစားနားထောင်ယူရသည်။

*ဒါကို သိပ်ကြီးမားတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်လို့ ထင်နေရင် လုပ်ပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်က ရှုတ်ချတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ ဇီးဖြူကုန်း ရွာသူရွာသားတွေအားလုံး ပညာတတ်တွေဖြစ်ပြီး ခေတ်မီလာရင် ဟောဒီ ငပလီကမ်းခြေဟာလဲ သည့်ထက်ပိုပြီးခမ်းနားထည်ဝါလာမှာပေါ့၊ ကမ္ဘာပေါ်

က ထိပ်သန်းအပန်းဖြေ ကမ်းခြေကြီးတွေလို ဖြစ်လာအောင် လုပ်ကြပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့ တစ်ရွာလုံးလဲ သန်းကြွယ်သူဌေးကြီးတွေ ဖြစ်မလာနိုင်ဘူးလို့ ဘယ်သူမပြောမလဲ ဟဲ ဟဲ*

ထွန်းအေး မျက်လုံးများ မှေးစင်းလာသည်။ ဂစ်တာတီးနေသော အောင်ကြည်သည် ထွန်းအေး၏ စကားများကို သဲ့သဲ့ကြားသွားပြီး ဟားတိုက် ရယ်မောနေသည်။

ဟေ့ကောင် ဘာတွေပေါက်နေတာလဲ၊ ခရုအကြောင်း ပြောနေတာ လား၊ ဒီ ပေါ့ချာချာကောင်မလေးများကွာ

အနီသည် ထွန်းအေးက နောက်ထပ်ထည့်ပေးသော အရည်များကို ဆိတ်သားကင်၏ အကူအညီဖြင့် ထပ်မံမျိုချနေမိ၏။ ထွန်းအေး၏ စကားများကို သူ မစဉ်းစားတတ်ပေ။

ငပလီကမ်းခြေသည် ပကတိအတိုင်း ဖြူစင်နေသည်။ နိုင်ငံခြား စာအုပ်တွေထဲမှာ တွေ့ရသော အပန်းဖြေစခန်းများလို ဟိုတယ်ကြီးတွေ၊ အိမ်ကြီးတွေ၊ ညကလပ်တွေ၊ ကပွဲတွေလည်း မရှိပေ။ ရွာသူရွာသားများ သည်လည်း ထွန်းအေးပြောသလို သန်းကြွယ်သူဌေးကြီးတွေ ဖြစ်မလာ ကြပေ။ စစ်တွေ မောင်တောမှလာသော သူတို့အခေါ် ကုလားထည်များ ကိုသာ ဈေးထဲမှာပုံရောင်းပြီး စီးပွားရှာတတ်ကြသည်။ ဧည့်သည်တွေ မည်မျှပင် အကောင်းစားတွေ ဝတ်လာလာ သူတို့က ကုလားထည်ဟုပဲ သတ်မှတ်သည်။

သို့သော် ငပလီကမ်းခြေတွင် နိုင်ငံခြားမှာလို သွေးစွန်းနေသော ရာဇဝတ်မှုတွေ ပြည့်နှက်မနေ။ တစ်ခါတစ်ရံ အငွေအသက်အားဖြင့် ရိုက်ခတ်လာသော လူမှုရေးဖောက်ပြန်မှုတွေ၊ လူတန်းစားအချို့၏ ငွေကို အလေးမထားသော လောင်းကစားမှုတွေလောက်နှင့်သာ ငြိစွန်းလျက်ရှိသေး

၏။ သည့်မျှနှင့်ပင်တော်လောက်ပြီ။ သဘာဝ၏အလှအပကို သည့်ထက်မက ထိပါးလာလျှင် နှမြောဖို့ ကောင်းလိမ့်မည် ထင်၏။ တိုးတက်ခြင်း၏ နောက်ကွယ်တွင် ရှုပ်ထွေးဖောက်ပြန်မှုများ ရောစွက်လာလျှင် သာယာ ပျော်ရွှင်မှုလည်း ပျောက်ဆုံးနိုင်သည်ပင်။

သို့သော် တစ်သက်ပတ်လုံး ရိုးစင်းနွမ်းပါးစွာ နေထိုက်လျက် ရှိကြသော ရွာသူရွာသားများ၏ ဘဝသည် တစ်နည်းတစ်ဖုံး ပြောင်းလဲလာ သင့်ပြီထင်၏။ သည်မျှလောက်တော့ ထွန်းအေးတို့လိုလူငယ်တွေ လက်ခံ ကြိုးစားသင့်သည်။

အနီသည် သူ့စိတ်ထဲက အတွေးများကို ထွန်းအေးလို တိုတို ပြတ်ပြတ်နှင့် နားထောင်ကောင်းအောင် မပြောတတ်ပေ။ ထွန်းအေး၏ ကာယနှင့် တည်ကြည်ပြတ်သားသည့် အမူအရာက အနီကို အလိုလိုသိမ်ငယ် စေသည်။ အနီသည် ထွန်းအေးကို မနာလိုသလိုလို ဖြစ်လာသည်။ သို့သော် ထိုအတွေးသည် မေနှယ်နှင့် ပတ်သက်သည်ဆိုလျှင်ပင် သူ လွန်ရာ ကျပေမည်။ သူ့မှာ တင့်တင့်ရီရီသည် မဟုတ်လား။

သူသည် မေနှယ်ကို အလျင်တွေ့ခဲ့သူဖြစ်၏။ မေနှယ်သည် သူ့အမေ မကြည်နွယ်လို ကာလသားတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသူမဟုတ်ပေ။ ပြီးတော့ မေနှယ်၏ အလှသည်လည်း ထူးခြားမှု မရှိပေ။ ထို့ကြောင့် သူသည် တင့်တင့်ရီရီလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တစ်ခါမြင်ရုံနှင့် စွဲလမ်းခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။ မေနှယ်သည် သူ့စိတ်ကို ဟန့်တားနိုင်ခြင်း မရှိခဲ့။

သို့နှင့်ပင် ထွန်းအေးကို သူဘာကြောင့် အားကျသဝန်တိုနေပါ သနည်း။

သန့်ခေါင်းများ နောက်ကျိလာသည်။ ဖန်ခွက်ကို ယူယူပြီး မော့မိသည်။ သဲပြင်၏ အထိအတွေ့သည် အေးစက်သည်ထက် အေးစက်လာသည်။ ရင်ထဲမှာ ပူသည်ထက် ပူလာ၏။ နှင်းတွေ သိပ်သည်းကျလာပြီး သူတို့အားလုံး သောင်ပြင်မှ ပြန်လာသည့်အခါ အနီ ကောင်းစွာ မသိတော့။ ဘန်ဂလိုကို မည်သည့်အချိန်က ပြန်ရောက်လာသည်လည်း မသိ။

ဘန်ဂလိုစောင့် ဦးအေးက သူ့ကို နွေးထွေးစွာသိပ်ထားသည်ကို မနက်လင်းမှပဲ သိရသည်။ သူ့ခေါင်းသည် ကိုက်ခဲနာကျင်လျက် ရှိနေသည်။

အနီ အမေသည် ဟင်းချက်ကောင်းသူမဟုတ်ပေ။ သို့သော် အနီ ကြိုက်
တတ်သည့် ရွှေရုံသီးနှင့် အုန်းနို့ချက်ကိုတော့ စားပိုင်အောင် ချက်ထားသည်။
အနီ အမေသည် ခါတိုင်းထက်ပို၍ စကားများများပြော၏။ အသက်ကြီး
လာ၍ပဲလား မသိပေ။ အနီသည် ထမင်းစားနေရင်း စကားပြောသည်ကို
မကြိုက်သော်လည်း အမေ့အဖို့ ဘာမျှမပြောဘဲ နေလိုက်သည်။

“ဒီနှစ် နောက်ဆုံးနှစ်ပဲ၊ ဘွဲ့ရရင်ပြီးတာပါပဲ၊ ဂုဏ်ရှိရုံသက်သက်ပါ၊
အလုပ်ကတော့ မငဲ့အဖေ စီမံပေးလိမ့်မယ်၊ သားကလည်း ရန်ကုန်မှာပဲ
နေချင်တာ မဟုတ်လား”

အနီ ခေါင်းကိုသာ ညှိတ်ပြသည်။ အဖေသည် ရန်ကုန်ရှိ သမီး
များ၊ မိတ်ဆွေများနှင့်တိုင်ပင်လျက် ကုန်ဈေးတန်းမှာ အခန်းတစ်ခန်း
ဝယ်ကာ ပွဲရုံငယ်လေးတစ်ခု တည်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားလျက်ရှိကြောင်း အနီ
သိသည်။ ထိုလုပ်ငန်းသည် အနီအတွက် ဖြစ်လာမည်ဟုလည်း အနီ
ရိပ်မိသည်။ သို့သော် အနီ မဟာသိပ္ပံဆက်တက်ဖို့ကိစ္စ၊ တက္ကသိုလ်မှာ

နည်းပြနားရာ ဝင်လုပ်မည့်ကိစ္စကိုတော့ အချိန်တန်မှပဲပြောတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ရ၏။

သားသမီးတွေအားလုံး ရန်ကုန်မှာအခြေကျရင် အမေတို့ အဘိုးကြီး အဘွားကြီးတွေလည်း လိုက်ရမှာပဲ ဟဲ ဟဲ

မိခင်တစ်ယောက်၏ အားကိုးမှုကိုတော့ အနီ ညှာတာမိသည်။

ကျွန်တော် ဘယ်ရောက်ရောက် အမေ့ကို ခေါ်မှာပေါ့

အမေ ပြုံးနေသည်။

အမေ ကံကောင်းတယ်၊ သမီးတွေတုန်းကလဲ အမေ့စကား နားထောင်ကြတာပဲ

အနီ အစ်မများသည် အမေတို့ သဘောတူပေးစားသော ယောက်ျား ကိုယူလျက် အေးအေးဆေးဆေးနေကြသည်ကို အနီ သတိရသည်။ ရုတ်တရက် စိတ်ပူသွားသည်။

နေရာတကာတော့ နားထောင်လို့မဖြစ်ဘူး အမေ၊ ကျွန်တော်လည်း အမေ့သမီးတွေလိုပဲ ဖြစ်သွားမှာပေါ့၊ နဂိုကမှ ကျွန်တော့်ကို မိန်းကလေးနဲ့ တူတယ်လို့ ပြောနေကြရတဲ့အထဲ

အနီက ရယ်စရာလိုလိုနှင့် ပြောလိုက်ရသည်။ ထမင်းစားခြင်းကို လက်စသပ်လိုက်သည်။ အမေက ရေခွက်ကို ကမ်းပေးသည်။ အနီသည် ဧည့်သည်တစ်ယောက်လို ဖြစ်နေသည်။

ဟဲ့ ငါ့သားက ငယ်ငယ်ကတည်းက လူပုံနဲ့နဲ့ဆိုသလို မိန်းမချော ချောတာကိုး၊ သူများတွေက ချစ်လို့ စတာပါ၊ စိတ်ဓာတ်က ယောက်ျား ဆန်ရင်ပြီးဖို့ပဲ၊ သားကို မျက်စိကျတဲ့ မိန်းကလေးရှင်တွေမှ အပုံကြီး

အမေ့စကားမြားဦးသည် အနီ့နောက်သို့ လိုက်လာခဲ့သည်။ အနီ အိမ်ရှေ့စားပွဲမှာ ထိုင်သည်။ အမေသည် ရေခွေးဗန်းကို မ လာခဲ့သည်။ အမေသည် အနီ့ကို ငယ်စဉ်ကတည်းက အလွန်ချစ်ခဲ့ ဂရုစိုက်ခဲ့သည်။

အငယ်ဆုံးကလည်းဖြစ်၊ တစ်ဦးတည်းသော သားယောက်ျားလေးကလည်း ဖြစ်သည် မဟုတ်လား။

မိန်းကလေးရှင်တွေ မျက်စိကျလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ အမေ၊ မိန်းကလေး တွေ ကိုယ်တိုင်က မျက်စိကျမှ ဖြစ်မှာ

အမေ အနီနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ထိုင်သည်။ ယနေ့အဖို့ သူ့ ကျောင်းနေဘက် သူငယ်ချင်း ကိုလှအောင်နှင့် ဇလတ်ထုံရွာဘက် သွားမည့် အစီအစဉ်ကို ဖျက်လိုက်ရသည်။ တစ်နေ့က ငပလီမှာ အမူး လွန်ပြီး အိပ်ပျော်နေသည်ကို အဖေ သိသွားသည်။ *ယောက်ျားဆိုတာ နည်းနည်းပါးပါးတော့ သောက်ရစားရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အပေါင်းအသင်း တော့ ရွေးပေါင်းပေါ့* ဟု ပြောလေသည်။

မိန်းကလေးတွေကလဲကျပါတော်၊ ဟို ဆရာဝန်ကြီးသမီး မိမိကြိုင် ဆို မင်းကို တစ်မေးတည်း မေးနေတာ

အမေသည် စကားပြောလိမ္မာသူဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် သံတွဲသူကို မယူဘူး အမေ

အနီ ရယ်ရယ်မောမောပင်ပြောသော်လည်း အမေ မျက်နှာပျက်သွား သည်။ အနီတို့ဆီမှာ ဆွေမျိုးချင်း ပေးစားသောအလေ့ သိပ်မရှိတော့။ ယောက်ျားလေးကို မိန်းကလေးရှင်က ပညာသင်ပေးပြီး သမီးနှင့် ပေးစား သည့် အလေ့လည်း ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ။ သို့သော် အမေက သူ့သမီးများအားလုံးကို ဆွေရိပ်မျိုးရိပ်မကင်းသူများနှင့်သာ နေရာချထားပေးခဲ့သည်။ ဆရာဝန်ကြီး ဦးသာမြတ်မှာ အမေတို့နှင့် အမျိုးမကင်းလှပေ။ စစ်တွေမှ ပြောင်းလာသည် မှာလည်း မကြာသေး။

ကောင်မလေးက ရန်ကုန်မှာ မွေးတာကွယ့်၊ သူ့ရိုက်က လျှောက် ပြောင်းနေရတာကိုး၊ စစ်တွေမှာတော့ တော်တော်ကြာကြာ နေလိုက်ရတယ် အမေ ဆန္ဒကို ပိုမို ထင်ရှားလာသည်။

www.foreverspace.com.mm

ကျွန်တော့်မှာ ရည်းစားရှိတယ် အမေ
အမေမျက်နှာ ချက်ချင်း တင်းမာသွားလေသည်။ စိုးရိမ်ပူပန်မှုလည်း
ရောစွက်နေသည်။

မင်း ကိုယ့်အမေကို နောက်မနေနဲ့ အနီ
အနီသည် နေရာတကာ အပျော့ဆွဲဖြင့် အနိုင်ယူရင်း အလိုလိုက်ခံ
လူသားတစ်ယောက် ဖြစ်လာရသော သူ့ဘဝကို သတိရသည်။ တိုက်ခိုက်ယူ
ရသည့် ဘဝမျိုးကို သူ လိုချင်သည်။ ခိုင်မာပြတ်သားခြင်းကို သူအထင်ကြီး
အားကျသည်။

အမေကလည်း ကျွန်တော် မနောက်ဘူး၊ တကယ်ပြောတာ
အနီ ခပ်တည်တည်ပင် ပြောလိုက်သည်။

မင်းကို ငပလီမှာဖြစ်တဲ့ကိစ္စ မင်းအဖေက စိတ်ဆိုးတုန်းရှိသေးတာ
အမေက သားကိုမနိုင်လျှင် အဖေနှင့် လှည့်ခြောက်သည့် ထုံးစံ
အတိုင်း ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း အနီ နားလည်သည်။

*ဒါတော့ အမေရာ၊ ကျွန်တော်လည်း လူကြီးဖြစ်နေပြီပဲ၊ အမေတို့
ကွယ်ရာမှာ ကျွန်တော်လုပ်ချင်တာ လုပ်နေရင်ကော အမေတို့ သိမလား၊
ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ဘာမှ မဟုတ်တာ မလုပ်ခဲ့ပါဘူး*

ခုပဲ ရည်းစားရှိနေပြီဆို
အမေအသံ မာလာသည်။

အဲဒါ မဟုတ်တာမှ မဟုတ်တာ

အနီ မင်း ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲဟင်
စောစောက ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို ပြုစုယုယခွဲသော အမေ
အမူအရာတွေ ပျောက်ကုန်သည်။ အံ့ဩခြင်း၊ ထိတ်လန့်ခြင်းတွေ ရောစွက်
လာသည်။ အနီသည် သူ့ကိုယ်သူလည်း အံ့ဩမိ၏။ တစ်သက်လုံး
မိဘနှင့် အစ်မများဩဇာကိုသာ နာခံခဲ့သူပဲ။ ရဲရင့်ပွင့်လင်းသော လွတ်လပ်

သော လူငယ်တွေနှင့် ပေါင်းသင်းခြင်းသည် သတ္တိကိုဖြစ်ပေါ်စေသည်လား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ယောက်ျားတစ်ယောက်အနေဖြင့် မိမိဆန္ဒကို ထုတ်ဖော်နိုင်သည့် အနေအထားကို အနီ သူ့ဘာသာ ကျေနပ်သည်။

အမေကလည်း၊ ကျွန်တော် ဒီအရွယ်မှာ ချစ်သူရှိတာ ဆန်းလား အမေရာ

အမေ့ကို သနားသွားသဖြင့် ပြန်ချော့လိုက်မိသည်။ အနီသည် မိန်းမများကို အနိုင်မယူချင်ပေ။ အနီက ယောက်ျားဆန်ရန် ကြိုးစားနေသူ ဖြစ်သည်။

သားရယ် အမေ့ကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် မစပါနဲ့၊ အမေက သားကို မိမိကြိုင်နဲ့ သဘောတူထားတာ၊ မင်းအဖေကလည်း ဒီအတိုင်းပဲ

အနီသည် အမေ့ကို ငေးကြည့်နေမိ၏။ အမေသည် မင်းရည်းစား ဘယ်သူလဲဟု ဘာကြောင့် မမေးသေးပါလိမ့်။

ဒီကိစ္စက လိုသေးတယ်မဟုတ်လား အမေရဲ့၊ ကျွန်တော် ကျောင်း ပြီးရင် အလုပ်လည်းလုပ်ရဦးမယ်ဆို

ရည်ရွယ်ထားတာလေ

ရည်ရွယ်ထားရုံနဲ့ဘာမှမဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ အမေတို့ စကားတော့ သွားမလွန်ပါနဲ့၊ နောက်မှ ကျွန်တော့်ကြောင့် မျက်နှာပျက်ရတယ်လို့ မပြောနဲ့နော်

အမေ သက်ပြင်းချသည်။

အနီ၊ မင်း ဒီတစ်နှစ်အတွင်း တော်တော်ပြောင်းလဲသွားတယ်

အမေ့စကားက မှန်သလိုလိုရှိသည်။ သို့သော် အနီ ပြောင်းလဲခြင်း သည် ဘာကြောင့်လည်းဆိုတာ အမေ သိနိုင်မည် မထင်။ အနီ ကိုယ်တိုင်ပင် မသိ။ မေနှယ်ကြောင့်လား။ တင့်တင့်ရီကြောင့်လား။ ထွန်းအေးကြောင့်လား။

*ဒါပေမယ့် စိတ်မပူပါနဲ့ အမေ၊ ကျွန်တော့်ရည်းစားဆိုတာ
မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ကျွန်တော်က ကြိုက်တာပဲရှိသေးတာ*

အနီက ပြောင်ချော်ချော်ပြောသော်လည်း အမေ မရယ်တော့။
စဉ်းစားနေသည်။

အနီ၊ မင်း မေနှယ်ကို ကြိုက်နေသလား

ရုတ်တရက် အနီ အငိုက်မိသွားသည်။

အမေ စိုးရိမ်တာ ဒါပဲလားဟု တွေးမိရသည်။

မဟုတ်ပါဘူး

အမေ အံ့ဩသွားပုံရသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် နောက်ထပ်
စိတ်ပူစရာကို တွေ့သွားဟန်တူသည်။

အနီ ဘယ်ကမိန်းကလေးလဲ

တင့်တင့်ရီရီ၏ မျိုးရိုးဇာတိနှင့်တကွ ထုတ်ဖော်ပြောပြလျှင် အမေ
သဘောကျမည်လားဟု တွေးမိပြန်၏။ သို့သော် ထိုသို့ ပြောလိုက်ခြင်းဖြင့်
မေနှယ်ထက်သာတာကို ရှင်းပြရာကျမည်။ မေနှယ်ကို စော်ကားသလို
ဖြစ်ချေရော့မည်။

သေမှ မသေချာသေးတာ အမေရဲ့

အမေ ဘာမျှမပြော။ သို့သော် သည်ကိစ္စ အဖေ့ဆီရောက်ဦးမည်မှာ
သေချာပြီဟုတော့ အနီ အတပ်သိလိုက်သည်။

လှည်းတန်းအိမ်တွင် မေန္ဓယ်ကို မတွေ့ရတော့ပေ။ သူ့ဦးလေး၏ မျက်နှာ
ထား တင်းမာမှုကြောင့် တမင်ပင် ဘာမျှမမေးဘဲ ထွက်လာခဲ့သည်။
ဒေါ်လေးဆိုင်သို့သွားသည်။ ဒေါ်လေးသည် အနီကို မြင်တော့ မျက်နှာပျက်
နေသည်။

‘မင်းညီမက စိတ်က တယ်ဆတ်သကိုး’

စက်ခုံပေါ်မှထလာပြီး ဆီး၍ပြောလိုက်သည်။ အနီ စိတ်ပူသွား၏။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒေါ်လေး’

ဒေါ်လေးသည် အနီကို သူ့ဆိုင်ကျဉ်းကျဉ်းလေးတွင် ထိုင်စရာ
တစ်နေရာရအောင် အဝတ်စတွေကို ရှင်းပေးသည်။ အနီ မထိုင်ဖြစ်။

‘ဪ လူကြီးဆိုတော့ စိတ်ထဲမှာ အမြင်မတော်ဘူးထင်ရင်
ပြောတာပေါ့ကွယ်၊ မင်းဦးလေးကလည်း မင်းတို့တွေ ဘယ်လောက် ခင်ခင်
မင်မင် နေခဲ့ကြတယ်ဆိုတာ သိတာမဟုတ်ဘူး မဟုတ်လား’

နည်းနည်းတော့ ရိပ်မိလိုက်သည်။ ဦးလေးသည် အနီနှင့် မေန္ဓယ်
တို့၏ ဆက်ဆံရေးကို မနှစ်မြို့မှန်း အနီလည်းသိသည်။

www.foreverface.com.mm

အခု သူဘယ်မှာလဲ ဒေါ်လေး
*သိပ်တော့ မဝေးပါဘူး၊ ဇေယျာသီရိလမ်းက ဘော်ဒါဆောင်မှာလေ၊
အဒေါ်ကတော့ သူ့အတွက် စားရေး သောက်ရေး ပူပါတယ်၊ သူကလည်း
ဆတ်ဆတ်ထိမခံဆိုတော့ မတတ်နိုင်ဘူး၊ ပြီးတော့ မိန်းကလေး ဘော်ဒါ
ဆောင်မှာနေတယ်ဆိုတာ ဘယ်ကောင်းမလဲကွယ်*

ဒေါ်လေး၏ ပြောစကားသည် ဦးလေး၏ ပရောဂမကင်းကြောင်း
အနီ သိသည်။

ခုခေတ်မှာ ကျောင်းသူတွေ ဒီလိုပဲနေနေကြတာပဲ
*အေးလေ၊ ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဦးသောင်းရွှေ
တို့က ဘာပြောဦးမလဲမသိဘူး၊ တော်ကြာ ဒေါ်လေးတို့အပြစ် ဖြစ်နေမယ်
လေ၊ အဲဒါပြောတာပါ*

*ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျောင်းတက်ပြီဆိုရင် အဆောင်မှာနေတာ
အဆင်ပြေဆုံးပဲဟာ*

အေးလေ၊ သူ စရိတ်တတ်နိုင်တယ်ဆိုရင် ပြီးတာပါပဲ
တကယ်တော့ မေနှယ်သည် ဒေါ်လေးတို့အိမ်မှာ နေသည်ဆိုသော်
လည်း မနားတမ်း အလုပ်လုပ်ပေးခဲ့သည်ကို အနီ သိသည်။ မေနှယ်သည်
မဟုတ်မခံစိတ်ရှိသော်လည်း သူတစ်ထူးကို အလိုက်ကန်းဆိုး မသိသူတော့
မဟုတ်ပေ။

ကျွန်တော် သွားလိုက်ဦးမယ် ဒေါ်လေး
*အေး အေး၊ တစ်ခုတော့ ပြောလိုက်ပါရစေ ငါ့တူရယ်၊ မင်းတို့လည်း
သူငယ်ချင်းသံယောဇဉ် ရှိကြတယ်ဆိုရင် မေနှယ်အတွက် မိန်းကလေးမို့
မနစ်နာရအောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ပါကွယ်*

ဘာကိုဆိုလိုမှန်း အနီ ကောင်းစွာ နားမလည်။ သူနှင့် မေနှယ်ကို
သတ်မှတ်ရည်ရွယ်သော စကားမှန်းတော့ သိသည်။

www.forever-space.com.mm

စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် အနီ ထွက်လာခဲ့သည်။
သံတွဲမှာလည်း အဖေနှင့် ပြဿနာဖြစ်ခဲ့ရပြီးပြီ။ အဖေကတော့
အနီက မသေချာသေးပါဘူးဟု ပြောသော ချစ်သူကိုပင် မေနှယ်ပါဟု
စွပ်စွဲသည့်သဘောမျိုး သက်ရောက်သည့် စကားများကို ပြောခဲ့သည်။
အနီက မဟုတ်ကြောင်း သိစေသော်လည်း ခါးခါးသီးသီး ငြင်းမနေတော့ပေ။
သည်မျှ အတိအကျပြောရန် မလိုဟုလည်း ယူဆသည်။ သူသည် မိဘ
စီမံရာကို နာခံမည့် ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ သားလေးတစ်ယောက်
မဟုတ်ပါဆိုတာကို ပြရလျှင် ကျေနပ်နိုင်လေပြီ။

အရီးလေးတို့ ဦးသောင်းရွှေတို့ပေးလိုက်သည့် အထုပ်များကိုယူပြီး
မေနှယ်ယုံဆီ လာရသည်။ မေနှယ်နေသော အဆောင်ကို အနီ သိသည်။
ရန်ကုန်မြို့ပေါ်မှ ကိုယ့်အားကိုယ့်မာန်ဖြင့် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေသော
မိန်းကလေးများ စုစည်းနေထိုင်ရာ ရိပ်သာလေးများမှ တစ်ခါအပါအဝင်
ဖြစ်သည်။

အနီကို မြင်ရသည့်အတွက် မေနှယ် အံ့သြခြင်း မရှိပေ။ အနီ
လက်ထဲမှ အထုပ်များကို ဝမ်းပန်းတသာ ဆီးကြိုယူပြီး အရီးလေးဆီမှ
အထုပ်ကို အလျင်ဦးစွာဖောက်သည်။ အရီးလေး ရေးလိုက်သောစာကို
ဖတ်ပြီး တပြုံးပြုံး ဖြစ်နေလေသည်။ စင်စစ် အရီးလေးကိုယ်တိုင်
ရေးလိုက်ခြင်းကား မဟုတ်။ အခြားသူကို နှုတ်မှဖွင့်ပြောပြီး ရေးခိုင်းခြင်း
ဖြစ်၏။

“ခုမှ ကျောင်းတောင်မတက်ရသေးဘူး၊ အရီးလေးက ဘွဲ့ယူပြီး
ပြန်လာရမယ့်ရက်ကို တွက်နေပြီ၊ ဟား ဟား သိပ်ရယ်ရတယ်၊
အရီးလေးကလေး သိပ်ရိုး၊ သိပ် အ တာပဲ”

မေနှယ်၏ ဟန်ပန်အမူအရာသည် ယခင်ကထက် သွက်လက်
တက်ကြွလာသည်ဟု အနီ ထင်သည်။ ဟိုးယခင်က ကမ်းခြေမှာနေခဲ့စဉ်နှင့်

ဆင်တူညွှန်းနီး ဖြစ်လာ၏။ လွတ်လပ်ခြင်းသည် စိတ်ဓာတ်ကို တက်ကြွစေနိုင်သည်လား။

မေနှယ် နင် ကျောင်း စ တက်နေပြီလား

အနီ ပြန်လာသည့်ရက်သည် နည်းနည်းနောက်ကျသည်။ သူက ကူညီမည်ဟု မှန်းထားခဲ့သော မေနှယ်သည် သူ့ဘာသာပင် အရာရာကို ပြီးမြောက်စေခဲ့လေပြီ။

အေး တက်နေပြီ၊ မဆိုးပါဘူး၊ ပျော်စရာကောင်းပါတယ်။ တစ်ပတ်လုံးတော့ စာသင်ခန်းတွေရှာနေရတာနဲ့ပဲ မူးနေတာပဲ၊ ဟားနေရတယ်ဟာ၊ စာသင်ခန်းတွေထဲဝင်သွားရတာ တူတူပုန်းနေသလိုပဲနော်

သမိုင်းမှ စာသင်ခန်းများမှာ တစ်မျိုးတစ်ဖုံဆန်းပြားသဖြင့် အနီတို့လည်း အစပထမက ထိုသို့ပင်ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ နေရောင်ကျကျ အောက်မှာ တောက်ပစွာ ရပ်တည်နေသော စာသင်ခန်းဆောင်များတွင် နှစ်နှစ်တာ နေခဲ့ရသည်။ ထိုစဉ်က အနီသည် ပီဘီ ကျောင်းသားပေါက်စလေး။ အစ်မကြီးတို့အိမ်မှာနေ၍ ကျောင်းတက်ခဲ့ရသဖြင့် စားရေးသောက်ရေး မပူခဲ့ရပေ။ ရန်ကုန်မှာနေချင်လွန်း၍ ကျောင်းနားက အဆောင်လေးတွေမှာ ကုတ်ကပ်နေသော ကျောင်းသူကျောင်းသားများကို မြင်ရသော်လည်း သူတို့ ဒုက္ခကို သည်လောက် မစဉ်းစားမိ။ မေနှယ်ကျမှ သူတို့ဘဝကို တွေးတော စာနာတတ်သည်။

ကျောင်းနားမှာ ငှားနေရင် ကျောင်းတက်ရတာ ပိုအဆင်ပြေမှာပဲနော်

မေနှယ်သည် အရီးလေးစာကိုသိမ်းပြီး ဦးလေး ဦးသောင်းရွှေတို့ဆီမှ စာကိုဖတ်နေသည်။

ဒီမှာပဲကောင်းပါတယ်၊ ဒီမှာက ကျောင်းသူတွေချည်း သက်သက်မဟုတ်ဘူး၊ အလုပ်လုပ်တဲ့လူတွေရော ဘဝစုံတယ်၊ ပျော်စရာကောင်းတယ်

မေန္တယ်သည် သက်သက်သာသာနေဖို့ထက် ရုန်းကန်ဖို့ကို အားသန်
နေဟန်ရှိ၏။

“နင် အဆင်ပြေရဲ့လား မေန္တယ်၊ လိုတာရှိရင် ငါ့ကို ပြောနော်”
မေန္တယ်က စာကိုခေါက်သိမ်းပြီး မျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။
မေန္တယ် မျက်ဝန်းများ ပြန်လည်တောက်ပလာသည်။

“ပြေပါတယ်၊ ဦးလေးနဲ့တော့ နည်းနည်း အဆင်မပြေခဲ့ဘူးလေ၊
သိတယ်မဟုတ်လား၊ အင်မတန်ကျဉ်းမြောင်းတဲ့ လူကြီးပဲ၊ ပြီးတော့လည်း
မပြောချင်ပါဘူးဟာ”

“ဦးသောင်းရွှေတို့က ဘာတွေ ရေးလိုက်သလဲဟင်”
“သေသေချာချာ မဖတ်ရသေးဘူးလေ၊ ငွေရေးကြေးရေး သိပ်မပူဖို့
အကြောင်းပေါ့၊ ပြီးတော့”

“ပြီးတော့ ဘာတဲ့လဲ”
မေန္တယ်က မပြောချင်ဟန်ဖြင့် စာရွက်ကို အနီလက်ထဲသို့
ထည့်ပေးလိုက်သည်။ အနီလည်း အကြမ်းဖျင်းဖတ်ကြည့်သည်။ တစ်နေရာ
ကိုတော့ စူးစိုက်မိ၏။

ညည်းအမေက ဆွေမျိုးတွေအားလုံးကို အဆက်ဖြတ်ပြီး ဘယ်သူ့ဆီကမှ
အကူအညီမယူခဲ့တာတော့ မှန်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဆွေမျိုးအရင်းကြီးတွေ
ရှိလျက်နဲ့ ဦးလေးတို့က တူမအရင်းတစ်ယောက်ရဲ့ ပညာသင်ကြားရေး
တောင် အသိမပေးဘူးဆိုရင် ဦးလေးတို့ တမင်ထိန်ချန်ထားရာကျမယ်။
ညည်းအဖေ မသေခင်တည်းက မကြည်နွယ်ရဲ့ အစ်မ လာဖူးတယ်။
ညည်းကို လာခေါ်တာပဲ။ ဒီတုန်းကတော့ ညည်းအဖေရှိလို့ တို့မှာ
တာဝန်မရှိဘူး။ ခုတော့ ဦးလေးတို့က အဖျားဖြစ်နေပြီ၊ သူ့ရဲ့ကို
အကြောင်းမကြားလို့ သင့်တော်ပါ့မလား။

မေ့နွယ် အမေဘက်မှ အမျိုးတွေနှင့် ပတ်သက်သော အကြောင်းဖြစ်
သည်။ မေ့နွယ်က သိပ်အလေးအနက်ထားချင်ပုံ မရပေ။

ဒီအကြောင်းကို ဒေါ်ကြွေကတော့ စကားမစဘူးပါလား

မေ့နွယ်ကိုကြည့်၍ မေးလိုက်သည်။

*ဒေါ်လေးကိုလည်း သိပ်ပြီးကြည်တာမှ မဟုတ်တာ၊ ပြီးတော့
ဒေါ်လေးက ဆင်းရဲတယ် မဟုတ်လား၊ သိပ် အဆက်အသွယ်မရှိပါဘူး၊
ငါ ဒီရောက်နေတယ်ဆိုတာလည်း မသိစေနဲ့လို့ အပြတ်ပြောထားတာ*

သည်အကြောင်းကို မေ့နွယ် သိပ်ဆွေးနွေးချင်ဟန် မရှိပေ။

*ငါ ငပလီကို ရောက်သေးတယ်၊ နင်ပေးလိုက်တဲ့ ပစ္စည်းတွေက
တော့ ရောက်ရောက်ချင်း ဝင်ပေးတာပါ။ နောက်တစ်ခေါက်သပ်သပ်သွား
သေးတယ်၊ ဒီပစ္စည်းတွေကတော့ ပြန်ခါနီးမှ ဦးအောင်ဇံလာပေးသွားတာ*

ဟုတ်လား၊ ခုချိန်ဆို သိပ်အေးနေပြီနော်

ထွန်းအေးအကြောင်းကို မေ့နွယ် မမေးပေ။

ထွန်းအေးတို့နဲ့ ငါတို့ မီးပုံပွဲလုပ်ကြသေးတယ်

တကယ်

မေ့နွယ် စိတ်ဝင်စားလာသည်။ အနီသည် ကမ်းခြေက လူငယ်
တွေနှင့် သွားရောက်ပေါင်းဖော်သည်ဆိုသည်မှာ ဆန်းပြားနေသည်။

*အေး၊ တင်ဖေရဲ့ ဆိတ်ကင်တစ်ကောင်လုံးလည်း ကုန်တာပဲဟာ၊
ငါလဲမူးလိုက်တာ ဘန်ဂလိုကို ဘယ်လိုပြန်ရောက်သွားမှန်းတောင် မသိဘူး*

အနီ အရက်သောက်သည်ဆိုခြင်းအတွက် မေ့နွယ် အံ့သြနေသည်။
ပြီးတော့ စိုးရိမ်ဟန်ဖြင့် မေးသည်။

ထွန်းအေး သိပ်သောက်နေသလားဟင်

အနီရင်ထဲ မနာလိုသလို ဖြစ်သွားပြန်သည်။

နဂိုကတည်းက သောက်နေတာပဲ မေ့နွယ်ရယ်

www.f.reverence.com.mm

အနို့အသံက စိတ်မရှည်သံ ပါသွားသည်။

ကျောင်းပိတ်ရင်တော့ ပြန်နိုင်လိမ့်မယ် ထင်တာပဲ၊ ခရီးစရိတ်လဲ တတ်နိုင်ရင်ပေါ့လေ

နင် ရွာကို သိပ်လွမ်းနေပြီလား

အနို့ အမေးက အနှောင့်အသွားမလွတ်။ သို့သော် မေနှယ်က သတိထားမိဟန် မတူပေ။

ဘယ့်နှယ် ပြောပါလိမ့်ဟယ်၊ လွမ်းတာပေါ့၊ ငါ တစ်သက်နဲ့ တစ်ကိုယ် ရွာက ဘယ်မှာခွာဖူးလို့လဲ၊ ဦးလေး ဦးသောင်းရွှေတို့အိမ်မှာနေလဲ ရွာကို အချိန်မရွေးပြန်လို့ရတာ၊ စိတ်ကူးရရင် ထပြန်တာပဲ

မေနှယ်က သူ့စိတ်ထဲမှာရှိသည့်အတိုင်း ပြောသည်။

နင် ရွာကိုခင်တာ နင့်အမေနဲ့ တူလို့ထင်တယ်

မေနှယ်က အနို့ကို ဆတ်ခနဲလှည့်ကြည့်သည်။

ပိုမနေနဲ့ အာလူး၊ နင်က တို့အမေအကြောင်း ဘယ်လောက်များ သိလို့လဲ

သိတာပေါ့၊ နင့်အမေနဲ့ အဖေရဲ့ ဇာတ်လမ်းက တကယ်နားထောင် လို့ ကောင်းတာပဲ

မေနှယ် ရယ်သည်။

အလကားပါဟာ၊ လူတွေက နားထောင်ကောင်းအောင် ချဲ့ပြောနေ ကြတာပါ၊ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် တွေ့ပြီး ချစ်ကြ တယ်၊ ပြီးတော့ ယူကြတယ်ဆိုတာ ဘာဆန်းလို့လဲ

အနို့ အတွေးထဲမှာ ကမ်းခြေ၏ ဘုရင်မလေး မကြည်နွယ်နှင့်သူ့ သမီးလေးအကြောင်းသည် ပေါ့ပျက်သွားသည်။

မေနှယ် နင့်ကျောင်းကို ငါ လာလည်ဦးမယ်၊ ပြီးတော့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ နင့်ကို မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်

မေနှယ် အနို့ကို ငေးကြည့်နေသည်။

၁၅

တင့်တင့်ရီ အသားညိုသွားသည်ဟု ထင်မိသည်။ အညာနေကြောင့်လား၊ အိမ်ကိုပြန်ပြီး အနားယူရ၍ထင့် နည်းနည်းပိုပြီး ဝလာသည်။ သို့သော် ပို၍ ကြည့်ကောင်းနေသည်။ သနပ်ခါးကို ခပ်ကျဲကျဲလိမ်းထားသော မျက်နှာ၏ အောက်ခံအသားပြင်သည် ချောမွတ်နေမည်ကို ခံစားတွေးတော ကြည့်မိသည်။ နှုတ်ခမ်းများသည် ပါးလွှာပြီး သွေးရောင်လွှမ်းနေ၏။ အလွန်အကျွံ ခြယ်သလေ့မရှိသော တင့်တင့်ရီသည် အနို့ မျက်စိထဲမှာ အမြဲလှနေသည်။

‘ကိုတင်မောင်နီ အိမ်ကိုလာတဲ့အကြောင်း ဘာဘက အဖေ့ကို ပြန်ပြောတယ်၊ ဘာဘကလေ သိပ်အကင်းပါးတာပဲ’

‘တင့်တင့်၊ ကိုယ်နာမည်ကို တစ်မျိုးပြောင်းခေါ်ပါလား ဟင်’

‘ဘာဖြစ်လို့ ပြောင်းခေါ်ရမှာလဲ’

အနီသည် တင့်တင့်ရီကို မည်ကဲ့သို့ပြတ်ပြတ်သားသား ချစ်ရေးဆို ရမည်ကို စဉ်းစားနေရဆဲဖြစ်သည်။ သူနှင့် တင့်တင့်ရီသည် ချစ်စကား မဆိုရသေးသော ချစ်သူများဖြစ်ကြ၏။

www.foreverspace.com.mm

မောင် ဖြစ်ဖြစ်၊ ကို ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့
 တင့်တင့်ရီ မျက်နှာ နီမြန်းသွားသည်။ လှသော မိန်းကလေးများ၏
 ရှုကစန်းအမှုအရာသည် ချစ်စရာကောင်းလှပေသည်။
 အဲဒါ ရည်းစားတွေခေါ်တဲ့ နာမည်ပဲ
 တင့်တင့်ရီကလည်း အကင်းပါးစွာ ရှောင်သည်။
 ကိုယ် တင့်တင့်ကို ချစ်နေတယ်လေ
 တင့်တင့်ရီ အငိုက်မိသွား၏။
 မေနှယ်ကော
 *မေနှယ်က ကိုယ့်ကို အနီလို့ခေါ်တယ်၊ ကိုယ့်အမေကလဲကိုယ့်ကို
 အနီလို့ ခေါ်တယ်*
 တင့်တင့်ရီ နှုတ်ခမ်းစုသည်။
 *မေနှယ်က ဘယ်လိုခေါ်နေလဲလို့ မေးနေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊
 မေနှယ်ကိုကော ချစ်သလားလို့ မေးတာ*
 အနီ သက်ပြင်းချမိ၏။ သည်ဇာတ်လမ်းက ဂျာအေး သူ့အမေရိုက်
 ဇာတ်လမ်းဖြစ်နေပြီလား။
 *မေနှယ်နဲ့ တင့်တင့်ကို မိတ်ဆက်ပေးပါရစေ၊ အဲဒီအခါကျရင်
 တင့်တင့် စိတ်ရှင်းသွားမှာပါ။ ခုလောလောဆယ် ကိုယ့်ကို အဖြေပေးပါဦး၊
 အရင်တစ်ခါလိုတော့ ရန်တွေ့ရင်းနဲ့ လွတ်ခနဲပြောသွားတာမျိုး မလုပ်ပါ
 နဲ့ကွယ်၊ ကိုယ် သေသေချာချာ ကြားပါရစေ*
 တင့်တင့်ရီ အနီကို ငေးကြည့်နေ၏။ အနီ တင့်တင့်ရီ၏လက်ကို
 လှမ်း၍ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ အတွေ့အထိက နူးညံ့လှချေတကား။
 ကုံကော်ရိပ်တွင် လှူရှင်းလျက် ရှိလေသည်။ အနီရင်သည် တလှုပ်လှုပ်ခုန်
 လာ၏။ တင့်တင့်ရီ မျက်နှာလည်း နီမြန်းနေသည်။

ကွဲကော်ရိပ်မှာ အတွဲပေါင်းများစွာကို တွေ့ခဲ့ဖူးသည်။ သူတို့ တစ်တွဲ၏ ရင်ခုန်သံကို မကြားခဲ့ဖူး။ အနီတို့နှစ်ယောက်၏ ရင်ခုန်သံမှာ ပတ်ဝန်းကျင်က ကြားနိုင်လောက်သည် ထင်သည်။

တင့်တင့်ရီ သူ့လက်ကလေးကို သတိတရပင် ပြန်လည်နှုတ်ယူ သွားသည်။

“သူ့ဘဝမှာ ဘယ်သူမှ မပါလာရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ”

ချစ်စကားဟုပင် ဆိုနိုင်သော်လည်း သံသယတွေ မကင်းလွတ် ပြန်ပေ။

“ကိုယ့်အချစ်မှာ ဘယ်သူမှပါမလာဘူး၊ အချစ်ချည်းသက်သက်ပါပဲ”

“ကဗျာဆန်နေလိုက်တာ၊ ရီမာတို့ကြားရင် ရယ်မှာပဲ”

အနီသည် တင့်တင့်ရီနားသို့ တိုးထိုင်လိုက်၏။ ပခုံးချင်းထိသွား သည်။ လက်တစ်ဖက်ကို ခုံတန်းပေါ် ကျော်ချလိုက်သောအခါ တင့်တင့်ရီ၏ ကိုယ်လုံးသည် သူ့ညာဘက်ရင်အုံကြားသို့ အလိုလို ရောက်သွား၏။

“သာသာယာယာဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ ဒီကောင်မလေး နာမည်ကို မကြားပါရစေနဲ့”

တင့်တင့်ရီ ရယ်သည်။ ရယ်သံသည် လွင်လာ၏။ မင်္ဂလာရှိသော အသံဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် သည်နေ့မှစ၍ ချစ်သူတွေဘဝ ရောက်ကြ သည်လားဟု အနီ စဉ်းစားနေသည်။

“အေးအေးသက်က ပြောတယ်၊ ကိုတင်မောင်နီက လူကြီးတွေ သဘောကျအောင် ပြောတတ် ဆိုတတ်တယ်တဲ့၊ သူ့အမေကို ကျအောင် ပေါင်းနိုင်တာ ကိုတင်မောင်နီတစ်ယောက်ပဲ ရှိသေးတယ်တဲ့၊ အဘွားကြီး က သမက်တော်ချင်သွားလား မသိဘူး”

“ဟန်ကျလိုက်တာနော်”

တင့်တင့်ရီ အနီကို တွန်းပစ်သည်။ အနီက ဟန်ချက်ပျက်သွားတော့ ကိုယ်ကို ပြန်ထိန်းသလိုလိုနှင့် တင့်တင့်ရီနားကို ထပ်တိုးသည်။ တင့်တင့်ရီ သေချင်ယောင် ဆောင်နေသည်။

ရယ်သလို မောသလိုနဲ့ သိပ်လုပ်မနေနဲ့ဦးနော်၊ ကြာရင် သည်းညည်းမခံတော့ဘူး

အလာကား စတာပါ တင့်တင့်ရယ်၊ အေးအေးသက်တို့နှစ်ယောက် ပြေလည်သွားပြီလား

အနီလက်က တင့်တင့်ရီ ပခုံးကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

အဘွားကြီးက နောက်ဆုံးနှစ်မို့ ကျောင်းဆက်တက်ခွင့်ပြုတာ၊ နောက်ဆိုရင်တော့ မလွယ်ဘူး

လွယ်ပါတယ်၊ စာမေးပွဲပြီးတာနဲ့ ယူလိုက်ပေါ့၊ ဒါမျိုးဆို ကူညီ ချင်ပါတယ်

တို့သာဆိုရင်တော့ မိဘတွေ သဘောမတူရင် မယူဘူး

ရယ်စရာပြောသည်ဟုပဲ အနီ သဘောထားလိုက်သည်။ တကယ် တမ်းသာ အနီသည် ကိုအောင်နိုင်လို ဘဝကို ရုန်းကန်နေရသူတစ်ယောက် ဖြစ်လျှင် တင့်တင့်ရီက သူ့အချစ်ကို လက်ခံပါမည်လားဟု တွေးချင် သော်လည်း မတွေးရဲသဖြင့် မေ့ထားလိုက်သည်။

ကိုယ်တို့က ဘယ်တော့ယူကြမှာလဲဟင်

သွား

တင့်တင့်ရီ အနီကို တွန်းလွှတ်၍ မရတော့ချေ။

အနီတို့နှစ်ယောက်သည် ကံ့ကော်ရိပ်က အခြားအခြားသော ချစ်သူတွေလိုပင် အပူအပင်ကင်းစွာ ရယ်မောနေကြလေသည်။

+ + +

မေနှယ်နှင့် တင့်တင့်ရီတို့နှစ်ယောက် ဆုံပေးဖို့ ကြိုးစားခြင်းသည် မအောင်မြင်။ မေနှယ်သည်လည်းကောင်း၊ တင့်တင့်ရီသည်လည်းကောင်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စိတ်ဝင်စားဟန်ရှိသော်လည်း မည်သူကမျှ စတင်သွားရောက်တွေ့ဆုံဖို့ သဘောမတူချေ။ အနီက တင့်တင့်ရီနှင့် လမ်းလျှောက်ရင်း ဇေယျာသီရိသို့သွားရန် ခေါ်သည်။ တင့်တင့်ရီက ငြင်းသည်။

မေနှယ်ကို အနီက ပင်မတက္ကသိုလ်ဘက်ကို အလည်ခေါ်သည်။ မေနှယ်က ငြင်းသည်။ အနီကတော့ ကမာရွတ်နှင့် သမိုင်းကို ကူးနေမိလေ သည်။ သမိုင်းစာသင်ဆောင်များသည် အနီနှင့် မည်သို့မျှ မပတ်သက်တော့ သော်လည်း မေနှယ် ရှိနေသောကြောင့် အနီ မကြာ မကြာ သွားဖြစ်၏။

မေနှယ် ဘော်ဒါဆောင်သို့မူ အနီ အရောက်အပေါက် နည်းလေ သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဆည်းဆာ ညနေတိုင်းသည် အနီအတွက် သာယာသော အချစ်ညနေလေးများ ဖြစ်နေသောကြောင့်ဖြစ်၏။

စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်တွင် တင့်တင့်ရီရှိနေသော်လည်း အနီ မရောက်ဖြစ်။ အနီသည် သူ၏ သိပ္ပံအတန်းများကို မတက်သည့်အခါ သမိုင်းမှာ ခြေရာထပ်နေတတ်လေသည်။

အနီဘာသာ သူ့ကိုယ်သူ သန့်ရှင်းသည်ဟု မှတ်ယူထားသော အပြုအမူများသည် သူတစ်ပါးအမြင်မှာ မည်သို့ထူးဆန်းနေလေသနည်း။ အနီ မတွေးမိပေ။ သို့သော် ဒေသကောလိပ်၏ စားသောက်ဆိုင်များနှင့် အင်းလျားပင်ရိပ်မှာ မကြာ မကြာ တွေ့ရတတ်သော အနီနှင့် မေနှယ်ကို အများက အတွဲဟု သတ်မှတ်သည်။ ဒါကိုလည်း အနီရော မေနှယ်ပါ သိသည်ပင်။ မေနှယ်၏ ပင်ကိုသဘာဝက ဘာကိုမျှ အရေးတယူ ဖြေရှင်းတတ်ခြင်း မရှိသည်မို့ မေနှယ်ဘက်က မည်သည့်ပြဿနာမျှ

မရှိခဲ့။ သို့သော် တစ်ချိန်ချိန်မှာတော့ တင့်တင့်ရီဘက်က သံသယတွေ အခိုင်အမာ ဖြစ်လာမည်ကို အနီ သိလျက်နှင့် မလွဲမရှောင်နိုင်ခဲ့ပေ။

ထိုသို့ဖြစ်ရသည်မှာ အနီ၏ မေနှယ့်အပေါ် ထားရှိသော သံယောဇဉ် တစ်ခုတည်းကြောင့်မှ ဟုတ်ပါလေစ။ သည်အချက်ကို သူငယ်ချင်း သိန်းအောင်ကတော့ အပြင်းအထန် ကန့်ကွက်သည်။

“မင်း မေနှယ့်ကို မချစ်ဘူးဆိုတာ ငါ မယုံဘူး၊ တင့်တင့်ရီကို ချစ်တယ်ဆိုတာတော့ ငါ ယုံတယ်၊ ငါးနှစ်ကောင်များဖမ်းထားတာလားကွာ” သည်လို အပြောခံရတော့လည်း အနီ ဒေါသဖြစ်သည်။

“ငါ ဒီလို ယုတ်မာတဲ့စိတ် မထားပါဘူးကွာ၊ မေနှယ့်ကို ငါ သနားတာတော့အမှန်ပဲ၊ ငါ့အချစ်ရေးကြောင့် မေနှယ့်တစ်ယောက်တည်း ပစ်ထားရမှာ မထားရက်ဘူး”

သိန်းအောင်က လှောင်ရယ်သည်။

“မေနှယ့်က မင်းထင်သလို တစ်ယောက်တည်း ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာပေါ့၊ တစ်ယောက်တည်းနေချင်ရင်လည်း နေမှာပေါ့၊ မင်းရှိနေတဲ့ အတွက် မေနှယ့်မှာသာ နှစ်နာဖို့ရှိတယ်၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ကူညီချင်တဲ့သူတွေ အများကြီးပါကွာ၊ ငါလည်း ကောင်မလေးတွေကို သနား တတ်ပါတယ်”

အနီ သိန်းအောင်ကို ထထိုးချင်စိတ်ပေါက်လာသည်။

“မေနှယ့်က လူတကာရဲ့ အကူအညီကို ယူတတ်တာ မဟုတ်ဘူး”

မေနှယ့်ကို ကာကွယ်ခြင်းဖြစ်သော်လည်း မဏ္ဍပ်တိုင်တက်သလိုလဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ခုကော မင်းဆီက ဘာအကူအညီများ ရနေလို့လဲ၊ စာအုပ်လေး ဝယ်ပေးတာ၊ မုန့်အတူစားတာ၊ ကျောင်းလခပေးတာလောက်တော့ သူ့ဟာသူလည်း လုပ်လို့ဖြစ်နေတာပဲ”

www.free-space.com.mm

ဘာအကူအညီမျှ မယူဘဲနှင့် သူနှင့် မေနှယ်သည် အတူတကွ ခင်မင်စွာ ပေါင်းသင်းနေထိုင်ခဲ့ပါသည်ဆိုတာကို ထပ်မပြောချင်တော့။ မေနှယ်သည် အရာရာ သူ့ဘာသာ စွမ်းဆောင်နိုင်သည်ဆိုသည်မှာတော့ မှန်သည်။ အနီက ကျောင်းလခကို ကြိုတင်သွင်းပေးပြီး ဖြတ်ပိုင်းကိုသာ ပေးသောအခါ မေနှယ်က ငွေကို အတင်းပြန်ပေးသည်။ သည်ကိစ္စအတွက် သူနှင့် မေနှယ် စိတ်ကောက်ရသည်။ အနီက စိတ်ကောက်ပြီး မေနှယ်ဆီ နှစ်ပတ်ခန့်မသွားဘဲနေခဲ့သည်။ နောက်တစ်ခါပြန်တွေ့တော့ မေနှယ်မျက်နှာ ညှိုးနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ *အနီ နောက်တစ်ခါဆိုရင် နင်ကူညီတာကို ငါ လက်ခံပါ့မယ်* ဟု ပြောလေသည်။

မေနှယ်အဖို့ ကျောင်းလခအပြင် အခြားအခက်အခဲတွေ များစွာရှိ သည်ပင်။ သို့သော် မေနှယ်သည် ကျောင်းတစ်ဖက်နှင့် ဟင်းချက်စရာဝယ်ပြီး ဘော်ဒါဆောင်မှာ ချက်စားသည့်ကိစ္စ၊ ဘော်ဒါခ၊ စာအုပ်ဖိုး စသည်တို့ကို အနီရှေ့မှာ မညည်းညူမိအောင် သတိထားနေလာတတ်သည်မှာ သိသာ သည်။

မေနှယ်က မိန်းကလေးချင်းလဲ သိပ်ပေါင်းတတ် သင်းတတ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ယောက်ျားလေးတိုင်းကိုလည်း ပေါင်းလို့ဘယ်ဖြစ်မလဲ

အနီက အမှန်ကို ပြောခြင်းသာဖြစ်သော်လည်း သိန်းအောင်တို့အဖို့ ဟားစရာ ဖြစ်နေလေသည်။

ငါနဲ့ သေသေချာချာ မိတ်ဆက်ပေးစမ်းပါကွာ၊ နှမလေးအရင်းလို စောင့်ရှောက်ချင်လို့

နောက်တော့လည်း အနီသည် မေနှယ်နှင့်ပတ်သက်၍ သူငယ်ချင်း တွေရှေ့မှာ ဘာမျှမပြောမိအောင် သတိထား ဆင်ခြင်နေလေ၏။

သို့သော် သိန်းအောင်သည် မေနှယ်နှင့် တွေ့ဖြစ်အောင် တွေ့သွား သေးသည်။

သို့သည် ညနေဘက် ရတနာဆောင်သို့ မသွားသည့်အခါများတွင် သူငယ်ချင်းတွေနှင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်သည်။ လူစည်ကားရာမှာ မြင်ကွင်းစုံသည်ဆိုကာ လှည်းတန်းလမ်းမပေါ်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် ထိုင်ချင်သော သိန်းအောင်တို့နောက်သို့ လိုက်ရသည်။ သိန်းအောင်တို့ပါလျှင် မေနှယ်တို့အဆောင်ဘက်သို့ ခြေဦးလှည့်ရန်သော်မျှ အနီ စိတ်မကူးပေ။ သဝန်တိုခြင်း မဟုတ်သော်လည်း နှမတစ်ယောက်လို စောင့်ရှောက်ခြင်းဟု အနီက သူ့ကိုယ်သူ နားလည်သည်။

သို့သော် အနီတို့ မြင်ကွင်းထဲသို့ မေနှယ်က ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာခဲ့လေသည်။ မေနှယ်သည် ခြင်းတစ်လုံးဆွဲကာ အနီတို့ဆိုင် ရှေ့မှ ဖြတ်သွားသည်။ အနီတို့က ဆိုင်ထဲမှာမထိုင်ဘဲ လမ်းဘေးက စားပွဲမှာ ထိုင်နေကြခြင်းဖြစ်ရာ မေနှယ်ကို သေသေချာချာမြင်ကြရသည်။ မေနှယ်သည် ကြိမ်ခြင်းလေးတစ်လုံးကို ကိုင်၍ လျှောက်လာသဖြင့် ရုတ်တရက်ကြည့်လျှင် ရုံးစာရေးမလေးနှင့် တူသည်။ သို့သော် မေနှယ် လမ်းလျှောက်ပုံကို အဝေးကပင် အနီ မှတ်မိသည်။

•မေနှယ်•

အနီ နှုတ်မှ ထွက်သွားတော့ မိန်းကလေးတိုင်းကို စိတ်ဝင်စား တတ်သော သူငယ်ချင်းတစ်သိုက်က ချက်ချင်းလှမ်းကြည့်ကြသည်။

မေနှယ် သူတို့နားသို့ ရောက်လာသည်။ အနီကိုလည်း မြင်သွား သည်။

•ဟယ် အနီ•

မေနှယ်သည် ရှက်ရွံ့ရွံ့ အမူအရာမျိုးရှိသူမဟုတ်၍ အနီကို ရဲတင်းစွာပင် နှုတ်ဆက်သည်။ သွားကြီး တအားဖြီးပြနေသော သိန်းအောင် ကိုလည်း မှတ်မိဟန်ဖြင့် ပြုံးပြလေသည်။

•ဘယ်သွားမလို့လဲ မေနှယ်•

www.forever-space.com.mm

မေ့နွယ်သည် ကြိမ်ခြင်းကို ခပ်ကွယ်ကွယ်ကိုင်ကာ ရပ်နေသည်
 လာ ထိုင်ပါဦးလား
 သိန်းအောင်သည် မသိသားဆိုးရွားစွာပင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်
 ကို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင်းသို့ ခေါ်ယူ၏။ မေ့နွယ်ကလည်းအလွယ်တကူပင်
 ဝင်ထိုင်သည်။
 ဟင်းချက်စရာ လာဝယ်တာလား
 အနီက သူ့ကုလားထိုင်ကို မေ့နွယ်နားသို့ တိုးပြီး မေးရသည်။
 မဟုတ်ဘူး၊ ဒေါ်လေးဆီကို လာတာ
 အနီသည် မေ့နွယ်ကြိမ်ခြင်းကို လှမ်းကြည့်မိသည်။ သေသေသပ်သပ်
 ခေါက်ထည့်ထားသော အဝတ်အစများကို မြင်ရသည်။
 မေ့နွယ်၊ နင် အင်္ကျီချုပ်နေလား
 အနီ အံ့အားသင့်စွာမေးလိုက်သည်။ သိန်းအောင်က *လက်ဖက်ရည်
 သောက်မလား၊ ကော်ဖီသောက်မလား* ဟု လှမ်းမေးသည်နှင့် စကားချင်းထပ်
 သွားသည်။
 *ဟင့်အင်း၊ ဘာမှ မသောက်ချင်ဘူး၊ မချုပ်ပါဘူး၊ ကြယ်သီး
 တပ်ရုံတင်ပါ*
 မေ့နွယ်က မေးခွန်းနှစ်ခုလုံးကို ပေါင်းဖြေလေသည်။
 အနီသည် မလွဲသာ မရှောင်သာဘဲ မေ့နွယ်နှင့် သူငယ်ချင်းများကို
 မိတ်ဆက်ပေးရ၏။ မေ့နွယ်သည် အားလုံးကို ခပ်အေးအေးပင် ပြုံးပြသည်။
 ကိုသိန်းအောင်က ပျော်တတ်ပုံ ရတယ်နော်
 သိန်းအောင်ကို အရေးတယူ အသိအမှတ်ပြု၏။
 စိတ်ညစ်စရာမှ မရှိတာကို၊ ဟဲ ဟဲ

သူငယ်ချင်းများ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ ပြန်ဖို့ပြင်ကြသည်။ အနီ
ကလည်း ပြန်စေချင်ပြီ ဖြစ်၏။ မေနှယ်ကို ဈေးထဲလိုက်ပို့ပေးရန်ထတော့
သိန်းအောင်က အနီဘေးမှာ ရပ်နေသည်။

မင်းကော လိုက်ခဲ့ပါဦးလား

ဟာ မင်းနဲ့ငါ ဘယ်တုန်းက ခွဲဖူးလို့လဲကွာ

မေနှယ်ကပါ ရယ်တော့ အနီ မရယ်ဘဲ မနေနိုင်တော့ပေ။
ပြီးတော့သူသည် မေနှယ်အပေါ် ချုပ်ကိုင်သိမ်းသွင်းထားလိုခြင်း မရှိပါဆိုတာ
ပြဖို့လည်း သတိရသည်။

မေနှယ်သည် ဒေါ်လေးဆီမှာ အင်္ကျီချုပ်ထည်များကို အပ်သည်။
အသစ်နှစ်ထည် သုံးထည်ကို ခြင်းထဲထည့်သည်။ ဒေါ်လေးသည် အနီကို
လှမ်းနှုတ်ဆက်သော်လည်း အခြား ဘာမျှ မပြောတော့ပေ။

မေနှယ်အဆောင်ရှိရာကို လျှောက်လာကြတော့ သိန်းအောင်သည်
အလိုအလျောက် ဆက်ပါလာသည်။

*မေနှယ် အင်္ကျီကြယ်သီး ယူတပ်နေတော့ စာကျက်ဖို့အချိန်
ရပါ့မလားဗျာ*

သိန်းအောင်က ပွင့်လင်းစွာပင်မေးသည်။ သိန်းအောင် တကယ့်
စေတနာဖြင့် မေးခြင်းဆိုတာကိုတော့ အနီ နားလည်သည်။ အနီသည်ပင်
ယခုမှ သည်အကြောင်းကို သိရခြင်းဖြစ်၏။ အနီလည်း စိတ်မကောင်းပေ။

*ဒေါ်လေးက မနိုင်လို့ ခဏ ကူပေးတာပါ။ ညခုနစ်နာရီကျော်ရင်
ဘာမှ မလုပ်တော့ဘူး၊ စာကျက်တာပဲ*

ထမင်းလည်း ချက်စားရသေးတယ် မဟုတ်လား

သိန်းအောင်က လောကွတ်ပိုလာသည်။

*သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ ပေါင်းချက်စားတယ်လေ၊ သိပ်မကြာ
ပါဘူး၊ ဟင်းကောင်းကျွေးကောင်းတွေ ချက်နေကြတာမှ မဟုတ်တာ*

www.freeverspace.com.mm

အဆောင်ရှေ့မှာ ထိုင်စရာနေရာ သိပ်မရှိ။
မေနှယ်ကလည်း မိုးတိုးမတ်တပ်ပင် စကားပြောသည်။ အနီသည်
သိန်းအောင် ကျေနပ်အောင် ခဏမျှရပ်ပြီး မေနှယ်ကို စတင်နှုတ်ဆက်
ရသည်။

*တစ်ခါလောက် သမိုင်းကို လာဦးမယ်ဗျာ၊ နောက်ရောက်တဲ့
ကျောင်းသူလေးတွေ မမြင်ဘူးသေးလို့*
မေနှယ်က ရယ်ပြီး ခေါင်းညိတ်သည်။
အပြန်လမ်းမှာ သိန်းအောင် မျက်နှာ မြူးနေသည်။ အနီ စိတ်တို
နေ၏။

၁၆

ရီမာ့ကိုတော့ အကြောင်းမဲ့မုန်းမနေပါနဲ့ မောင်ရယ်၊ ရီမာက တစ်ခါတစ်ခါ ကလေးဆန်တတ်တာကလွဲလို့ သူတစ်ပါးအကျိုး ထိခိုက်လောက်အောင် မဟုတ်တာ မပြောတတ်ပါဘူး၊ ပြီးတော့ သူကိုယ်တိုင် တွေ့တာလည်းမဟုတ်ဘူး၊ သူတို့မြို့က ကောင်မလေးတွေက ပြောလို့ သိရတာ

အနီနှင့် မေနှယ်အကြောင်းကို တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်နားဖြင့် တင့်တင့်ရီဆီ ရောက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ ရီမာ့ဆီကို ကောင်မလေးတစ်သိုက် လာလည်သည်။ အဆောင်ရှေ့မှာ တင့်တင့်ရီနှင့် စကားပြောနေသည်ကို တွေ့သွားသည်။ သည်လူက ဒေသမှာလည်း ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ တွဲနေပါကလားဟု ပြောသည်တဲ့။

ဒီအကြောင်းတွေ တင့်တင့်လည်း သိပြီးသားပဲကွယ်

ချစ်သူကို ဖြေရှင်းဖို့ အနီ ကြိုးစားရပြန်သည်။

*တင့်တင့်သိတာ မောင်တို့နှစ်ယောက် သာမန် သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေဆိုတာလောက်ပဲလေ၊ မောင်က ဝတ္တရားရှိလို့ ကူညီနေရတယ်

ဆိုတာလောက်ပဲပေါ့၊ ခု သူတို့ပြောတာက အတွဲတဲ့၊ စောင်းလျားပင်ရိပ်မှာ မောင်တို့နှစ်ယောက်ကို အမြဲ မြင်ရနေကျတဲ့*

အနီနှင့် မေနှယ်သည် ထိုနေရာမှာပင် အချိန်အချက်ပြုပြီးတွေ့ဆုံမြဲ ဖြစ်သည်မှာတော့ အမှန်ပင်။ တခြားအတွဲတွေ ထိုင်တတ်တာ အနီ သိသော်လည်း အခြားနေရာမှာလည်း မထိုင်ဖြစ်ကြ။

ရွာကမှာလိုက်တဲ့ အကြောင်းကိစ္စလေး ဘာလေးရှိရင် သွားပြောရ တာပါ တင့်တင့်ရယ်၊ ဒီကိစ္စကို မောင် သည့်ထက်ပိုပြီး မရှင်းချင်တော့ဘူး

တင့်တင့်ရီနှင့် သူသည်လည်း ရတနာဆောင်မှာ၊ အင်းလျားကန်မှာ၊ ကုံကော်ရိပ်က ခုံတန်းလေးတွေမှာ ကျော်ကြားသော အတွဲတစ်တွဲပေပဲ။ သို့သော် မေနှယ်နှင့် အနီသည် တစ်ခါမျှ လက်ကလေးတွေဆုပ်ပြီး စကားမပြောဘူးပါ။ တိတ်တခိုး အနမ်းလေးတွေလည်း မခွေဘူးပါ။ ဒါကို တင့်တင့်ရီ နားလည်အောင် မည်သို့ရှင်းပြရမည်နည်း။

ပြီးတော့ ယင်းမာညိုမှာ မောင်တို့နှစ်ယောက် မုန့်အတူတူစားနေ ကျဆို

သတင်းကလည်း တိကျသည်။

မေနှယ်သည် မနက်ပိုင်း ကျောင်းလာလျှင် ထမင်းဘူး ပါချင်သည့် အခါမှ ပါသည်။ အနီ ရောက်သွားသည့်အခါ ဘာစားပြီးပြီလဲမေးတိုင်း မေနှယ် ခေါင်းခါတတ်သည်။ မေနှယ်သည် ယင်းမာညိုက နန်းကြီးသုပ်ကို ကြိုက်သည်။

ခက်တယ် တင့်တင့်ရယ်၊ ဒါကြောင့် မေနှယ်နဲ့ တင့်တင့်ကို တွေ့ပေးချင်တာ၊ အဲဒီအခါ တင့်တင့် သံသယရှင်းသွားမှာပဲ

တင့်တင့်ရီ ခေါင်းခါသည်။ လေသံပျော့ပျောင်းသော်လည်း မျက်လုံး များ အရောင်တောက်လာသည်။

ဒါကြောင့် အစကပြောတာပေါ့၊ မောင့်ဘဝမှာ ဘယ်သူမှ ပါမလာရင် ကောင်းမယ်လို့

အနီသည် ချစ်သူကိုချော့ဖို့ တာဝန်ရှိသည်ဟု အောက်မေ့သည်။

မောင် သမိုင်းဘက်ကို ခဏခဏ မသွားတော့ဘူး၊ အရေးတကြီး ကိစ္စရှိမှပဲ သွားတော့မယ်

အရင်က ခဏခဏ သွားခဲ့တယ်ပေါ့

အနီ ငြိမ်နေသည်။

မပြတ်သားတဲ့လူကို ချစ်မိတာ တင့်တင့် အမှားပဲ

အနီ တင့်တင့်ရီ၏ လက်ကို လှမ်းဆွဲထားသည်။ တင့်တင့်ရီ ရုန်းသည်။

တင့်တင့်ရယ် မောင် တောင်းပန်ပါတယ်

တင့်တင့်က အချစ်ကြီးသလို အမျက်ကြီးတတ်ပါတယ်

မောင် အချစ်ကို ဘယ်တော့မှ အလွဲသုံးစား မလုပ်ဘူး

ဒါပေမယ့် မပြတ်သားတာတော့ အမှန်ပဲ

တင့်တင့်ရီ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ပစ်သည်။ သို့သော် မျက်ရည် တွေဝဲလာသည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက် သူ့ရှေ့မှာ မျက်ရည်ကျမည်ကို အနီ မလိုလားပေ။

တင့်တင့် မောင်ကတိပေးပါတယ်၊ နောက်ကို တင့်တင့် မကြိုက်တာ မဖြစ်စေရဘူး

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သူ မေနှယ့်မျက်နှာကို မြင်ယောင်၏။

မေနှယ်သည် သိန်းအောင်ပြောသလို သူ့ဘာသာလည်း နေလိုဖြစ် သည်ဆိုတာ သတိရပြီး စိတ်သက်သာရာရသွားသည်။

+ + +

မင်း လာနေကျ မလာတော့ မေ့နွယ်က မျှော်နေမှာပဲနော်

အရေးထဲမှာ သိန်းအောင်က တစ်မှောင့်။

မင်းတို့ပဲ အစကပြောတော့ တစ်မျိုး

အနီက စိတ်တိုတိုနှင့် အောက်ပစ်သည်။ အနီ ကိုယ်တိုင်လည်း မေ့နွယ် မျှော်နေမည်လား၊ စားရေးသောက်ရေး အဆင်ပြေရဲ့လားဟု ပူနေမိသည်။ မေ့နွယ်သည် တစ်နေ့ကုန် မုန့်ဟင်းခါးတစ်ပွဲနှင့်လည်း နေချင် နေနေတတ်သည်။ ဒေါ်ကြွေဆီမှ အင်္ကျီတွေယူပြီး ကြယ်သီးမတပ်ဖို့ ပြောထားသည်ကိုလည်း နားထောင်ရဲ့လား မသိ။ ဦးသောင်းရွှေဆီမှ ငွေလာလျှင် စာတိုက်မှာ အနီ သွားထုတ်ပေးနေကျ ဖြစ်သည်။ မလာ သေးလျှင် အနီ စိုက်ပေးလေ့ရှိသည်။ အဆောင်ခ တစ်လခြောက်ဆယ် နုတ်လျှင် တစ်ခါတစ်ရံ မေ့နွယ်သည် ဘတ်စ်ကားခပင် ပြတ်နေတတ်သည်။

ခုဟာက မင်းက ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် နေတဲ့အဆင့်မှ မဟုတ်တော့ဘဲ၊ လုံးဝ အဆက်ဖြတ်လိုက်သလို ဖြစ်နေတယ်

သိန်းအောင်ပြောသည်မှာလည်း မှန်သည်။ အနီသည် တင့်တင့်ရီ၏ သံသယကင်းစင်ရေးအတွက် သမိုင်းဘက်ကို လုံးဝပင် ခြေဦးမလှည့်တော့။ တင့်တင့်ရီ၏ စိုစွတ်သော မျက်လုံးများကို သူ ရင်မဆိုင်ဝံ့။ တောက်ပ သော မျက်လုံးများနှင့် တင်းမာသော မျက်နှာထားကို ရင်ဆိုင်ရမှာ ပို ကြောက်သည်။

ခု လောလောဆယ်ပါ၊ နောက်တော့ ငါ သွားမှာပေါ့

မင်း မသွားချင်လည်း ငါ သွားလိုက်မယ်လေ

သိန်းအောင် ရယ်စရာပြောသည်လား၊ အတည်ပြောသည်လား ဆိုတာ အနီ မသိနိုင်။ လောသံကို အကဲဖမ်းလို့မရ။

*မင်းဟာ မင်း သွားချင်သွားပါ သိန်းအောင်ရာ၊ မေ့နွယ်ကို ငါ ဘာမှ တားဆီးခွင့် မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ ပြောပါရစေ။

မေန္တယ့်ကို တစ်စုံတစ်ရာ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင်တော့ မလုပ်
ပါနဲ့။ မေန္တယ် သူ့ရည်မှန်းချက် အောင်မြင်တဲ့အထိ ချောချောမောမော
နေထိုင်သွားနိုင်ဖို့ ငါ့မှာ တာဝန်ရှိတယ်။

သိန်းအောင်သည် အနီစကားကို သိပ်ပြီး အလေးအနက် စဉ်းစားပုံ
မရပေ။ အနီသည် သူ၏ မပြတ်သားသောစိတ်ကြောင့် ကာကွယ်ပြောဆို
နေသည်ဟုသာ မှတ်ယူထားပုံရသည်။

“သွားဆိုရင် ငါ ဒီညနေပဲသွားလိုက်မယ်၊ မင်း ဘာမှာဦးမလဲဟင်”
သိန်းအောင် လုပ်နေပုံက အသည်းယားစရာကောင်းလှသည်။

“သွား သွား ဘာမှ မမှာဘူး”

သိန်းအောင်သည် အနီကို မချိုမချင်ကြည့်ကာ အခန်းထဲမှ ထွက်
သွားလေသည်။ အနီသည် သိန်းအောင်၏ နောက်ကျောကို မင်အိုးနှင့်
ကောက်ပေါက်ပစ်ချင်စိတ်ကို မနည်း မျိုသိပ်ထားလိုက်ရလေသည်။

+ + +

www.foreverspace.com.mm

၁၇

ရုပ်ရှင်ရုံထဲက ထွက်လာသည့်တိုင် အနီ စကားမပြောဖြစ်။

သမ္မတရုံ ကော်ဖီဆိုင်ထဲကို တင့်တင့်ရီ ဦးဆောင်၍ ဝင်သွားသည်။ ကော်ဖီနှစ်ခွက် မှာသည်။ ရေခဲမုန့်တစ်ခွက်လည်း မှာသည်။ ကိတ်မုန့်နှင့် ရေခဲမုန့်ကို စ စားသည်။ အနီ ကော်ဖီတစ်ကျိုက် သောက်၏။ ခံတွင်း ချဉ်သဖြင့် စီးကရက်တစ်ဘူး ထဝယ်သည်။ ငါးသုံးလုံး စီးကရက်ကို ဝယ်မည်ပြုပြီးမှ အဖေသည် တစ်ခါတစ်ရံ ရန်ကုန်လာခိုက် ဂျွန်ပလေယာ စီးကရက် သောက်တတ်သည်ကို သတိရကာ ဂျွန်ပလေယာစီးကရက် ဝယ်ခဲ့သည်။ အနီပြန်ဝင်လာတော့ တင့်တင့်ရီသည် ရေခဲမုန့်ကို အေးဆေးစွာ စားနေဆဲဖြစ်၏။

အနီ စီးကရက်မီးညှိသောက်သည်ကို တင့်တင့်ရီ လှမ်းကြည့် သည်။ ပြီးတော့ မထင်မှတ်သော ထိုးစစ်ကို ရုတ်တရက် ဆင်လေသည်။

‘မောင် သိပ်စိတ်ညစ်နေသလား’

အနီ အရှိန်တန့်သွားသည်။ စီးကရက်ဘူးကို စားပွဲပေါ် ချလိုက် ၏။ ပစ်ချလိုက်သလို ဖြစ်သွားသည်။

www.forever-space.com.mm

မောင်က ဘာကို စိတ်ညစ်ရမှာလဲ
 မသိပါဘူး။ စီးကရက်တွေ ဘာတွေ သောက်နေလို့
 တင့်တင့်ရီသည် ရေခဲမုန့်ကို တစ်ဘက်သို့ တိုးရွှေ့လိုက်ရင်း
 ပြောသည်။
 *စီးကရက်သောက်တတ်တာ ကြာပြီပဲ၊ အရက်တောင် သောက်တတ်
 သေးတယ်*
 တင့်တင့်ရီ အံ့ဩဟန် မပြပေ။
 *ယောက်ျားလေးပဲ သောက်တတ်တော့ ကောင်းတာပေါ့။ ဒါပေမယ့်
 စိတ်ညစ်ပြီး သောက်နေသလားလို့ မေးကြည့်တာပါ*
 တင့်တင့်ရီက အရွဲ့တိုက်၍ ပြန်ဖြေသည်။
 စိတ်ညစ်စရာ မရှိပါဘူးလို့ဆိုနေ
 အနီအသံသည် တက်တက်ကြွကြွ မရှိသည်မှာတော့ အမှန်ဖြစ်
 သည်။ ယခုအချိန်ထိ အနီသည် သူ့ရှေ့က ကော်ဖီခွက်ကို ကုန်အောင်
 သောက်ရန် စိတ်မကူးမိသေးပေ။
 မောင့်ကြည့်ရတာ တစ်မျိုးပါပဲ
 တင့်တင့်ရီ ညီးတွားသလိုပြောတော့ ပြုပြင်ဖို့ သတိရပြန်သည်။
 *ထင်လို့ပါ တင့်တင့်ရယ်၊ အစစအရာရာ ပြည့်စုံနေတဲ့ဘဝမှာ
 ဘာကို စိတ်ညစ်ရမှာလဲ*
 မပြည့်စုံတဲ့သူတစ်ယောက်အတွက်များလားလို့
 တင့်တင့်ရီက အကင်းပါးလွန်းသည်။ အနီက အမှုမဲ့ပြောသော
 စကားနောက်ကွယ်တွင် မည်သည့်အရာတွေရှိနေသည်ကို ထိုးထွင်းသိမြင်
 နိုင်ဟန်ရှိသည်။
 အနီသည် ချက်ချင်းပင် ဖြေရှင်းဖို့ ကြိုးစားရပြန်သည်။
 မောင့်မှာ တင့်တင့်နဲ့ နီးစပ်ဖို့ကလွဲလို့ ဘာမှ အရေးမကြီးပါဘူး

www.forever-space.com.mm

နားထောင်ကောင်းသားပဲနော်
 ခါတိုင်းဆိုလျှင် အနီကသာ အပြောင်အပြက်စကားတွေ ပြောနေကျ။
 *တကယ်ပြောတာပါ။ ဒီနှစ် နောက်ဆုံးနှစ် မဟုတ်လား၊ ပြီးရင်
 တင့်တင့်က မန္တလေးပြန်ဦးမှာဆို*
 သည်စကားကိုတော့ အနီ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ပြောမိခြင်းဖြစ်သည်။
 *တင့်တင့် ပြန်လာချင်ရင် ရပါတယ်၊ ဖေဖေကို ပြောလိုက်ရုံပဲ၊
 ပြီးတော့*
 တင့်တင့်ရီသည် ကော်ဖီခွက်ကိုပါ လက်စသတ်ကာ စားပွဲထိုး
 မိန်းကလေးကို ခေါ်လိုက်သည်။
 ပြီးတော့ ဘာဖြစ်လဲ
 မောင့်ကို ဖေဖေက တွေ့ချင်တယ်တဲ့
 ကော်ဖီပန်းကန်များကို သိမ်းနေသံနှင့် ရောသွားသဖြင့် ကောင်းစွာ
 မကြားလိုက်ရ။
 ဘာပြောတယ် တင့်တင့်
 *ဖေဖေ ရောက်နေတယ်လေ၊ ဘာအကြောင်း သိတယ်မဟုတ်လား။
 ဘာဘက ပြောတော့ ဖေဖေကလည်း မေးတယ်၊ တင့်တင့်လည်း ဖေဖေကို
 လိမ်မပြောတော့ဘူး၊ အမှန်အတိုင်းပဲ ပြောလိုက်တယ်*
 ဖေဖေ ဘာပြောသလဲဟင်
 တင့်တင့်ရီ မျက်စောင်းထိုး၏။ အနီ အသားယူပုံကို သဘောကျ၍
 ဖြစ်မည်။
 လူကြီးတွေထုံးစံအတိုင်း ဘာလုပ်သလဲ ဘာလဲ မေးတာပေါ့
 ဒီတော့ မောင့် အရည်အချင်းတွေ ပြောပြလိုက်ရောလား
 အနီသည် ဘီလ်လာချပေးသော မိန်းကလေးကို အစိတ်တန်တစ်ရွက်
 ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

www.foreverspace.com.mm

* ဖေဖေက သမီးတို့ချင်း သဘောကျနှစ်ခြိုက်ရင် ပြီးတာပါပဲတဲ့*
ဖြောင့်ဖြူးလွန်းလှပေသည်။

ပြန်အမ်းငွေများလာပေးသော ပန်းကန်ပြားလေးထဲမှာ ကျပ်တန် နှစ်ရွက်ကို ချန်ထားပြီး သူတို့နှစ်ယောက် အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ သမ္မတရုံးဆုံးဆင်းမှာ တင့်တင့်ရီလက်ကိုတွဲ၍ လျှောက်လာသည်။ စနေနေ့ များမှာ အခါအခွင့်သင့်လျှင် သူတို့နှစ်ယောက် ရုပ်ရှင်အတူကြည့်ကြမြဲ ဖြစ်၏။ ပြီးလျှင် တင့်တင့်ရီက ဗိုလ်ချုပ်ဈေးကို ဝင်လေ့ရှိသည်။ တင့်တင့်ရီက သူကြိုက်သော နိုင်ငံခြားဘလောက်စ်ပွပွတွေ လျှောက်ဝယ် သည်ကို ဘေးမှ လိုက်ကြည့်နေရသည်။ လှည့်၍ တိုင်ပင်လျှင် ဆိုးသည် ကောင်းသည် ပြောရသည်။ သို့သော် အရောင်အကြိုက်ချင်းတော့ မတူပေ။ အနီက ခရမ်းရောင်ကြိုက်သည်။ အပြာရင့်ရောင်ကြိုက်သည်။ တင့်တင့်ရီက ပန်းနုနှင့် အဝါ ကြိုက်သည်။ ဘာပဲဝတ်ဝတ် တင့်တင့်ရီနှင့် လိုက်သည်မို့ သူ မကန့်ကွက်တတ်ပေ။

* မောင်က ဂုဏ်ထူးတန်းဆက်တက်ချင်တာ။ အဖေက သဘောတူမှာ မဟုတ်ဘူး။ ပွဲရုံအလုပ် လုပ်ရမယ်တဲ့။ တစ်နှစ်လောက် အလုပ်လုပ်ပြပြီး မိန်းမယူရင် ရပြီ*

အနီက ရယ်၍ပြောသည်။ တင့်တင့်ရီက စဉ်းစားနေ၏။

နှစ်ယောက်သား မတိုင်ပင်ဘဲ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးဘက် ဆက်လျှောက် လာခဲ့ကြ၏။

* တစ်ခါ တစ်ခါတော့လည်း စဉ်းစားမိတယ်။ ဆင်းရဲချို့တဲ့တဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို ချစ်မိရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲလို့၊ ပိုပြီး အရသာ ရှိမယ်ထင်တယ်။ အေးအေးသက်တို့ဆိုရင် တစ်ချိန်လုံး နှစ်ယောက်သား နီးစပ်ဖို့ကို ကြံစည်အားထုတ်နေတာ၊ သိပ်ပျော်စရာကောင်းတာ၊ ကျောင်း ပြီးရင် အေးအေးသက်ကို သူ့အမေက ယောက်ျားပေးစားတော့မှာ။

ဒုတိယနှစ်မကုန်ခင် သူတို့နှစ်ယောက် ရုံးမှာ တိတ်တိတ် လက်ထပ် ကြလိမ့်မယ်”

တင့်တင့်ရီက ဘဝကို ရုန်းကန်ချင်လို့လားဟု စဉ်းစားမိ၏။ တကယ်တမ်းသာ အခက်အခဲကြားက ချစ်ရမည်ဆိုလျှင် တင့်တင့်ရီသည် အေးအေးသက်လို သတ္တိရှိနိုင်မည်လား၊ စဉ်းစားဖွယ်ပင်။

“မောင်က ဆင်းဆင်းရဲရဲ ကောင်လေးတစ်ယောက်ဆိုရင်ကော တင့်တင့်က ချစ်မှာပဲလား”

“အဲဒီလိုဆိုရင် ပိုကောင်းမယ်”

“ဒါဆိုရင် လွယ်ပါတယ်၊ မောင်က သံတွဲက သာမန် တံငါသည် သားတစ်ယောက်ပဲလို့ တင့်တင့်တို့အဖေကို ပြောကြည့်စမ်းပါ”

အနီအသံက မယုံသင်္ကာသံတွေ ပါသွားသည်လား မသိ။ တင့်တင့်ရီသည် အနီကို စိတ်ဆိုးလာသော အမူအရာဖြင့် ကြည့်လေသည်။

“ပြောဖို့တောင် မလိုပါဘူး၊ ဘာမဆို တင့်တင့်ကိုယ်တိုင် ဆုံးဖြတ်လို့ ရတယ်”

ဗိုလ်ချုပ်ဈေးကို ကျော်လာသည်။ တင့်တင့်ရီ မဝင်ပေ။ ဗိုလ်ချုပ် လမ်းမကြီးအတိုင်း ဆက်လျှောက်လာရ၏။

“တကယ် ဆုံးဖြတ်ရဲရဲလား”

“မောင်က လောကမှာ မေနှယ်တစ်ယောက်တည်း သတ္တိရှိနေ တယ်လို့ ထင်နေလား”

စစ်မြားဦးသည် အနီဆီသို့သာ ပြန်ရောက်လာလေသည်။

“မေနှယ်နဲ့မောင် တွေတောင် မတွေ့တော့ပါဘူး တင့်တင့်ရယ်”

“အဲဒီအတွက် မောင် စိတ်ဆင်းရဲနေတယ် မဟုတ်လား”

အနီ စကားပြောချင်စိတ် မရှိတော့။ သူ့ဘက်က တတ်နိုင်သမျှ လိုက်လျောခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

လေဟာပြင်ဈေးကို ထောင့်တန်းဖြတ်လျှောက်ပြီး ဘုရားလမ်းမှာ ရပ်လာ သုံးဘီးကားတစ်စင်းကို တင့်တင့်ရီ လက်ပြတားသည်။ အနီ ငြိမ်သက်စွာ လိုက်ပါလာသည်။

ကားပေါ်မှာ တင့်တင့်ရီသည် အနီကို စကားမပြောချေ။ အနီ သည်လည်း တင့်တင့်ရီ၏ လက်ဝါးလေးကို ခါတိုင်းလို လှမ်းပြီး ဆုပ်ကိုင်ထားဖို့ မေ့နေသည်။

အင်းလျားလမ်းထဲသို့ ကားဝင်လာသည်အထိ စကားမပြောဖြစ်ကြ။ အနီသည် ဘာမျှမဖြစ်သော ပြဿနာတစ်ခုကို ထပ်ကာတလဲလဲ ဖြေရှင်းရမှာ စိတ်ပျက်နေသည်။

အဆောင်ရှေ့ရောက်တော့ တင့်တင့်ရီက ကားပေါ်က ဦးစွာဆင်းပြီး ကားခကို ပေးသည်။ သည်စနေသည် ပျော်စရာမကောင်းလှပေ။

ခါတိုင်းလိုပင် အဆောင်ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့ရသော်လည်း အနီ စိတ်မပါလှ။ တင့်တင့်ရီကလည်း မထိုင်တော့ဘဲ နှုတ်ဆက်စကားကိုသာ ဆိုသည်။

မောင်ပြန်တော့၊ တင့်တင့်လည်း ခေါင်းမူးလို့ အခန်းထဲပြန်တော့မယ်

အနီ ချောဖို့ကို သတိရပါသည်။ သို့သော် အနီသည် မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို အခါခပ်သိမ်း ချောမနေချင်ပေ။ တစ်ခါတစ်ရံ ဗီဇကို ပြုချင်သည်။

မနက်ဖြန် မောင် ဘယ်အချိန်လာရမလဲ

မေးနေကျ မေးခွန်းကို ဝတ္တရားမပျက် မေးလိုက်၏။ တင့်တင့်ရီ စဉ်းစားနေသည်။

အစကတော့ ဖေဖေနဲ့ တွေ့ရအောင် ဘာတို့အိမ်ကို သွားမလို့ဘဲ။ ခု မသွားချင်တော့ဘူး

အနီကို ဆန္ဒပြမှန်း သိလိုက်သည်။

*ဒီလိုဆိုလဲ မနက်ရှုမ်းနာရီတိတိ မောင် အဆောင်ရှေ့က စောင့်နေ
မယ်*

အနီ ထိုစကားကိုသာ ပြောပြီး အမြန်ဆုံး လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။
တင့်တင့်ရီ နေရာမှာရပ်၍ ကျန်ရစ်၏။

+ + +

သိန်းအောင် လေချွန်နေသည်။ အနီကို တမင်စနေခြင်းလား မသိနိုင်။
ခုရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ သိန်းအောင် မြူးနေသည်မှာတော့ အမှန်ပင်။
သိန်းအောင် မေနှယ့်ဆီ ရောက်သည်လား၊ မရောက်သည်လား အနီ
မသိ။ တမင်မမေးဘဲ နေခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် သည်နေ့ရွှင်ပျနေပုံက
ခါတိုင်းထက်ပို၍ ထူးခြားသည်။ အနီသည် တင့်တင့်ရီနှင့် အဆင်မပြေလှ
သည်မို့ သိန်းအောင်ကိုလည်း အမြင်ကပ်ကပ်နှင့် နှုတ်မဆက်ဘဲ
အခန်းထဲဝင်ပြီး အိပ်ရာပေါ် လှဲနေလိုက်သည်။

သိန်းအောင်သည် အနီ အမူအရာကိုကြည့်ပြီး ကိုယ်ရှိန်သတ်လိုက်
သည်။

ဘာလဲ ရွှေမန်းသူနဲ့ စိတ်ကောက်လာကြတယ်လား

အနီ ဘာမျှပြန်မပြော။

သိန်းအောင်သည် အနီ ခုတင်စွန်းမှာ လာထိုင်၏။

ငါ မေနှယ့်ဆီ ရောက်တယ်

သိန်းအောင်က မျက်နှာသေလေးဖြင့် စကားစသည်။ ယေကံဖ
ရှေ့မှာ နှမအကြောင်း ပြောရသူလို မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ဖြစ်နေပုံမှာ
ရယ်စရာကောင်းလာသည်။

ပြေလည်နေပြီလား

သေနီက အရွဲ့တိုက်၍ မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိန်းအောင် သိသည်။

“ဒီလောက်နဲ့များ ပြေလည်ရရင်တော့”

သိန်းအောင် သူ့စကားကို ရပ်လိုက်သည်။

“ဒါက အရေးမကြီးပါဘူး၊ သူက မင်းကို တွေ့ချင်နေတယ်”

အနီ စိတ်မဝင်စားဘဲမနေနိုင်တော့ပေ။ သူ မေ့ယုံဆီ ရုတ်တရက် လုံးဝမသွားတော့ဘဲနေလိုက်ခြင်းကို မေ့နယ်က မည်သို့ထင်မည်ဆိုတာ အနီကိုယ်တိုင်လည်း သိချင်နေပေသည်။

“သူက ဘာပြောလဲဟင်၊ မင်းကကော ဘာတွေများသွားပြောလိုက် သေးလဲဟင်”

အနီ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြင့် မေးလေသည်။

“အနီမှာ ရည်းစားတွေဘာတွေ ရှိနေပြီဆိုတာ သူ သိသားပဲတဲ့၊ ကျောင်းက ကောင်မလေးတွေက ပြောတယ်တဲ့၊ အနီ ရည်းစားက တော်တော်လှတယ်ဆိုပဲတဲ့၊ ခုတလော ဘာဖြစ်လို့ မလာတာလဲမသိဘူးတဲ့၊ သူ့ရည်းစားက မကြိုက်လို့လားတဲ့၊ သူကတော့ တိုင်ပင်စရာလေးရှိလို့ စောင့်နေတာတဲ့”

အနီ စိတ်မောသွားသည်။ မေ့ယုံမှာ သူနှင့်ပတ်သက်၍ ဘာမျှ ထူးထူးထွေထွေ မခံစားရဘူးလား။ ဒါမှမဟုတ် စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာ ဖြစ်နေရှာသလား။ ဘာများအရေးတကြီး တိုင်ပင်စရာရှိနေပါလိမ့်။

“မင်း သူ့ဆီ ဘယ်နှစ်ခေါက်ရောက်လဲ”

“နှစ်ခေါက်”

သိန်းအောင်ပြောသလို သည်မျှလောက်နှင့်တော့ မေ့နယ်တို့ ပြေလည်စရာ အကြောင်းမရှိ။ ပြီးတော့ မေ့နယ်သည် ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်ကို အလွယ်တကူ ခင်မင်တတ်သော်လည်း အလွယ်တကူ

ချစ်တတ်သည့် မိန်းကလေး မဟုတ်ချေ။ သိန်းအောင်ကလည်း မိန်းကလေး တစ်ယောက်အပေါ် အတင်းချဉ်းကပ် အနိုင်ယူတတ်သူမျိုး မဟုတ်ပေ။ သို့အတွက် စိုးရိမ်စရာမရှိ။

သူ ဘာများ အရေးတကြီးတိုင်ပင်စရာရှိလဲ။ မင်း မမေးကြည့်ဘူး လား

ဟင့်အင်း။ သူကလည်း ပြောချင်ပုံမရလို့ မမေးမိဘူး။ ငါတောင် သွားလည်ရတာ ခပ်ကြောင်ကြောင်ပဲ။ သူတို့ အဆောင်က မိန်းကလေး တွေလည်း များတယ်မဟုတ်လား။ အပြင်ထွက်ဖို့ခေါ်ရအောင်လဲ ငါတို့က ဘာမှဖြစ်သေးတာ မဟုတ်

သိန်းအောင် မျှော်လင့်ချင်သေးသည့်ပုံပင် ဖြစ်သည်။

မင်း လာလည်တာကို သူက ဘာမှ မမေးဘူးလား

မမေးဘူးကွ။ ပထမတစ်ခေါက်တော့ ငါက လမ်းကြိုလို့ဝင်လာ သလိုလို ပြောတယ်။ နောက်တစ်ခေါက်တော့ တမင်သွားတာပေါ့ကွာ။ သူက ဘာမှ ထူးခြားဟန် မပြဘူး

မင်း မေ့ယ့်ကို တကယ်စိတ်ဝင်စားနေလား သိန်းအောင်

ငါ ချစ်နေတယ်ကွ

ရင်ထဲမှာ အောင့်ခနဲဖြစ်သွားလေသည်။ သို့သော် ချက်ချင်းပင် သူနှင့် မေ့နွယ် မဆိုင်ဘူးဆိုတာ သတိရသည်။ ထွန်းအေးအကြောင်း သိန်းအောင်ကို ပြောပြဖို့ စိတ်ကူးသေးသည်။ ပြောရန်မလိုဟုလည်း ထင်ပြန်သည်။

ငါ လာဦးမယ်လို့ ပြောလိုက်ပါကွာ

တစ်ချိန်တည်းပင် မနက်ဖြန် တင့်တင့်ရီ သူ့ကို အတွေ့ခံပုံမလားဟု စဉ်းစားနေမိပြန်လေသည်။

+ + +

www.foreverspace.com.mm

၁၈

အနီ အဆောင်ရွေ့ကိုရောက်တော့ ၈ နာရီ ၅ မိနစ်။
 တင့်တင့်ရီသည် ကံ့ကော်ရိပ်သို့ ချက်ချင်းရောက်လာ၏။ စိတ်လို
 လက်ရ ခြယ်သလာသဖြင့် တင့်တင့်ရီသည် ခါတိုင်းထက်ပင် ပိုလှနေသည်။
 သူကြိုက်သော ပန်းနုရောင်အင်္ကျီသည် သူ့အသားနှင့် လိုက်ဖက်နေ၏။
 မနေ့က စိတ်ကောက်ခဲ့ကြသည့်အခြေအနေကို မေ့သွားသည်။
 ဤသည်မှာ ချစ်သူတို့ သဘာဝဟု အနီ တွေးလိုက်၏။ ပြီးတော့
 တင့်တင့်ရီသည် ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ တင်းမာပြတ်သားမှုကိုသာ
 အလိုရှိဟန်တူသည်။ အနီတင်းလျှင် သူ့ အလျှော့ပေးစမြဲဖြစ်သည်ကို
 သတိပြုမိလာ၏။

‘ဘယ်သွားကြရင် ကောင်းမလဲဟင်’
 အနီကလည်း ရွှင်ပျစွာပင် မေးလိုက်သည်။
 ‘ရေကျော်ကို’
 အနီ အံ့သြသွားသည်။ တင့်တင့်ရီသည် မနေ့က ပြဿနာကို
 မေ့လိုက်ပြီ ထင်သည်။

ယောက္ခမကြီးနဲ့ တွေ့ရတော့မှာပေါ့နော်။ တိုက်ပုံအင်္ကျီလေး ပြန်ယူရရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်

တင့်တင့်ရီက အနို့ကျောကို ထုပြီး ရယ်၏။

သွား

အင်းလျားလမ်းထိပ်ကို ထွက်ကာ သုံးဘီတစ်စီး စောင့်မှားကြသည်။ တင့်တင့်ရီသည် ဘတ်စ်ကားစီးလျှင် အလွန်ညည်းညူသူဖြစ်၏။ သုံးဘီးကား ပေါ်မှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ပြီး တစ်ယောက်လက်တစ်ယောက် ဖမ်းကိုင် ထားရသည်ကို အနီလည်း နှစ်သက်သည်။

တင့်တင့်ရီ၏ အဖေသည် ဘကြီးလောက် ဖော်ရွေပျော်ရွှင်တတ်သူ မဟုတ်ပေ။

သားသမီးအပေါ် ပွင့်လင်းခြင်းနှင့် စည်းစနစ်ကြီးခြင်းလက္ခဏာ ကိုတော့ တွေ့ရသည်။

ငါ့တူက ဘွဲ့ရပြီးရင် ဘာများလုပ်မယ် စိတ်ကူးသလဲ

စစ်ဆေးပုံမျိုးမဟုတ်ဘဲ မိတ်ဆွေလို မေးခြင်းမျိုးဖြစ်အောင် လေသံ ကို ပြုပြင်ထားကြောင်း သိသာသည်။

ကျွန်တော်ကတော့ မဟာသိပ္ပံဆက်တက်ပြီး တက္ကသိုလ်မှာ ဆရာ လုပ်ချင်တာ။ ကျွန်တော့်အဖေက ကုန်သည်လုပ်စေချင်တယ်

အဘိုးကြီးသည် ဆေးတံကို သောက်၏။ မီးညှိရင်း အနို့ကို အကဲခတ်သည်။ တင့်တင့်ရီသည် စားစရာ သောက်စရာများကို ပြုပြင်ရင်း ခပ်ဝေးဝေးမှာ နေ၏။

ဘာအလုပ်ပဲဖြစ်ဖြစ် မဆိုးပါဘူး။ တစ်ခုခုကို ဖြစ်အောင် လုပ်ဖို့သာ အရေးကြီးတာကွယ့်

ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ

သမီးကတော့ ရန်ကုန်ကို အင်မတန်ခင်တယ်ဟေ့၊ ဦးတို့ကတော့ ကိုယ့်အရပ် ကိုယ့်ဒေသပဲ လုပ်စားတတ်တယ်၊ ခုခေတ်ကတော့ ကိုယ့် ဆန္ဒချည်းပဲလဲ နေရာတကာ ကြည့်လို့မရတော့ဘူးလေ။ လူငယ်တွေကိုလည်း နားလည် ခွင့်လွှတ်နေရတာ

အဘိုးကြီး၏ အယူအဆကတော့ ပြတ်သည်။

တင့်တင့်ရီ အနားလာထိုင်သည်။ ဘကြီးလည်း အပြင်မှ ပြန်ရောက် လာသည်။ ဘဘကြောင့် စကားဝိုင်းသည် စိုစိုဖြည်ဖြည်ဖြစ်သွားသည်။

ဘယ့်နယ်လဲ နေကောင်းရက်သာ ရွေးပြီးပြီလား

တင့်တင့်ရီသည် သူ့ဘကြီးကိုလိုက်ပြီး ထုရိုက်နေလေသည်။ တင့်တင့်ရီ၏ အမူအရာမှာ ကလေးတစ်ယောက်သဖွယ် ချစ်စရာကောင်း နေသည်။

ဘဘ၏ဇနီး ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးသော နံနက်စာကို ဝိုင်းဖွဲ့၍ စားကြ၏။

ပဏာမအားဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်ကို အသိအမှတ်ပြုသောပွဲဟု အနီ နားလည်လိုက်သည်။

+ + +

ဒေါ်ရီရီနွယ်ဆိုတာ အမေ့အစ်မ အကြီးဆုံးတဲ့။ ငါတော့ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပါဘူး။ ပြည်မှာပဲနေတာတဲ့။ သူက ငါ့ကို သိပ်တွေ့ချင်တဲ့အကြောင်း စာရေးလာတယ်။ ဒေါ်လေးက သိပ်ဝမ်းသာနေတယ်။ ရီရီနွယ်ကသာ အမျိုးမှန်းသိလို့ ကူညီစောင့်ရှောက်မယ်ဆိုလို့ရှိရင် ညည်း ထိပေါက်တာ ပဲတဲ့

မေနှယ်သည် ဝမ်းပန်းတသာ မဟုတ်မူဘဲ ဘာမဆိုတိုင်ပင်နေကျ အတိုင်း ဖွင့်ဟပြောပြနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း အနီ သိသည်။

အမေ့အစ်မဆိုတာ ကြီးဒေါ်အရင်းကြီး ရှိသေးတာပဲ မေနှယ်၊ ဒေါ်ခလေးပြောသလို မေနှယ် ကံကောင်းမှာပါ

အနီကတော့ မေနှယ်အတွက် တကယ်ပင် ဝမ်းသာသည်။

ကံကောင်းတယ်ဆိုတာ ကျောင်းစရိတ်လေး ဘာလေး မပူရတော့ မှာကို ပြောတာလား အနီ

မေနှယ် စကားများသည် နေရာတကာ လေးနက်လွန်းသည်ဟု အနီ ထင်သည်။ မေနှယ်သည် တင့်တင့်ရီထက် အသက်ငယ်လိမ့်မည်ဟု အနီ တွေးနေ၏။ ငယ်ငယ်က မေနှယ်ရုပ်သွင်ကို ပြန်လည်မြင်ယောင်မိလျှင် ပင် သည်မျှ အဓိပ္ပာယ်ရှိသော စကားတွေကို ပြောတတ်လိမ့်မည်ဟု ထင်စရာ အကြောင်းမရှိပေ။

ကြီးဒေါ်တစ်ယောက်လုံးက ကူညီထောက်ပံ့တာကိုတော့ ငြင်းစရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး မေနှယ်ရယ်၊ နေရာတကာလဲ အပင်ပန်းမခံပါနဲ့လား

မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ သိရသလောက် ကြီးကြီးက သိပ်ချမ်းချမ်း သာသာကြီး မဟုတ်ပါဘူး။ သားသမီး ငါးယောက်လောက်ရှိတဲ့ လခစား အိမ်ထောင်တစ်ခုပဲ၊ ကိုယ့်အတွက် သူတစ်ပါး ဝန်တက်မှာစိုးတာရယ်၊ နောက်ပြီး အမေကိုယ်တိုင်ကလည်း သူဖန်တီးတဲ့ဘဝမှာ သူ့ဘာသာနေခဲ့တာ မဟုတ်လား၊ အဖေကလည်း ငါ့ကို ပညာတတ်စေချင်တာ ဆွေမျိုးတွေနဲ့ တန်းတူဖြစ်စေချင်လို့၊ အကူအညီယူဖို့ မဟုတ်ဘူး

မေနှယ်တွေးတာလည်း မှန်နေပြန်သည်။

အေးလေ၊ သူ့အထောက်အပံ့ယူတာ မယူတာ အပထား၊ သူက ဆက်သွယ်လာတာကိုတော့ စာပြန်သင့်တယ်၊ အရင်ကလဲ နင့်ကို လာရှာဖူး သေးတယ်ဆို

အေးဟုတ်တယ်၊ နင်ပြောတာမှန်တယ် အနီ။ ငါကလဲ မဆိုင် သေးတဲ့အကြောင်းကိုပဲ စဉ်းစားနေမိတာ၊ ငါ့အမေရဲ့ အစ်မရင်း တစ် ယောက်အနေနဲ့ ငါ စာပြန်ရမှာပေါ့နော်

မေနှယ်သည် ပေါ့ပါးရွှင်လန်းစွာ ရယ်လိုက်၏။ အနီ၏ အကြံပေးချက်ကို လက်ခံသဖြင့် အနီ ဝမ်းသာသွားသည်။ မေနှယ်သည် သည်မျှလောက်သော အကြောင်းလေးကိုပင် သူ့ကို ခေါ်ယူတိုင်ပင်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

“သိန်းအောင် တစ်ယောက် နင့်ဆီ စက်ကျနေတယ်ဆို”
အနီက ရယ်ရင်း မေးလိုက်သည်။ မေနှယ် နှုတ်ခမ်းစုသွားသည်။

“နင်က ငါ့မှာ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အကူအညီကို လိုအပ်နေမှာပဲဆိုပြီး လွတ်လိုက်တာလား”

“မဟုတ်ရပါဘူး မေနှယ်ရယ်၊ ငါ့ကို အဲဒီလို မထင်ပါနဲ့၊ သူက ငါ့ကို နားပူနားဆာလုပ်လွန်းလို့”

အနီသည် မေနှယ် တကယ်ပဲ အထင်လွဲနေသလားဟု စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရပြန်လေသည်။

“ဘာ နားပူနားဆာလုပ်တာလဲ”
မေနှယ်က ခပ်ဆတ်ဆတ်မေးသည်။

“မေနှယ်၊ နင်ကလဲ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်က မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဆီ ချဉ်းကပ်ဖို့ နားပူနားဆာလုပ်တယ်ဆိုရင် ဘာအတွက်လဲ နင်သိမှာပေါ့”

မေနှယ် အနီကို စိုက်ကြည့်သည်။ မေနှယ် မကြိုက်သည့်စကားကို ပြောမိလေပြီလားဟု စိတ်ပူရပြန်သည်။ မေနှယ်သည် ကိစ္စကို အလေးအနက် ထားမည်မဟုတ်ဟု ယူဆသောကြောင့် ပြောမိခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

“နင်က သူနဲ့ ငါ့ကို သဘောတူလို့လားဟင်”
မေနှယ် အသံသည် တုန်ယင်နေလေသလား။

“ဟင့်အင်း မတူဘူး မေနှယ်၊ နင့်ကို ငါ ဘယ်သူနဲ့မှသဘောမတူဘူး၊ ငါသိသလောက် နင်ဟာ ဘယ်ယောက်ျားလေးနဲ့မှ မထိုက်တန်သေးဘူး၊

ငါက သဘောတူတယ် မတူဘူး အဆင့်အထိ စဉ်းစားစရာလဲ လိုမယ်
မထင်လို့ပါ

အနီ ရင်ထဲမှာရှိသည့်အတိုင်း အမှန်အတိုင်း ပြောမိခြင်းဖြစ်၏။

အေး၊ ဒါပေမယ့် ငါက စဉ်းစားပေးရမလို့ ဖြစ်နေတယ်

ဟင် ဘာဖြစ်လို့

အနီပင် အံ့အားသင့်သွားသည်။

နင့် သူငယ်ချင်းက ငါ့ကို ရည်းစားစကားပြောတယ်

အနီ ဒေါသဖြစ်သွားသည်။

ဘယ်တုန်းကလဲ

မနေ့က

မနေ့က

အနီက သံယောင်လိုက်၍ စဉ်းစားလိုက်မိသည်။ မနေ့က အနီ
တင့်တင့်ရီရီနှင့် ရေကျော်ကိုသွားသည်။ တင့်တင့်ရီရီအဖေနှင့် တွေ့သည်။
ထမင်းစားကြသည်။ အပြန်မှာ တင့်တင့်ရီရီ ပူဆာသဖြင့် တင့်တင့်ရီရီ မရောက်
ဖူးသော အင်းလျားကန်ဟိုတယ်သို့ လိုက်ပို့သည်။ အဆောင်ပြန်ရောက်
တော့ မိုးချုပ်နေပြီ။ အခန်းထဲမှာ သိန်းအောင်ကို မတွေ့။

သူက ဘယ်မှာ ပြောတာလဲ

အနီ မေးသံက ငေါက်သံပါနေသည်။

ဟိုး အင်းလျားကန်ဘောင်ရိုးမှာ

အနီ တကယ် ဒေါသဖြစ်သွားသည်။

နင်က ဘာဖြစ်လို့ လိုက်သွားတာလဲ

မေနှယ်သည် ကလေးလေးတစ်ယောက်လို မျက်လုံးတွေ ဝိုင်းလာ
သည်။

* သူက ပြောတယ်၊ ငါ့ကို ပြောစရာရှိလို့တဲ့၊ နင့်အကြောင်းတဲ့၊ နင်နဲ့ နင့်အမျိုးသမီး ငါနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြဿနာဖြစ်ရတဲ့အကြောင်း*

အနီ အံကြိတ်လိုက်၏။ သိန်းအောင်ဆီ ပြေးသွားပြီး ဆွဲထိုး ပစ်ချင်စိတ်တွေ ပေါ်လာသည်။

* ဒါနဲ့ပဲ နင်က လိုက်သွားရရောလား အင်းလျားကန်ကို၊ သိန်းအောင် မို့လို့ တော်သေးတာပေါ့၊ တခြားကောင်ဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ဒါနဲ့ ဟိုရောက်တော့ နင့်ကို ရည်းစားစကားပြောရောလား၊ ဟုတ်လား တောက်*

မေနှယ် အနီကို စေ့စေ့ကြည့်၏။ နှုတ်ခမ်းကိုလည်း စေ့လိုက်သည်။ မေနှယ်လည်း စိတ်ဆိုးလာပြီ ထင်သည်။

* ငါ ဒီလောက်တော့ မအပါဘူး အနီရဲ့၊ ငါ့ကိုယ်ငါ ကာကွယ်နိုင် ပါတယ်၊ နင့်အကြောင်းကိုလည်း ငါသေသေချာချာ သိချင်လို့ပါ၊ လိုအပ်ရင် နင်နဲ့ နင့်အမျိုးသမီး ပြေလည်အောင် ဖြေရှင်းပေးမလို့*

* မလိုပါဘူး*

အော်လိုက်ပြီးမှ မေနှယ်ကို သနားသွားသည်။ တကယ်တော့ သူ ဘာကြောင့် သည်လောက် ဒေါပွနေရသည်လဲ။ သိန်းအောင်က တစ်နေ့ သည်စကားမျိုး ပြောလိမ့်မယ်ဆိုတာ သူ သိပြီးသားပင်။

* အနီ*

မေနှယ် တိုးတိုးခေါ်သည်။ အသံက ဝမ်းနည်းသံပါနေသည်။ မေနှယ်သည် သည်လောက်ကိစ္စနှင့်တော့ ငိုမည်မဟုတ်ပေ။

အနီက မေနှယ်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

* နင် ပြန်တော့*

မေနှယ်က တိုးတိုးပြောသည်။ ပြီးတော့ ခေါင်းငုံ့သွားသည်။

* ငါ တောင်းပန်ပါတယ် မေနှယ်၊ စောစောတုန်းက အော်မိတာ၊ တကယ်တော့ သိန်းအောင်ကို ဒေါသဖြစ်သွားလို့ပါ၊ ငါ့အပြစ်လဲပါပါတယ်၊

ငါက ဒီကောင်ကို ရူးပေါပေါလို သဘောထားနေတာ၊ ဒီလောက်မြန်မြန် နှင့်ကို ရည်းစားစကားပြောမယ် မထင်မိဘူး၊ နင် စိတ်မကောင်းမဖြစ်နဲ့နော် မေနှယ်က ခေါင်းခါပြု၏။

* ကိစ္စမရှိပါဘူး အနီ၊ ဒါက အဆန်းမဟုတ်ပါဘူး၊ ကလေးတွေမှ မဟုတ်တော့ဘဲ*

* နင် ဒီအကြောင်းတွေ ဘာမှမစဉ်းစားနဲ့၊ စာကိုပဲ ကြိုးစား*
မလိုအပ်ပါဘဲနှင့် မေနှယ်ကို ဆုံးမနေမိပြန်သည်။ မေနှယ်ကလည်း ခေါင်းညိတ်ပြလေသည်။

* ငါ ပြန်မယ်နော်၊ မနက်ဖြန်ကျရင် ကျောင်းအားရင် စောင်းလျား ပင်အောက်က စောင့်နေ၊ ငါလာမှ မနက်စာစား*

မေနှယ် ဘာမျှပြန်မပြောပေ။

* ငါ ပြန်မယ်နော်*

မေနှယ် ခေါင်းညိတ်ပြလေ၏။

အနီ မေနှယ်တို့အဆောင်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ မိန်းကလေး တချို့သည် ယနေ့မှအသွင်ထူးခြားသော သူတို့နှစ်ယောက်ကို မသိမသာ အကဲခတ်နေကြလေ၏။

+ + +

ဒါက ကိုအောင်နိုင်နဲ့ အေးအေးသက်၊ သူက ရီမာ၊ သူက တင့်တင့်ရီ
မေနှယ် အားလုံးကိုပင် တစ်ယောက်စီလိုက်၍ ပြုံးပြသည်။

ဒါ မေနှယ်ပဲ

ဒါ မေနှယ်ပဲ။ အနီသည် သူ့စကားနှင့် လေသံကို သူ့ဘာသာ သတိမထားမိပေ။ နောက်မှ စဉ်းစားမိသည်။ ဒါ မင်းတို့အားလုံး စိတ်ဝင်စားနေတဲ့ သံသယဖြစ်နေတဲ့ မေနှယ်ပါပဲဟု ဆိုလိုမိလေသလား။ သူတို့အားလုံးကလည်း မေနှယ်ကို ယဉ်ကျေးသမှုနှင့် အသိအမှတ်ပြုကြ ပါ၏။ တင့်တင့်ရီက အားလုံးထက် သာမန်အနေအထားဖြစ်အောင် ဂရုတစိုက် ပြုမူနေရှာသည်။ သည်ကြားထဲမှာ ရီမာ၏ စကားကြောင့် အနေရအထိုင်ရ ခက်သွားရသေးသည်။

အရင်တစ်ခါ သမ္မတရုံမှာ တွေ့ဖူးတယ်လေ ကိုတင်မောင်နီရဲ့

မိတ်ဆက်ပေးပြီးသားပါဟု ဆိုလိုခြင်းပင် ဖြစ်သော်လည်း တင့်တင့်ရီ သိသိသာသာ မျက်နှာပျက်သွားသလို အနီလည်း အဆင်မပြေပုံမလားဟု စိုးရိမ်သွားမိသည်။

သည်နေ့ ကိုအောင်နိုင်နှင့် အေးအေးသက်တို့ ရုံးတက်လက်မှတ် ထိုးကြသည်။ ပြီးလျှင် အနီတို့ သူငယ်ချင်းတစ်သိုက်ကို အဆောင်နှင့်နီးသော လှိုင်စွမ်းမှာ ညစာကျွေးမည်ဟု ပြောသည်။

အနီက မေနှယ်ကို ခေါ်လာချင်သည့်အကြောင်း တင့်တင့်ရီကို ပြော၏။ တင့်တင့်ရီက ပထမဆုံးအကြိမ် သဘောထားကြီးကြောင်း ပြသည့်အနေဖြင့် သဘောတူညီခဲ့လေသည်။ မေနှယ်ကလည်း အနီအပေါ်မှာ နှမငယ်တစ်ယောက်၏ နားထောင်ခြင်းမျိုးဖြင့် လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ သည်နေရာမှာ သူငယ်ချင်းသိန်းအောင်ကို ခေါ်လာခဲ့လျှင် ပိုအဆင်ပြေမည်ဟု အနီ တွေးမိသော်လည်း မခေါ်ဖြစ်ပေ။

“သူတို့နှစ်ယောက်က ခုတော့ လူကြီးတွေမသိအောင် လက်မှတ်ထိုး ထားတာ၊ စာမေးပွဲပြီးရင်တော့ ငပလီကို ဟန်းနီးမွန်းလာကြလိမ့်မယ်၊ မေနှယ်ကို ဒါကြောင့် ခေါ်ကျွေးတာ သိလား”

အနီက အားလုံးနှင့် ရင်းနှီးစေလိုသဖြင့် စကားစတွေ ရှာပြောရသည်။

“စာမေးပွဲကြီးပြီးမှဆိုရင် ပြီးပြီးချင်း လာမှနော်၊ ဆောင်းတွင်းဆိုရင် နေနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ သိပ်အေးတယ်”

မေနှယ်ကလည်း အလိုက်သင့် ပြန်ပြောသည်။

“ဟာ အေးလေ ကြိုက်လေပဲ”

ကိုအောင်နိုင်စကားကြောင့် အေးအေးသက် မျက်နှာ ရှက်သွေး ဖြန်းသွားသည်။

“ကိုတင်မောင်နီတို့ကျတော့ကော”

အေးအေးသက်က ပြန်ပြော၏။ မေနှယ်က တင့်တင့်ရီကို လှမ်း ကြည့်သည်။ တင့်တင့်ရီကလည်း မေနှယ်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ မိန်းကလေးနှစ်ယောက် ပထမဆုံးအကြိမ် မျက်နှာချင်းသေသေချာချာဆိုင်မိ ကြသည်။

ဟင့်တင့်တို့ကတော့ အညာသူဆိုတော့ အအေးကြောက်တယ်
 တင့်တင့်ရီ ဝင်လိုက်သည့်အကွက်က လှသည်။ မေနှယ်က ပြုံး၍
 ခေါင်းညိတ်သည်။ မေနှယ် အမူအရာများသည် ခါတိုင်းလို လွတ်လပ်မှုမရှိဟု
 အနီ ထင်လာသည်။ မေနှယ်ကို စိတ်ကျဉ်းကျပ်အောင်လုပ်ခြင်းဖြင့်
 ဒုက္ခပေးမိလေပြီဟု အနီ နောင်တရမိလိုက်၏။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင်
 မေနှယ်သည် သူ့အပေါ် လိုက်လျောလှပါကလားဟု သနားသွားမိပြန်သည်။
 အနီသည် သူနှင့် မေနှယ်အပေါ် တင့်တင့်ရီ သံသယကင်းရှင်းအောင်
 တမင်ခေါ်လာသည်မှာ အားလုံးက ရိပ်မိကြလေသည်။

အနီတို့က ကိုယ်ပိုင်ဘန်ဂလိုရှိတာပဲ၊ ဘယ်အချိန်လာလာ ရပါတယ်
 မေနှယ်အသံက အေးဆေးသော်လည်း ခံစားချက် ကင်းမဲ့နေ
 သည်။ အနီရင်ထဲမှာ ပူလာသည်။

*ဟား ကိုတင်မောင်နီကို အနီလို့ ခေါ်တယ်လား၊ ဒီနာမည်
 ကောင်းတယ်ဟေ့၊ ကိုတင်မောင်နီနဲ့ လိုက်တယ်*

ရီမာက ခပ်သောသောပြောလိုက်သဖြင့် အားလုံးရယ်ကြသည်။

ငယ်ငယ်ကတည်းက ခေါ်တာ နှုတ်ကျိုးနေလို့
 မေနှယ်က ကမန်းကတန်းဖြေရှင်းသည်။ တင့်တင့်ရီက ဟန်မပျက်
 လိုက်ရယ်သည်။

စားသောက်စရာများ ရောက်လာသဖြင့် အာရုံပြောင်းသွားကြ၏။
 ကိုအောင်နိုင်နှင့် အနီသည် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြ
 သည်။ နှစ်ဦး သဘောတူညီမှုဖြင့် ဘီယာတစ်ပုလင်းစီ မှာကြ၏။

ဟင် မောင် အရက်သောက်မလို့လား
 တင့်တင့်ရီနှင့် အေးအေးသက်ဆီမှ ပြိုင်တူလိုလို အသံထွက်သွား
 သည်။

www.foreverspace.com.mm

အရက်မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘီယာပါ၊ ဒီနေ့က အမှတ်တရလေ
ကိုအောင်နိုင်က ပြော၏။

*ဒီနေ့ တင့်တင့်ရီရီ ရုပ်ရှင်ကြည့်မှာလို့ပြောထားခဲ့တာ ဘာမှ အမှား
အယွင်းဖြစ်လို့မဖြစ်ဘူးနော်၊ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် တစ်ခါတည်း လမ်းစပြတ်မှာ*
အေးအေးသက်က စိုးရိမ်စွာ ပြော၏။

မဖြစ်စေရပါဘူး အေးရယ်

အနီကလည်း တင့်တင့်ရီရီကို လှည့်ကြည့်၏။ တင့်တင့်ရီ ဘာမျှ
မပြောတော့။

*အမယ်လေးနော် စိုးရိမ်နေလိုက်ကြတာ၊ တို့တော့ စိုးရိမ်စရာမရှိဘူး၊
ကဲ မေ့နွယ်ရေ စားစရာတွေကိုပဲ အဝကြိတ်လိုက်ကြစို့၊ သူတို့က
စားနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး*

ရီမာက သူ့ဘေးက မေ့နွယ်ကို အဖော်ညှိပြီး စားစရာများကို
ယူငင်လေသည်။ သည်တော့မှ အနီသည် တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် ရီမာကို
ကျေးဇူးတင်မိလေ၏။ ကိုအောင်နိုင်သည် လည်းကောင်း၊ အေးအေးသက်
သည် လည်းကောင်း၊ တကယ်ပင် စိတ်လှုပ်ရှားနေသဖြင့် ဘာမျှ မစား
နိုင်ကြ။ အနီလည်း မရည်ရွယ်သော စိုးရိမ်ပူပန်မှုကြောင့် ဘီယာကိုသာ
ဖိသောက်နေမိသည်။ တင့်တင့်ရီသည် အလှမပျက်ရုံ တို့ကနန်း ဆိတ်ကနန်း။

ရီမာဘေးမှ မေ့နွယ်သည် ဟင်းခွက်များကို ဟန်ဆောင် ပန်ဆောင်
နှိုက်နေရှာ၏။ မေ့နွယ်သည် ဟင်းတွေကို မကြိုက်ဘူးဆိုတာ အနီ
သတိရပြန်သည်။

ရီမာ အစားပုပ်တစ်ယောက်သာ မြိန်ရည်ရက်ရည် စားနိုင်သည်။
ဝိုင်းကို မြိန်မြိန်ပင် သိမ်းလိုက်ကြသည်။

*အဆောင်မှာ ခွင့်တိုင်လာရတာ၊ အဝင် သိပ်နောက်ကျလို့
မဖြစ်ဘူး*

www.forever-space.com.mm

ဖေားဝတော့ ရီမာက လောဆော်သည်။

ကိုတင်မောင်နီနဲ့ မေနှယ်က အေးအေးသက်ကို လိုက်ပို့ပေးပါဗျာ။

ဂျွန်တော်က လမ်းထိပ်အထိပဲ လိုက်မယ်”

ကိုအောင်နိုင်က အကူအညီတောင်းသည်။

“ကောင်းသားပဲ၊ တင့်တင့်တို့ ဒီကပဲပြန်နှင့်တော့မယ်၊ မလိုက်တော့ဘူးနော်”

တင့်တင့်ရီသည် ဣန္ဒြေမပျက်ပင် ဝင်ရောက်ပြောလေသည်။ သို့သော် တင့်တင့်ရီ မျက်လုံးများမှာ စိတ်အလိုမကျ ဖြစ်နေသည်ကို အနီ တစ်ယောက်တည်းသာ သိသည်။ တင့်တင့်ရီသည် ရေဆုံးရေဖျား တွေးတတ်သူဖြစ်၏။ အေးအေးသက်ကို လိုက်ပို့ပြီးလျှင် မေနှယ်ကို လိုက်ပို့ရမည်။ မေနှယ်နှင့် နှစ်ယောက်တည်းပြန်ရမည်။ ဒါကို တင့်တင့်ရီ မတွေးဘဲနေမည် မဟုတ်ပေ။

ကားတစ်စီးကို ညနေကတည်းကပင် အနီ ငှားထားသဖြင့် အဆင်ပြေသည်။ တင့်တင့်ရီနှင့် ရီမာကို အဆောင်သို့ အလျင်ဝင်ပို့၏။ နဂို အစီအစဉ်အရ ဆိုလျှင်တော့ မေနှယ်ကို အလျင်ဆုံး ပို့ပေးဖို့ပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဒီနေ့အဖို့ အနီ စီစဉ်သမျှသည် သူ့ဘာသာ ကြိုးကွင်းတပ်သလို ဖြစ်နေလေသည်။

အဆောင်တွင် တင့်တင့်ရီတို့နှစ်ယောက် ဆင်းနေရ၏။ တင့်တင့်ရီ သည် မေနှယ်ကို ပြုံးပြန့်နှုတ်ဆက်ပြီး အနီကိုမူ လှမ်း၍ နှုတ်မဆက်ပေ။

အပြန်ကားပေါ်တွင် ကိုအောင်နိုင်နှင့် အေးအေးသက်သည် တစ်ယောက်လက် တစ်ယောက် ဆုပ်ကိုင်ကာ လိုက်ပါလာကြ၏။ တီးတိုး စကားများကိုလည်း ဆိုနေကြသည်။ မေနှယ်သည် အနီဘေးမှာ ထိုင်နေသော်လည်း လမ်းမပေါ်သို့ မျက်နှာလှည့်ထားသည်။

အေးအေးသက်ကို သူတို့လမ်းထိပ်မှာ ချပေးသည်။

www.foreverspace.com.mm

* ဂျွန်မ လိုက်ပို့ရဦးမလား မအေးအေးသက် *
 မေနှယ်က မေး၏။
 * ကိစ္စမရှိဘူး၊ မလိုက်နဲ့တော့ ခါတိုင်းလည်း တင့်တင့်တို့လိုက်ပို့ရင်
 လမ်းထိပ်ကနေ ဆင်းလျှောက်နေကျ *
 အေးအေးသက် တစ်ယောက်တည်း လမ်းထဲသို့ဝင်သွားသည်။
 ကိုအောင်နိုင်သည် ကားရှေ့ခန်းမှာ ပြောင်းထိုင်၏။ မေနှယ် တိတ်ဆိတ်စွာပင်
 လိုက်ပါလာသည်။
 ကိုအောင်နိုင်နှင့်အိမ်မှ ပြန်လာကြတော့ ညကိုးနာရီ ကျော်နေ
 လေပြီ။
 အနီသည် မေနှယ်နားကို တိုးကပ်၍ ထိုင်လိုက်သည်။ မေနှယ်သည်
 ခါတိုင်းလို အနီနားမကပ်ဘဲ ခပ်ယိုယိုပင် ထိုင်၏။ အနီသည် မေနှယ်ကို
 မည်သည့်စကား စပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေလေသည်။ သည်နေ့လုပ်ခဲ့မိသည့်
 အမှားတွေအတွက် တောင်းပန်ရလေမည်လား။
 * မေနှယ် *
 အနီ တိုးတိုးခေါ်၏။
 မေနှယ် လှည့်ကြည့်သည်။
 * နင် ငါ့ကို စိတ်ပျက်နေသလား ဟင် *
 မေနှယ် ပြုံးသည်။
 * ကိစ္စမရှိပါဘူး အနီ၊ နင့်အပေါ် တင့်တင့်ရီက သံသယကင်းတယ်
 ဆိုရင် ငါ ကျေနပ်ပါတယ် *
 အနီ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပြန်သည်။ သူသည် မိန်းကလေးတို့၏
 သဘောကို သိသလိုလိုနှင့် မသိသူသာ ဖြစ်သည်။
 * ငါက နင့်ကို ငါ့ အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့လဲ ခင်စေ့ချင်တယ်၊ ငါ့
 အပေါင်းအသင်းတွေကလည်း နင့်ကို ခင်စေ့ချင်တယ်၊ ဒါကြောင့် နင်တို့ကို

ဆုံပေးမိဘာပါ။ နင် စိတ်ကျဉ်းကျပ်အောင် လုပ်မိတယ်ဆိုရင် တောင်းပန် ပါတယ် မေနှယ်

*ငါဟာ အမြဲတမ်း တစ်ယောက်တည်းနေလာခဲ့တာ အနီ၊ ဘယ် မိန်းကလေးကိုမှလဲ ငါ မပေါင်းဘူး၊ မိန်းကလေးတွေကိုလဲ အထင်မကြီးဘူး၊ ငါ ဒီလိုပြောတာကို နင် တစ်ယောက်တည်း နားလည်မှာပဲ

ရန်ကုန်မြို့၏ လမ်းမများသည် တိတ်ဆိတ်စပြုပြီ။ ကားသည် အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းနှင်လာ၏။ မေနှယ်၏ ဆံပင်များ လေမှာ ရေပဲ လွင့်ပျံ့နေကြသည်။ မေနှယ်သည် အပြင်ဘက်သို့သာ ငေးမောကြည့်ရှု နေသည်။ မေနှယ်၏ မျက်လုံးများမှာ ညှိမှိုင်းနေ၏။

*ငါဟာ တစ်ကိုယ်ကောင်းသမားပါပဲ မေနှယ်ရယ်

အနီ တိုးတိုးညည်းညူလိုက်မိသည်။

*ငါ နင့်ကို အဲဒီလိုတော့ မထင်ပါဘူး

မေနှယ်က လှည့်မကြည့်ဘဲပြော၏။

*ဘယ်လိုထင်သလဲဟင်

*ခု ငါ မပြောချင်သေးဘူး

နှစ်ယောက်လုံး တိတ်ဆိတ်သွားကြသည်။ မေနှယ် ဆံပင်စုများသည် အနီ မျက်နှာကို လာရောက် ထိခတ်ကြ၏။ အနီ ငြိမ်သက်နေမိသည်။

ကားကို ပြည်လမ်းမပေါ်မှနေ၍ ပြန်လွှတ်လိုက်၏။ ဇေယျာသီရိ လမ်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ကြသည်။ ညသည် မှောင်လျက်ရှိပြီ။ အနီသည် မေနှယ်လက်ကိုလှမ်း၍ ဆုပ်ကိုင်လျှောက်လှမ်းခဲ့သည်။ မေနှယ်လက်များ အေးစက်နေ၏။ ပြီးတော့ မေနှယ်သည် ခါတိုင်းထက် ထူးခြားစွာပင် သူ့လက်များကို ပြန်၍ ရုပ်သိမ်းသွားလေသည်။

+ + +

ရတနာသောင်ကို နှစ်ခေါက်ရောက်သည်။ တင့်တင့်ရီကို မတွေ့ရ။
 ကျောင်းပိတ်ဖို့ တစ်ပတ်ခန့်သာ လိုတော့သည်။ ပထမနှစ်ဝက်
 စာမေးပွဲရှိသဖြင့် အချို့ကျောင်းသားများသည် ကိုယ့်ဘာသာ ကျောင်း
 ပိတ်ကာ အိမ်ပြန်သူက ပြန်ကုန်ကြပေပြီ။

တင့်တင့်ရီနာမည်ကို မပြောရမိပင် ခေါ်ပေးမြဲဖြစ်သော ကျောင်းသူ
 များက တင့်တင့်ရီ အခန်းထဲမှာ မရှိဘူး၊ စောစောကပဲအပြင်ထွက်သွားတာ
 မြင်လိုက်တယ်ဆိုသော စကားများကို ဆီး၍ပြောကြလေသည်။

အနီသည် ရီမာကို ခေါ်တွေ့ရသည်။

ရီမာသည်လည်း အိမ်ပြန်ရန် အထုပ်အပိုးပြင်နေပြီ ဖြစ်၏။

‘တင့်တင့် ဘယ်သွားနေတာလဲ ရီမာ၊ ကျွန်တော်လာတာ နှစ်ရက်
 ရှိပြီ၊ တစ်ခေါက်မှမတွေ့ဘူး’

ရီမာက အနီကိုပင် အံ့ဩသလို ကြည့်နေသေးသည်။ ပြီးမှ
 ပြော၏။

‘ကိုတင်မောင်နီ မသိဘူးလား၊ ပြဿနာ တက်နေကြတယ်လေ’

‘ဘာပြဿနာတွေလဲ ရီမာ’

‘ဟိုနေ့က ကိစ္စကို အေးအေးသက်တို့ အမေ သိသွားတယ်၊ သူက
 မသင်္ကာလို့ တင့်တင့်ရီတို့အိမ်ကို သွားမေးတာကိုး၊ အဆောင်ကိုလည်းလာ
 တယ်တဲ့၊ ကျွန်မတို့ စားလို့သောက်လို့ကောင်းတုန်း အဘွားကြီးက
 အေးအေးသက်ကို လိုက်ရှာနေတာ’

‘ခု ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်ပြီလဲ’

အနီ စိုးရိမ်စွာမေးလိုက်သည်။

‘အေးအေးသက်ကို ခု ကျောင်းပိတ်ရက်မှာပဲ ယောက်ျားပေးစား
 လိမ့်မယ် ထင်တယ်၊ အဲဒါ ကိုအောင်နိုင်နဲ့ တင့်တင့်ရီတို့က အေးအေး
 သက်ကို ခေါ်ထုတ်ဖို့ ကြိုးစားနေတယ်၊ သူတို့ လက်ထပ်ပြီးကြပြီဆိုတာ

တော့ သဘွားကြီး မသိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် တင့်တင့်ရီကို ခါတိုင်းလို
မယ့်တော့ဘူးပေါ့၊ ဒီတော့ မလွယ်တော့ဘူး။

အနီ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“သူ ဒီအတွက် အလုပ်များနေတာလား၊ ကျွန်တော့်ကိုပြောရင်
ကျွန်တော်လည်း ကူညီမှာပေါ့”

ရီမာ စဉ်းစားနေ၏။

“ပြီးတော့ ရှိသေးတယ် ကိုတင်မောင်နီ”

“ဘာများလဲ”

ရီမာက သက်ပြင်းချပြန်သည်။

“ခက်တယ် ကိုတင်မောင်နီ၊ ရှင်တို့ဟာ ဘာတွေမှန်းလဲ မသိဘူး၊
တင့်တင့်ရီကလည်း စိတ်သိပ်နုတာ၊ ရှင်ကလည်း မရေမရာ”

အနီ စိုးရိမ်သလို ဖြစ်နေပြန်ပြီလား။

“ကျွန်တော် ဘာများလုပ်မိလို့လဲ”

“အဲဒါ ခက်တာပေါ့ရှင်၊ ရှင်ကတော့ ဟုတ်လှပြီထင်နေ၊ ရှင်
ပြောသလို မေ့နွယ်က ရိုးရိုးသားသားမိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါပဲ၊ဒါပေမယ့်
တင့်တင့်ရီက အကင်းပါးတယ်ရှင်၊ ရှင်တို့နှစ်ယောက်က ဘယ်လောက်ပဲ
ရိုးရိုးခင်ပါတယ် ပြောပြော သူကတော့ တစ်သက်လုံး သံသယကင်းနိုင်မှာ
မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ ဒီအတွက် သူ စိတ်ဆင်းရဲတယ်တဲ့”

အနီ ဘာပြောရမည် မသိတော့ပေ။

“သူ ဘယ်တော့ပြန်လာဦးမလဲ”

“မလာဘူး၊ အေးအေးသက်တို့ ကိစ္စပြီးရင် မန္တလေးပြန်တော့မှာ၊
ပစ္စည်းတွေလည်း တစ်ခါတည်းသိမ်းသွားပြီ”

အနီ လက်လျှော့ပြီး ပြန်လာခဲ့ရလေ၏။ တစ်ခုပဲရှိသည်။ ရေကျော်
အိမ်မှာ တင့်တင့်ရီကို တွေ့နိုင်သည်ပဲ။ ပြီးတော့ ကိုအောင်နိုင်ဆီကိုလည်း
သွားရဦးမည်။

www.fantasy-space.com.mm

ကိုအောင်နိုင်ဆီ အလျင်သွားဖြစ်၏။ ကိုအောင်နိုင်ကို မတွေ့ရချေ။ သူ့အမေကို မေးတော့လည်း ဘာမျှ ရေရေရာရာမသိ။ အဘွားကြီးက ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်နေသည်။ သူ့သား ခရီးထွက်သွားသလိုလို ပြောသည်။

ရေကျော်အိမ်ကို အရဲစွန့်လာရ၏။ ဘာနှင့်လည်း မတွေ့ပြန်ချေ။ အိမ်ဖော် မိန်းမကြီးတစ်ယောက်သာရှိသည်။ အနီကို မှတ်မိသည်။

“တင့်တင့်ရီ ရှိသလားလို့”

“မနက်ကပဲ မန္တလေး ပြန်သွားပြီလေကွယ်”

လမ်းစပြတ်သွားလေသည်။ အနီစိတ်ထဲမှာ အားလုံး မတင်မကျနှင့် ပြန်လာခဲ့ရလေ၏။

+ + +

လေယာဉ်ပြတင်းပေါက်နားမှာ မေန္နယ့်ကို နေရာပေးရသည်။ အနီက မေန္နယ့်ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်၏။ မေန္နယ့်မျက်နှာကြည်စင်နေသဖြင့် အနီ ဝမ်းသာသည်။ မေန္နယ့်ဘေးမှာ နေရသမျှကာလပတ်လုံး အနီသည် စိတ်လှုပ်ရှားခြင်း၊ ရင်ခုန်ခြင်းကင်းစွာဖြင့် ဖျော်ရွှင်ရမြဲ ဖြစ်သည်။ သည်အရသာကို အနီ နှစ်သက်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အနီသည် သံသယပေါင်း များစွာကြားမှနေ၍ မေန္နယ့်အပေါ် အဆက်အဆံမပျက် ကြိုးစားရပ်တည် နေမိသည်လား မပြောနိုင်ပေ။

တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း မေန္နယ့်အပေါ်မှာ သူသည် တစ်ကိုယ် ကောင်းဆန်စွာ ပြုမူနေခဲ့မိသည်ကို သတိထားမိ၏။ သို့သော် မေန္နယ့်သည် သူ့အပေါ် ခင်မင်သလို အခြားလူတစ်ယောက်ကို ခင်မင်သွားမှာ၊ သူ့ထက် ပိုပြီး အရေးပေးသွားမှာ စိုးရိမ်နေမိပြန်လေသည်။ အနီ စိတ်များသည် အများထင်မြင်ယူဆသလိုပင် မပြတ်သား မရေရာခြင်းပေလော။

သည်လိုသာဆိုလျှင်လည်း သူ မေ့ယုံကို ချစ်သူအဖြစ် စဉ်းစားဖို့ကောင်း၏။ သို့သော် မေ့ယုံကို သူ မချစ်ရက်။ မေ့ယုံသည် သူ၏ သန့်စင်သော မေတ္တာနှင့်သာ ထိုက်တန်သည်ဟု သူ ထင်သည်။

ယောက်ျားလေးနှင့် မိန်းကလေးဟာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ရမ္မက်ဆန္ဒမပါဘဲ မချစ်နိုင်ကြဘူးလား။ အနီသည် လူကြောင်တစ်ယောက် သာ ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။ သို့သော် တင့်တင့်ရီအပေါ်မှာ တက်ကြွလှုပ်ရှားစွာ ချစ်မိသည့် အချစ်ဆန္ဒမျိုး မေ့ယုံအပေါ်မှာ မပေါ်ပေါက်ဘူးသည်မှာတော့ အမှန်ပင်။

တင့်တင့်ရီ၏ နှုတ်ခမ်းများသည် ပူနွေး၏။ မေ့ယုံ၏ မျက်ဝန်း များက သူ့ရင်ကို အေးမြစေသည်။ တင့်တင့်ရီအချစ်က သူ့ကို ပျော်ရွှင် ကြည်နူးစေသည်။ မေ့ယုံက သူ့ကို အင်အားသတ္တိ ဖြစ်ပေါ်စေ၏။

မေ့ယုံကတော့ ပြတင်းမှနေ၍ ကောင်းကင်မှ တိမ်စိုင့် တိမ်လိပ် များကို ငေးမောနေသည်။ လေယာဉ်သည် ရိုးမကို ဖြတ်ကျော်နေလေပြီ။ လေယာဉ်မယ်လာချပေးသော ကော်ဖီခွက်ကို မေ့ယုံဆီ လှမ်းပေး၏။ မေ့ယုံ ခေါင်းခါပြသည်။

‘လေယာဉ်ပျံစီးတော့ အရိုးလေးကို သတိရတယ်၊ အရိုးလေးက လေယာဉ်ပျံပေါ်မှာ လူတွေဘယ်လိုလုပ်ပြီး ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်နေလို့ ရတယ်ဆိုတာ သူ စဉ်းစားလို့ မရဘူးတဲ့’

ကိုယ့်အရပ် ကိုယ့်ဒေသကို ခင်တွယ်သူများတွင် မေ့ယုံလည်း အပါအဝင်ဖြစ်၏။ အစပထမတော့ မေ့ယုံက သံတွဲပြန်လိုက်ဖို့ ငြင်းဆိုသေး သည်။ အနီက လေယာဉ်လက်မှတ်ကို အတင်းဝယ်ပေးသောအခါ မေ့ယုံ မငြင်းသာတော့ဘဲ လိုက်ပါလာ၏။ မေ့ယုံ စိတ်လက်ပျော်ရွှင်မည့် အရာကို လုပ်ပေးလိုက်ရသည့်အတွက် အနီ သူ့ကိုယ်သူ ကျေနပ်သည်။

* နွေရောက်လာပြီဆိုတော့ ငပလီမှာ လူတွေ စည်ကားဦးမှာ၊
 သင်္ကြန်အမိ ငါ လာခဲ့မယ် မေနှယ်၊ ထွန်းအေးတို့ကိုလည်း ပြောလိုက်ပါ*
 * ငါလည်း မနက်ဖြန်ဆို ဦးလေးဦးသောင်းရွှေတို့ဆီ လာမှာပဲ*
 * နင် အခု တစ်ခါတည်း မလိုက်ဘူးလား*
 မေနှယ် ခေါင်းခါသည်။

* ငါလေ အိမ်ရောက်တာနဲ့ အင်္ကျီလုံချည်တွေလဲပြီး ပင်လယ်ထဲကို
 ခုန်ဆင်းလိုက်မယ် အနီ*

တကယ်တော့ ပင်လယ်နားမှာနေသူတိုင်း ပင်လယ်ရေကို ချိုးကြ
 သည် မဟုတ်ပေ။ အထူးသဖြင့် မိန်းကလေးများက ရေချိုကိုသာ ခပ်ယူ
 ချိုးကြ သုံးကြသည်။ အသားအရေကို လောင်ကျွမ်းစေသော ဆားငန်ရေထဲကို
 မဆင်းကြ။ တစ်ခါတစ်ရံလာသော ဧည့်သည်တွေကသာ မက်မက်မောမော
 ကူးကစားကြခြင်း ဖြစ်သည်။

မေနှယ်ကတော့ ထိုသို့မဟုတ်။ ရေလှိုင်းတွေကြားမှာ ပျော်မွေ့
 တတ်သည်။ ယခုလည်း သူ့ဘဝမှာ အမှတ်တရ ဝမ်းနည်းပူဆွေးစရာကို
 ဖန်တီးခဲ့သော ပင်လယ်ပြင်ကို မုန်းတီးဖို့ မေ့သွားပြီထင်သည်။

လေးဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့်ကြာသော အချိန်အတွင်း မဇင်လေဆိပ်ကို
 ဆင်းသက်လာခဲ့သည်။ အပန်းဖြေရန်လာရောက်ကြသူများသည် ပတ်ဝန်း
 ကျင်သစ်ကို စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် အလှအယက် တိုးဆင်းသွားကြသည်။
 မေနှယ်သည် နောက်ဆုံးမှပင် ဖြည်းညင်းစွာဆင်းခဲ့၏။ အနီသည် အဖေ
 အမေတို့ကို လာကြိုရန် ကြိုတင်စာမရေးခဲ့ပေ။ မေနှယ်ကို စိတ်အနှောင့်
 အယှက် မဖြစ်စေချင်သောကြောင့်ပင်။ လာရောက်ကြိုဆိုသော ဂျစ်ကားတွေ
 တစ်စီးပြီးတစ်စီး ထွက်ခွာသွားကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ဘီ အေ စီ
 ကားကို စောင့်စီးကြ၏။ မေနှယ်သည် ဇီးဖြူကုန်းရွာမှာ ဆင်းသည်။
 သားရေအိတ်ကို ဖုတ်ခနဲပစ်ချလိုက်သော အသံနှင့်အတူ မေနှယ်သည်

ကားပေါ်မှ ပေါ့ပါးစွာ ခုန်ဆင်းလိုက်၏။ မေနှယ့်ကို သည်လို လွတ်လပ် ပေါ့ပါးသော အသွင်ဖြင့် မမြင်ရတာ ကြာပါပြီကော။

အနီကို လက်ပြရင်း မေနှယ် ကျန်ရစ်သည်။ အုန်းပင်အုပ်အုပ်ရှိသော ကမ်းခြေဘက်ကို အနီ လှမ်းမျှော်ကြည့်မိ၏။ ချက်ချင်းပင် မေနှယ်နှင့်အတူ ပင်လယ်ရေထဲသို့ ခုန်ဆင်း ဆော့ကစားချင်စိတ်တွေ ပေါ်ပေါက်လာ လေသည်။

+ + +

ဦးသောင်းရွှေတို့ကတော့ ပြောပါတယ်၊ ကလေးမလေးက သူတို့နဲ့ သွေးမတော်သော်လည်း သမီးလို ဖြစ်နေပါပြီတဲ့၊ အစစအရာရာ တာဝန် ယူသွားမှာပါတဲ့၊ ပြီးတော့ သူ့အဒေါ် မရီရီနွယ်ကလဲ ဆက်သွယ်လာတယ်ဆို

အမေ့ လေသံသည် သိပ်ပြီး တင်းမာခြင်း မရှိ။

ဘယ်သူ့ကို ပြောနေတာလဲ အမေ

အနီက တမင် မသိချင်ယောင်ဆောင်၍ မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အနီသည် မိန်းမသားဖြစ်သော အမေ့ကို စနေရလျှင် ပျော်သည်။ အယူအဆ များစွာကို မကြိုက်နိုင်သော်လည်း အမေ ဖြစ်သည်ဟူသော အချက်နှင့်ပင် အနီ ခွင့်လွှတ်မြဲဖြစ်သည်။

ဘယ်သူ့ရှိရမလဲဟဲ့၊ ဟို နင့်ကောင်မလေး ခရပေါ့

အမေက ဆေးပေါ့လိပ်ကို ဖွာရင်း မေးငေါ့၍ပြောသည်။

ဪ ခြေ မေနှယ့်ကို ပြောတာလား

အနီက ခပ်အေးအေးပြောလိုက်ခြင်းသည် အမေ့ကို ကျီစယ်ခြင်းပင်။

မသိဘူးဟေ့၊ တို့ကတော့ ခရပဲသိတယ်၊ နေပါဦး အခု သူက မင်းနဲ့အတူတူ ပါလာတယ်ဆို

www.forever-space.com.mm

အမေက ဆေးလိပ်ပြာကို ခါချရင်း မေးသည်။

* ပါလာတာ မဟုတ်ပါဘူး အမေရဲ့၊ သူ့ဟာသူပြန်လာတာပါ *

* မသိရင်ခက်မယ် အနီရယ်၊ နင့်ကို ငါ မွေးထားတာပါ *

* ဒါ အားလုံးအသိပဲလေ အမေရဲ့ *

* ဘာကို သိတာလဲ *

* အမေက ကျွန်တော့်ကို မွေးထားတယ်ဆိုတာကိုလေ *

အမေသည် သားဖြစ်သူကို လှမ်းခေါက်သည်။

* အနီ၊ မင်း အမေ့ကို နောက်စရာမဟုတ်ဘူး၊ ဘာမဆို ပေါ့တီးပေါ့ဆ
မလုပ်နဲ့ အမေ မကြိုက်ဘူး *

အနီ စိတ်ရှုပ်ထွေးလာသည်။ အမေတို့သည် သားတစ်ယောက်
အတွက် စိုးရိမ်ပူပန်ကြီးစွာဖြင့် နေရာတကာ လိုက်လံစူးစမ်းနေခြင်းသည်
အနီကို အစစအရာရာ ချုပ်ကိုင်ထားသလို ဖြစ်နေသည်။ ဘာကိုမှ
လွတ်လွတ်လပ်လပ် လုပ်၍မရ။

* အမေတို့ကလဲ ခက်တာပဲ၊ ခရုကို သူ့ဘာသာ ဦးသောင်းရွှေတို့ကပဲ
ထောက်ပံ့ ထောက်ပံ့၊ သူ့အဒေါ်ကပဲ ထောက်ပံ့ ထောက်ပံ့ ဘာဖြစ်သလဲ
အမေ၊ သူ့စရိတ်နဲ့သူ ကျောင်းနေတာပဲ၊ အမေတို့က ကိုယ့်ရွာက မိန်းကလေး
တစ်ယောက် ပညာသင်နိုင်တာကို ဝမ်းသာရမယ် မဟုတ်လား၊ အမေတို့နဲ့လဲ
တစ်ချိန်က အတူတူလုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေပဲ မဟုတ်လား *

အနီက အတည်ပြောပြန်တော့ အမေ့အတွက် စိတ်ဆိုးစရာတွေ
ဖြစ်နေပြန်သည်။

* သူ့ဟာသူ နေတာဆိုရင်တော့ ပူစရာလား အနီ၊ ခုဟာက
ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်နေတယ် မဟုတ်လား *

* ဘာပတ်သက်လို့လဲ အမေရဲ့ *

အနီ စိတ်မရှည်တော့သလို အမေ့ကို အော်မိပြန်သည်။

*မင်းက ဘာမှမပတ်သက်ဘူးလို့ ငြင်းချင်သေးသလား အနီ၊
မင်းပို့နှစ်ယောက်ကို တွဲတွဲနေတာ တွေ့တယ်လို့ ပြောတဲ့သူက အခိုင်အမာ
ပြောတယ်*

အနီ စိတ်ညစ်လာသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဒီမှာလဲ အမြဲတွဲခဲ့ကြတာပဲ

*ဟဲ့၊ အရင်ကတော့ ကလေးတွေကိုးဟဲ့၊ နှပ်ချေးတွဲလောင်းနဲ့တုန်းက
အတူတူဆော့ခဲ့တာကို ထည့် ထည့် မပြောနဲ့*
သည်ကိစ္စက ပြီးပဲမပြီးနိုင်ပါကလား။

*ဒီမှာ အမေ၊ ကျွန်တော် ရှင်းရှင်းပဲပြောမယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ
ရည်းစားရှိတယ်၊ အရင်က ကျွန်တော့်ဘက်က သေချာတယ်လို့ ပြောတယ်
မဟုတ်လား၊ ခု နှစ်ယောက်လုံးဘက်က သေချာသွားပြီ၊ အဲဒီ မိန်းကလေးက
မေနှယ် အဲ ခရ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါ ကျွန်တော် အရှင်းဆုံး ပြောတာပဲ၊
နောက်ထပ် ကျွန်တော့်ကို အဲဒီအကြောင်း မပြောပါနဲ့တော့*

အနီ ပြောပြောဆိုဆို နေရာမှ လှည့်ထွက်ခဲ့၏။ အမေ ပါးစပ်
အဟောင်းသားနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

+ + +

အနီသည်လည်း လူတွေကို စိတ်ပျက်နာကျည်းစပြုပြီ။

မေနှယ်နှင့် ပတ်သက်သော အကြောင်းအရာများသည် သူ့ဘဝမှာ
အမြဲတစေ လိုက်ပါနေ၏။ မေနှယ်သည်လည်း အနီ ဝန်းကျင်တွင်
ရုပ်အားဖြင့် မဟုတ်မူဘဲ နာမ်အားဖြင့်ပင် အများ၏ စိတ်ဝင်စားခြင်း၊
သဝန်တိုခြင်း၊ ချစ်ခြင်း မုန်းခြင်းတို့ကို ခံနေရရှာသည်။ အဆိုးရွားဆုံးကတော့
မေနှယ်အပေါ်မှာ သဘောထားများ မမှန်ကန်မှုပင် ဖြစ်သည်။

ယခင်က အမေနှင့် အဖေသည် မေနှယ့်အပေါ် ခါးခါးသီးသီးဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ယခုတော့လည်း မထင်မှတ်ဘဲ ပျော့ပျောင်းလာကြပြန်လေသည်။ တွေးကြည့်လျှင်တော့ မေနှယ့်ဘက်က စိတ်နာလောက်သည်။ မေနှယ်သည် တစ်ကောင်ကြွက် တစ်မျက်နှာဘဝက အထင်သေးရှုတ်ချခြင်းကို ခံရ၏။ အသိုင်းအဝိုင်းရှိလာပြီဟု သိရသောအခါ မေနှယ်သည် လက်ခံနိုင်လောက်သည့် မိန်းကလေး ဖြစ်လာပြန်သည်။

သည်အရာအားလုံးကို မေနှယ်က လျစ်လျူရှုနိုင်သည်ဆိုတာကိုတော့ အနီ တစ်ယောက်တည်းသာ သိလသည်။

သင်္ကြန်အတက်နေ့မှာမှ အနီ ငပလီသို့ ရောက်သည်။

အပန်းဖြေဧည့်သည်များနှင့် စည်ကားနေသော ကမ်းခြေတွင် အနီတို့ရွာခံလူငယ်များသည် ငွေစလေးတွေ ရွှင်နေကြ၏။ စားသောက်ဆိုင်လေးများ၊ အုန်းသီးရည်၊ အအေးဆိုင် စသည်တို့တွင် လူစည်ကားနေသည်။ မြို့ပြ၏ အလှအပ ယဉ်ကျေးမှုတွေနှင့် ကမ်းခြေမှာ ထုံဝေ ယစ်မူးနေကြ၏။ သဲသောင်ပြင်နှင့် ရေလှိုင်းများသည်ကား သဘာဝအတိုင်း လှပနေဆဲပင်။

အနီတို့ပိုင် ဘန်ဂလိုတွင်လည်း ဧည့်သည်များ ရောက်နေသည်။ ဧည့်ရိပ်သာအသီးသီးတွင် လူတွေပြည့်နေသည်မို့ ရွာထဲမှ အိမ်အချို့တွင်ပင် လာရောက်တည်းခိုနေကြသည်။ အနီသည် သူတို့ဘန်ဂလိုတွင် စီစဉ်စရာ ရှိသည်ကို စီစဉ်ပေးပြီး မေနှယ်တို့ဘက်သို့ ပြန်လျှောက်ခဲ့ရ၏။ အနီတို့နေရာက ကမ်းခြေ၏ မြောက်ဘက်အစွန် မောင်တော်ကျောက်နားတွင်ရှိသည်။ မေနှယ်တို့က အရှေ့ဘက် နီး၏။ ကမ်းစပ်၏ နောက်ဘက်ကျကျတွင် ရှိသည်မို့ ရွာထဲနှင့် ပိုနီးသည်။ သို့သော် ကမ်းခြေဘက်ကို မျက်နှာလှည့်ထားသဖြင့် ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို ငေးမျှော်ကြည့်၍ ရလေသည်။

အနီတို့ ငယ်ငယ်က မေ့တယ်တို့နှင့် ခြံချင်းဆက်စပ်နေသော အိမ်မှာနေခဲ့သည်။ နောက်တော့ အနီအဖေက ထိုခြံကိုရောင်းပြီး နေရာ အသစ်ရှာသည်။ အနီကတော့ ပိုမို၍ လူစည်ကားတတ်သော မေ့တယ်တို့ နေရာလေးတစ်ပိုက်ကိုပင် ပိုမို နှစ်ခြိုက်လေသည်။

အနီ ကမ်းခြေတစ်လျှောက် လျှောက်လာသည့်အချိန်သည် ဆည်းဆာ၏ မှောင်ရီဖျိုးဖျါအချိန်။ ပင်လယ်ပြင်ထဲကို ငုပ်လျှိုးဝင်ရောက် တော့မည့် ပုံသဏ္ဍာန်ထင်ရသော နေဝန်းသည် ရဲရဲနီကာ တောက်ပနေ၏။ ရေပြင်သည် စိမ်းရင့်မိုင်းညိုနေသည်။

ရေလှိုင်းများသည် တုန်ခါနေသည့်အခါ အနီ ခြေထောက်ကို လာရောက်ထိပါးကြသည်။ သဘာဝအလှကို ခံစားမိသည့်အခါ အလွမ်းရသ သည် အလိုလိုဝင်ရောက်လာမြဲဖြစ်သည်ကို အနီ သတိထားမိ၏။

အချစ်နှင့် ပတ်သက်လာလျှင် အနီ ပထမဆုံး သတိရသည်မှာ တစ်ယောက်တည်းသာရှိသည်။ သူကား တင့်တင့်ရီ။ တင့်တင့်ရီ၏ ဝါညိုရောင်သမ်းသော အသားအရေနှင့် ကိုဟန်နွဲ့နွဲ့သည် ညနေဆည်းဆာ ၏ အလှအောက်မှာဆိုလျှင် မည်မျှ တင့်တယ်ချိမ့်မည်နည်း။

တင့်တင့်ရီနှင့် သူသာ ချစ်သူတို့ဘာဝ ပေါင်းဖက်ရမည်ဆိုလျှင် တင့်တင့်ရီသည် သာယာလှပသော ငပလီကမ်းခြေမှာ ပျော်မွေ့ကြည်နူး ပေလိမ့်မည်။ ထိုအခါ အနီ ရင်သည်လည်း အချစ်၏ အငွေ့အသက် အထိအတွေ့တွေဖြင့် လှိုက်ခွန်ပြည့်လျှမ်း နေပေလိမ့်မည်။ တင့်တင့်ရီ အကြောင်း စဉ်းစားတော့ ရင်ခွန်ကြည်နူးလာသည်နှင့်အမျှ လွမ်းခြင်းနှင့် နာကျင်ခြင်းကိုပါ ခံစားရ၏။ တင့်တင့်ရီသည် ခွဲခွာခါနီးတွင်မှ ရွှေစိတ်တော် ညိုသွားပြန်လေသည်တကား။ အချစ်ကြောင့် မျက်တတ်သည်ဟု အသိ အမှတ်ပြုရမည်ဖြစ်သော်လည်း တင့်တင့်ရီသည် အလျှော့အတင်း လုပ်လွန်းသည်။ သူမှသူဆိုသော စိတ်ကို လက်ခံမွေးမြူသည်။ ပြီးတော့

တင့်တင့်ရှိသည် အရာရာ ပြည့်စုံကုံလုံသည်ဟု ဆိုနိုင်သော မိန်းကလေး တစ်ယောက်။ ဘဝတစ်လျှောက်မှာ သူလိုချင်တာကိုတော့ ရအောင် တိုက်ယူပေလိမ့်မည်။

လေပြည်တဟူးဟူး တိုက်ခတ်နေ၏။ ရေလှိုင်းများကျဆင်းသံသည် ပိုမိုကြမ်းတမ်းလာသည်။ အမှောင်သည် အရှိန်ကောင်းစွာ ကျရောက်စိုးမိုး လာ၏။ ကမ်းခြေမှာ လူသူမရှိတော့။ ကျောက်ဆောင် ကျောက်တန်းငယ် များကို ရေပြင်ထက်မှာ အရိပ်ပုံသဏ္ဍာန် ခပ်ရေးရေးသာ မြင်ရတော့သည်။

ဘန်ဂလိုများရှိရာ အုန်းပင်ရိပ်များဆီသို့ တက်ခဲ့သည်။ မေနှယ် တို့အိမ်ရောက်အောင် ခြံတစ်ခြံကို ဖြတ်ရမည်။ ညာဘက်နှစ်အိမ်ကျော်တွင် ထွန်းအေးတို့အိမ်ရှိသည်။ ထွန်းအေးတို့အိမ်ရှေ့တွင် ရေတွင်းငယ်တစ်ခုရှိ၏။ ခြေထောက်များကို ဆေးကြောမည်ဟု ရေတွင်းဘေးကို ကပ်လိုက် သည်။ မှောင်ရိပ်မှ တီးတိုးသံက အနီကို ရပ်တန့်စေသည်။

* နင် အဲဒီလိုမလုပ်နဲ့ ငါ မကြိုက်ဘူး *

ကြားဖူးနေကျ အသံဖြစ်နေ၍ အနီ စိုးရိပ်ထိတ်လန့်သွားသည်။

* ငါ ဒီအတိုင်း ကြည့်မနေနိုင်တော့ဘူး၊ ငါ့ရင်ထဲမှာ ဗလောင်ဆူနေပြီ *
သည်အသံကလည်း အနီ ကြားဖူးသည့်အသံပင်။

မေနှယ်နှင့် ထွန်းအေး။ အနီစိတ်ထဲက တီးတိုးရေရွတ်လိုက်သည်။

* ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နင် ဒီလိုလုပ်တာ ရိုင်းတယ်၊ လွှတ် ငါ သွားမယ် *

* ငါက ရိုင်းတယ်လား၊ နင်တို့လို ပညာတတ်မှ မဟုတ်ဘဲ၊

နင်က ဘယ်သူ့ကို အထင်ကြီးတယ်ဆိုတာ ငါ သိပါတယ် *

ထွန်းအေး အသံသည် မူမမှန်ပေ။ ထွန်းအေး မူးယစ်နေသည်လား။ မေနှယ်အတွက် စိုးရိမ်မိသည်နှင့်အမျှ ရင်ထဲမှာလည်း တင်းကျပ်လာသည်။ သည်အခြေအနေမှာ သူ ကြားဝင်ရပ်၍ သင့်တော်ပါမည်လား။

* ငါ့ကို ဒါတွေမပြောနဲ့၊ နင့်ကို ဘဝတူချင်းမို့ ငါ ပိုခင်တာ၊ နင် ဒီလိုလုပ်တာ ဘယ်ကောင်းမလဲ *

မေ့ယုံအသံ တုန်ယင်နေသည်။

* ငါ ဟန်မဆောင်တတ်ဘူး၊ ငါ နင့်ကို ချစ်တယ် *

* အို၊ ထွန်းအေး၊ လွတ်၊ ငါ သိပ်စိတ်ဆိုးတယ်၊ နင့်ကို ငါ မချစ်ဘူး၊ မချစ်ဘူး၊ ကဲ *

ဝုန်းခနဲပြိုလဲသွားသံ ကြားရ၏။ မေ့ယုံသည် မှောင်ရိပ်မှ ပြေးထွက်လာသည်။ လရောင်သဲ့သဲ့အောက်မှာ အနီ ရုပ်နေသည်ကို မြင်သွားသည်။ ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်စွာ ရပ်လိုက်၏။ ပြီးတော့ မျက်နှာကိုအုပ်ကာ အိမ်ဘက်သို့ ပြေးသွားလေသည်။ အနီ မြင်ကွင်းထဲသို့ မရှေးမနှောင်း ရောက်လာသူမှာ ထွန်းအေးဖြစ်သည်။ ထွန်းအေး၏ ခန္ဓာ ကိုယ်သည် အနည်းငယ် ယိုင်နေ၏။

အနီသည် နေရာမှာပင် ရပ်ကြည့်နေမိသည်။ ထွန်းအေးသည် သူ့အနားသို့ တစ်လှမ်းချင်းတိုးလာသည်။ အနီ အခြေအနေကိုရိပ်မိ၍ ရှောင်တိမ်းမည် ကြံဆဲမှာပင် ပြင်းထန်သော လက်သီးတစ်ချက်သည် အနီ မေးစေ့ပေါ်သို့ ကျရောက်လာခဲ့လေသည်။

+ + +

ရေအောက်မှာ မေ့ယုံ ကိုယ်လုံးကို အတိုင်းသား မြင်နေရသည်။
မေ့ယုံသည် ရေကူးဝတ်စုံကို ဝတ်မထားပေ။ ဘောင်းဘီတိုနှင့် ရုပ်အင်္ကျီဝတ်ထားသည်။ ပေါင်တံများ သေးသွယ်၏။ စွဲမက်လောက်စရာ မရှိ။ ပခုံးတစ်ပိုက်တွင် အရိုးလေးများ ပေါ်နေသည်။ ရေစိုသော ဆံပင်သည် လည်တိုင်သေးသေးကို ဖုံးအုပ်ထား၏။

အနီသည် ရေထဲမှာ မေ့ယုံကို အမိအရ လိုက်ဖမ်းနေသည်။
မေ့ယုံသည် ရေကူးရင်းပင် ဟိုဟိုသည်သည် ရှောင်တိမ်းနေ၏။ အနီ
ရေပေါ်သို့ မျက်နှာမော့လိုက်သောအခါ အနီ ခြေထောက်များကို လှမ်းဆွဲပြီး
ပြန်တွန်းလိုက်သည်။ အနီ ဟန်ချက်ပျက်သွားချိန် ရေလှိုင်းတစ်ခု ဝုန်းခနဲ
ဖြတ်ကျော်သွားသည်။ မေ့ယုံ သဘောကျစွာ ရယ်မောနေသည်။

“အနီ နင် အရင်ကလို ရေကောင်းကောင်း မကူးနိုင်တော့ဘူးနော်”
မေ့ယုံက ရေပြင်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ယက်ထုတ်ရင်း ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ မောနေတယ်”

“နင် ကျောင်းမှာ ဘာမှ မကစားဘူးလား”
မေ့ယုံက ရေထဲမှာ ခေါင်းငုံ့ရင်း မေး၏။

“ကစားသားပဲ”

“ဘာ ကစားလို့လဲ”

“ချစ်တမ်းကစားတာလေ”

မေ့ယုံ မရယ်ပေ။

“တင့်တင့်ရီက လှတော့လှသားပဲ၊ ဒါပေမယ့် ငါသာဆို အေးအေးသက်
ကိုပဲ ကြိုက်မှာ”

မေ့ယုံ၏ ပထမဆုံးသော ဝေဖန်စကားဖြစ်သည်။

“အေးအေးသက်က ရည်းစားရှိပြီးသား ဖြစ်နေလို့”

မေ့ယုံသည် အနီ နောက်ပြောင်နေသည်ကို သိပ်နားမထောင်ပေ။

“မေ့ယုံ”

အနီက ပြန်ခေါ်သည်။ မေ့ယုံ လှည့်ကြည့်သည်။

“ငါသာဆိုရင် ထွန်းအေးကို ချစ်မှာပဲ”

မေ့ယုံမျက်နှာ နီရဲသွား၏။ ရေထဲကို ချက်ချင်းငုပ်ပြီး ရေနက်ထဲသို့
ကူးသွားသည်။ အနီ လိုက်ဆွဲရ၏။

*မေနှယ် လှိုင်းတွေလာနေတယ်လေ၊ ရေကလည်း ဆွဲနေတယ်၊
ပြန်လာခဲ့*

မေနှယ် အနီစကားကို နားမထောင်ပေ။ ရှေ့သို့သာဆက်၍
ကူးသွားနေ၏။ သည်လို ရေနောက်ပြန်ဆွဲနေသည့်အခါမျိုးတွင် တော်ရုံ
ရေကူးတတ်ရုံနှင့်လည်း ကမ်းဘက်ကို ပြန်မလှည့်သာပေ။ ရေလှိုင်းများ
ဆုတ်ရာနောက်သို့ ပါသွားတတ်သည်။

*မေနှယ် ရှေ့ဆက်မကူးနဲ့တော့၊ ပြန်လာခဲ့၊ ငါ့စကားနားထောင်ပါ
မေနှယ်*

အနီ နောက်မှခေါ်ရင်း ကူးလိုက်သွားသည်။ သို့သော် အနီ
ကြာကြာ မကူးနိုင်ပေ။ အလေ့အကျင့်မရှိသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သဖြင့်
ခြေသလုံးတွေ တောင့်လာသည်။

မေနှယ် ငါ မကူးနိုင်တော့ဘူး၊ ပြန်လာခဲ့ပါ မေနှယ်

အနီ ကြိုးစား၍ အော်လိုက်သည်။

မေနှယ် ပြန်လှည့်လာ၏။ ရေကနောက်သို့ ဆွဲယူနေသည်။ အနီ
မေနှယ်လက်ကို ဆီးဖမ်းဖို့ ကြိုးစားသည် မအောင်မြင်ပေ။

နှစ်ယောက်သား မောလာသည်။ လှိုင်းကျသံကလည်း ကြမ်းတမ်း
လာ၏။ မေနှယ်လက်သည် အနီကို ဖမ်းကိုင်နိုင်လှဆဲဆဲမှာ လှိုင်းဒဏ်
ကြောင့် လွတ်သွားပြန်သည်။ အနီ မျက်စိကို မှိတ်ထားမိသည်။ ကိုယ်ကို
အတတ်နိုင်ဆုံး ဖော့ထားမိသည်။ လှိုင်းတစ်လုံး ကျလာပြန်သည်။
လှိုင်းအဆုတ်မှာ မေနှယ် ပါသွားပြန်သည်။

ကမ်းစပ်မှ လူတစ်ယောက် သူတို့ဆီသို့ ကူးလာနေ၏။

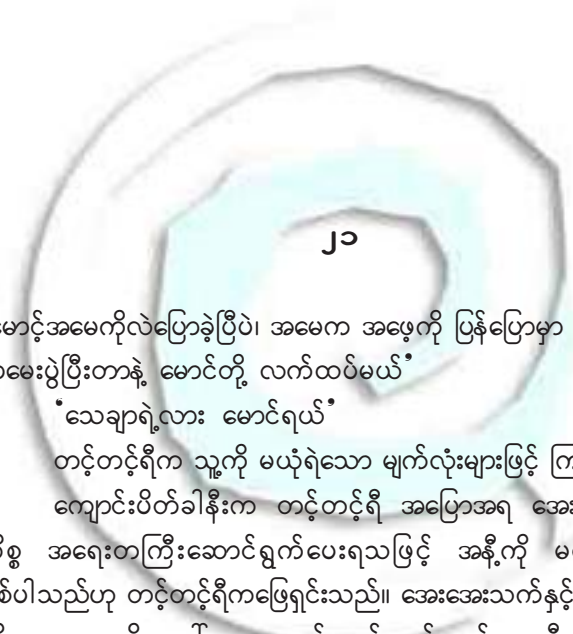
ထွန်းအေးဖြစ်ပါစေဟု အနီ ဆုတောင်းမိသည်။ ဗောတစ်ခု
ကျရောက်လာသည်။ အနီ ဖမ်းကိုင်လိုက်၏။ ထို့နောက် မေနှယ်ဆီ

ကူးသွားသည်။ သို့သော် မေန္ဓယ်သည် လူတစ်ယောက်၏ လက်မှာ ပါလာပြီဖြစ်သည်။

သုံးယောက်သား သောင်ပြင်ပေါ်သို့ ပစ်ကျသွားလေသည်။

မေန္ဓယ်သည် သံပြင်ပေါ်မှာ မျက်နှာအပ်ကာ လှဲနေသည်။ အနီသည် လှိုင်းစပ်မှ လွတ်အောင် ကုန်းထလိုက်၏။ ထွန်းအေးသည် သူတို့ကို ကျောခိုင်းကာ ထွက်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

၂၁

*မောင့်အမေကိုလဲပြောခဲ့ပြီပဲ၊ အမေက အဖေ့ကို ပြန်ပြောမှာ သေချာတယ်၊
စာမေးပွဲပြီးတာနဲ့ မောင်တို့ လက်ထပ်မယ်*

သေချာရဲ့လား မောင်ရယ်

တင့်တင့်ရီက သူ့ကို မယုံရဲသော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်နေဆဲပင်။

ကျောင်းပိတ်ခါနီးက တင့်တင့်ရီ အပြောအရ အေးအေးသက်တို့
ကိစ္စ အရေးတကြီးဆောင်ရွက်ပေးရသဖြင့် အနီ့ကို မတွေ့ခဲ့ရခြင်း
ဖြစ်ပါသည်ဟု တင့်တင့်ရီကဖြေရှင်းသည်။ အေးအေးသက်နှင့် ကိုအောင်နိုင်
ကို မန္တလေးသို့ ခေါ်သွားရသည် မှန်သော်လည်း အနီ့ကိုပါ ရော၍
ရှောင်တိမ်းသွားသည်မှာ သေချာ၏။ သို့သော် အနီ့ မငြင်းတော့။

ယခု သူတို့အခြေအနေကို နောက်ဆုံးဆွေးနွေးကြရပြန်သည်။

*မောင်ကိုယ်တိုင် သေသေချာချာပြောခဲ့တာ၊ စာမေးပွဲပြီးတာနဲ့
အဖေ လိုက်လာမှာပဲ*

တင့်တင့်ရီက ခပ်ထွေထွေ ပြုံးသည်။

အနီကလည်း အမှန်ကိုပြောနေခြင်းသာ ဖြစ်၏။ ကျောင်းဖွင့်ခါနီး မှာ အမေ့ကို တင့်တင့်ရီအကြောင်း အစုံအစေ့ ပြောပြခဲ့ပြီး ဖြစ်၏။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ သေချာရဲ့လားဆိုတာ မောင့်စိတ်ကို ပြောတာပါ” အနီကို ကျင်စက်နှင့် တို့လိုက်သလိုပင် ဖြစ်သည်။

အနီ ကျောင်းဖွင့်ဖွင့်ချင်း တင့်တင့်ရီဆီလာခဲ့သည်။ ချစ်သူယောက်ျား လေး တစ်ယောက်အနေဖြင့် လာဖို့ဝတ္တရားလည်းရှိနေသည်။ ပြီးတော့ အနီသည် သူ၏ မရေရာ မပြတ်သားဘူးဟု အပြောခံနေရသော သူ့စိတ်ကို တိတိကျကျ ခိုင်ခိုင်မာမာ ဖြစ်စေရန် သူ့ဘာသာ အားထုတ် နေ၏။ သူ့ချစ်သူသည် တင့်တင့်ရီသာ ဖြစ်သည်။ တင့်တင့်ရီနှင့် သူသည် ချစ်သူတို့ဘာဝ တွဲသွားတွဲလာ နေခဲ့ကြပြီးပြီ။ တစ်စုံတစ်ခုသော အတိုင်းအတာအားဖြင့်လည်း ချစ်သူချင်း ရင်းနှီးခဲ့ကြပြီ ဖြစ်၏။ အချစ်နယ်ကျွံခဲ့ကြသည် မဟုတ်သော်လည်း သစ္စာတရားကို စောင့်သိအပ် သော အခြေအနေဟု အနီ နားလည်သည်။

သူ တင့်တင့်ရီကိုပဲ လက်ထပ်မည်။ အနီ၏ ခိုင်မာသော ဆုံးဖြတ် ချက်ပင် ဖြစ်၏။

“ခု ဘယ်နှစ်နာရီထိုးပြီလဲ”

“ဆယ့်နှစ်နာရီ”

တင့်တင့်ရီ ခပ်ကြောင်ကြောင်ဖြင့် ဖြေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် စနေနေ့ အတန်းလွှတ်ချိန် နှစ်ယောက်ဆုံပြီး ဂျပ်စင်ခန်းမ၏ ထောင့်တစ်နေရာတွင် ခိုလှုံနေကြသည်။

“အနီးဆုံး တရားရုံးတစ်ခုကိုသွားရင် မိပါသေးတယ်”

တင့်တင့်ရီ အနီကို တွန်းလွှတ်လိုက်၏။ မိန်းကလေးတို့ သဘောကျသည့်အခါတိုင်း ပြုမူတတ်သော အပြုအမူမျိုးသာ ဖြစ်လေသည်။

*မောင့်ကိုတော့ ယုံပါတယ်၊ မောင်က သိပ်ပြီး ယောက်ျားပီသ
ကြောင်း သစ္စာရှိကြောင်း ပြချင်တဲ့သူမဟုတ်လား၊ တင့်တင့်ပြောတာ
မောင့်စိတ်ကို*

တင့်တင့်ရီသည် အနီထင်တာထက် အတွေးနက်ရှိုင်းလွန်း၏။

*မောင်ပြောပါ့မယ် တင့်တင့်ရယ်၊ တင့်တင့်စိတ်ထဲမှာ သံသယဖြစ်
နေတဲ့မိန်းကလေးက မောင့်ဘဝမှာ ပထမဆုံး နီးနီးကပ်ကပ် မြင်ဖူး ရင်းနှီး
ဖူးတဲ့ မိန်းကလေးပဲ၊ မောင် ချစ်မယ်ဆိုရင် အစောကြီးကတည်းက
ချစ်နိုင်တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခါမှ စိတ်ထဲမှာ မပြစ်မှားမိဘူး၊ တင့်တင့်ကို
မောင် စတွေ့တွေ့ချင်း ချစ်တယ်၊ အဲဒါ မောင့်စိတ်ကို အမှန်ဆုံးပြောတာ၊
နောက်ထပ် မောင့်ကို အဲဒီပြဿနာ မတင်ပါနဲ့တော့၊ မောင် တောင်းပန်
ပါတယ်*

အနီက တင့်တင့်ရီ၏ လက်များကို ဆုပ်ကိုင်၍ ပြောသည်။
တင့်တင့်ရီ တွေးနေသည်။

*ဒါဖြင့် အဲဒီ မိန်းကလေးကော သူ့စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုရှိသလဲ
မောင် သိရဲ့လား*

မရွှေ့လင့်သော မေးခွန်းပင် ဖြစ်သည်။

*မေနှယ်ဟာ မောင့်ကို ချစ်နေတယ်လို့ မောင် ဘယ်တုန်းကမှ
မထင်ခဲ့ဘူး၊ ထင်စရာအကြောင်းလည်း မရှိဘူး တင့်တင့်*

ဒါတော့ မောင့်အထင်ကိုး

အနီသည် တင့်တင့်၏လက်ကို ခပ်တင်းတင်းပင် ဆုပ်ညှစ်လိုက်
သည်။

*မောင်တို့အမြန်ဆုံး လက်ထပ်လိုက်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်
တင့်တင့်ရယ်၊ အေးအေးသက် တစ်ယောက်ကော ကျောင်းတက်တာ မမြင်
ဘူး၊ သူတို့ ဘယ်မှာလဲ ရန်ကုန်ကို ပြန်လာတယ်ဆို*

* ဘယ် ကျောင်းတက်ရဲဦးမလဲ၊ ကိုအောင်နိုင်တို့အိမ်မှာ နေနေကြ
 တယ်လေ၊ တင့်တင့်တော့ သူတို့အချစ်ကို အားကျတယ်*
 အခက်အခဲကြားက ရုန်းကန်ရသည့် အချစ်မျိုးကို ဆိုလိုသည်လား။
 သံသယကင်းစွာ ချစ်ရသောအချစ်ကို ရည်ညွှန်းသည်လား။ ဒုတိယအမျိုး
 အစားသာ ဖြစ်လိမ့်မည်။

* မောင်တို့ အေးအေးသက်တို့ဆီ သွားရအောင်*

* ဘာလုပ်မလို့လဲဟင်*

အနီက နေရာမှထပြီး တင့်တင့်ရီကို ဆွဲခေါ်သည်။

* လာပါ သူတို့ကို တွေ့ချင်လို့*

တင့်တင့်ရီ အနီလက်ကိုဆွဲပြီး လိုက်ပါလာသည်။

တင့်တင့်ရီသည် သဝန်တိုတတ်သည်က လွဲလျှင်တော့ အလွန်
 ချစ်စရာကောင်းသော ကောင်မလေးပင် ဖြစ်လေသည်။

+ + +

သိန်းအောင်သည် အနီကို မတွေ့အောင်ရှောင်နေသည်။

ကျောင်းပြန်အဖွင့်မှာ သိန်းအောင်သည် အနီနှင့်ဝေးသော အခန်းသို့
 လည်း ပြောင်းသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ယောက်ျားအချင်းချင်းမို့ သူတို့တစ်တွေ
 ရန်မဖြစ်ကြ။ ခင်မင်စွာပေါင်းသင်းနေလာခဲ့သည်မို့လည်း စိတ်ဆိုးသည့်
 အမူအရာဖြင့် မျက်နှာချင်းမဆိုင်လိုကြ။ ထို့ကြောင့် တစ်ယောက်နှင့်
 တစ်ယောက် မတွေ့အောင် ရှောင်နေခြင်းဖြင့် အမြင်ကောင်းစေသည်။

သို့သော် သိန်းအောင်သည် သူ၏ ကြိုးပမ်းမှုကို နောက်မဆုတ်ပေ။

သူ မေနှုယ့်ဆီ မကြာ မကြာ သွားသည်။ အနီ သိ၏။ မေနှုယ့်နှင့်
 အနီသည် ယခင်လို ခဏ ခဏ မတွေ့ကြတော့သော်လည်း အဆက်အသွယ်

တော့ မပြတ်ပေ။ အနီက မေနှယ့်အပေါ် ဝတ္တရားမပျက် သွားလာကူညီ
 သည်။ မေနှယ်ကလည်း သူ့မှာ တိုင်ပင်စရာရှိလျှင် မှာသည်။ သို့သော်
 ဇောင်းလျားပင်ရိပ်မှာ မထိုင်ဖြစ်ကြတော့။ နှစ်ယောက်သား မထိုင်ဖြစ်ဘဲနှင့်
 စောင်းလျားပင်ရိပ်ကို ရှောင်မိကြသည်။ အလွန်ဆုံး ယင်းမာညိုမှာ မုန့်
 အတူစားကြသည်။

မေနှယ်နေရာ အဆောင်သို့မူ မရောက်ဖြစ်သည်က များ၏။
 တင့်တင့်ရီ၏ သံသယများကို အပြီးတိုင် ချေဖျက်ရန်အတွက် အနို့မှာ
 ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် နေနေရသည်။

သို့သော် သိန်းအောင်သည် ပြဿနာကောင်။

အရူး အရူးနှင့် အိမ်ဦးချေးတက်ပါတတ်သည့်ကောင်။

မေနှယ့် အဆောင်သို့ ချောင်းပေါက်အောင် သွားလေသည်။
 သူ့အတွက် သည်နှစ် နောက်ဆုံးနှစ်ဆိုတော့ အသေအလဲကြိုးစားဖို့လိုနေ
 သည် မဟုတ်ပါလား။

မေနှယ်သည် အစစအရာရာ အနို့ကို တိုင်ပင်သည်ဆိုသော်လည်း
 အခါခပ်သိမ်းတော့ စုံစေ့အောင် ပြောနိုင်သည်မဟုတ်ချေ။ ပြောလောက်
 အောင်လည်း အချိန်က မရ။

သူတို့နှစ်ယောက်၏ ချစ်ခင်မှုသည် ငပလီကမ်းခြေမှာသာ ပူနွေး
 သည်။ မြို့ပြ၏ အရိပ်အောက်မှာ မှေးမှိန်နေ၏။ ပြီးတော့ ငပလီကမ်းခြေမှာ
 တင့်တင့်ရီ မရှိချေ။ သည်မှာ တင့်တင့်ရီ၏ အရိပ်သည် လိုက်လံ
 ချောင်းမြောင်းနေသည်။ ပြီးတော့ လောလောဆယ်အားဖြင့် အနီသည်
 တင့်တင့်ရီနှင့် ချစ်စိတ်မွန်နေသည်။ ချစ်သူတို့၏ အထိအတွေ့မှာ
 သာယာနေသည်။

မေနှယ့်ကို မထင်မှတ်ဘဲတွေ့ရခြင်းအတွက် အနီ အံ့သြ၏။ ပြီးတော့
 မထင်မှတ်သည့်နေရာ။ မထင်မှတ်သည့်သူနှင့်။

အနီသည် အဖေမှာသော ကိစ္စတစ်ခုအတွက် သင်္ဘောဆိပ်ကိုသွားရသည်။ အပြန်မှာ မမကြီးတို့အိမ် ဝင်သည်။ မမကြီး၏ ကလေးများက အနီကို တိရစ္ဆာန်ရုံလိုက်ပို့ဖို့ ပူဆာသည်။ ထိုနေ့သည် တနင်္ဂနွေနေ့။

အနီသည် တိရစ္ဆာန်ရုံသွားရခြင်းကို ဝါသနာမပါပေ။ တင့်တင့်ရီနှင့် ချစ်သူတို့နေရာများစွာကို သွားခဲ့ဖူးသော်လည်း တိရစ္ဆာန်ရုံကိုမူ ရှောင်သည်။ ထိုနေ့ကမှ တိုက်ဆိုင်ချင်၍ပဲထင်၊ ကလေးတွေကလည်း ပူဆာ၍ မမကြီးကလည်း တိုက်တွန်း၍ ကလေးတစ်ယောက်ကို ဦးဆောင်ကာ ခေါ်လာခဲ့၏။ သည်နေရာမှာ မထင်မှတ်ဘဲ မေန္နယ်ကို တွေ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

မေန္နယ်သည် အနီကို မမြင်ချေ။ မေန္နယ်သည် ကလေးငယ်တစ်ယောက်လိုလည်း မြူးထူး၍နေ၏။ ငှက်ပျောသီးတွေကို ဝက်ဝံပါးစပ်ထဲရောက်အောင် ပစ် ပစ်ထည့်နေသော မေန္နယ်သည် သူ့ဘေးက ကလေးတွေကိုပင် နေရာမပေးဘဲတိုးဝင်နေလေသည်။ သူ့ဘေးမှာ သိန်းအောင်သည် သွားကြီး တဖြဲဖြဲနှင့် ရပ်နေသည်။ အမှတ်မထင်လား၊ အသေအချာပဲလားတော့ မသိ။ မေန္နယ် ပခုံးကိုလည်း ကိုင်၍ထားသည်။

“ဦးဦး ဝက်ဝံတွေကြည့်ချင်တယ်၊ သားသား မမြင်ရဘူး”

အနီ မြင်ကွင်းကိုကြည့်ပြီး ပထမ အံ့ဩသည်။ နောက်တော့ ဒေါသဖြစ်သည်။

“မကြည့်နဲ့၊ လူတွေကျပ်နေတာ မတွေ့ဘူးလား”

အနီအသံ ကျယ်သွားသည်။ သိန်းအောင်သည် ကလေးကိုနေရာပေးဖို့ ဘေးသို့ တိုးလိုက်သည်။ မေန္နယ်ဘေးကို ပိုမိုတိုးကပ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ကလေးသည် အတင်း တိုးဝင်သွားသည်။ အနီ လှမ်းဆွဲသည်။ ကလေးက ရှေ့ကို အတင်းတိုးသည်။ သိန်းအောင်သည် ရှုပ်ရှုပ်ရှက်ရှက်ဖြစ်နေသော သူတို့အသိုက်ကို လှည့်ကြည့်သည်။ မေန္နယ်ပခုံးကို ဖက်လျက်။

“ဟင် တင်မောင်နီ”

ငယ်နန်းအောင် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွား၏။ မျက်နှာတော့
မပျက်ချေ။ မေနှယ်ပုံ ပခုံးပေါ်မှ သူ့လက်ကိုလည်း မချချေ။

အလွန်တရာ ယောက်ျားမပီသစွာ ပုပ်သိုးစူအောင်နေသော လူ
တစ်ယောက်၏ မျက်နှာကို ပြပါဆိုလျှင် အနီကိုယ်တိုင် သူ့ကိုယ်သူ
လက်ညှိုးထိုးပြမိမည်ဖြစ်၏။ အနီသည် အမြဲတမ်း သူ့ကိုယ်သူ ယောက်ျား
ဆန်အောင်၊ ယောက်ျားပီသအောင် ကြိုးစားနေရသူဖြစ်သည်။ သို့သော်
သူ့ရင်ထဲက ဖြစ်ပေါ်နေသော မစ္ဆေရကို ထိန်းချုပ်နိုင်ခြင်းငှာ မတတ်စွမ်း
နိုင်ပေ။

မေနှယ်လှည့်ကြည့်ပါသည်။ မေနှယ်သည် အနီကိုမြင်တော့ မျက်နှာ
လေး ငယ်သွားသည်။ သို့သော် အံ့ဩထိတ်လန့်ဟန်တော့ မရှိ။

“အနီ ဘယ်သူနဲ့လာတာလဲ”

ဘေးဘီကို လှမ်းကြည့်၏။ ကလေးတွေကို မြင်သွားသည်။

“မမကြီး ကလေးတွေလား”

သည်အထိ အနီ စကားမပြန်နိုင်သေး။

မေနှယ်က ခပ်ထော့ထော့ပြုံးသည်။ မေနှယ်အပြုံးမှာ အဓိပ္ပာယ်များစွာ
ပါနေ၏။ မေနှယ်သည် အနီအတွက် အနီ ဖြစ်စေချင်သလို အပြုံးမပျက်
လိုက်လျော့ခဲ့ဖူးသည်။ ယခု အနီအလှည့်ကျတော့ ဘာကြောင့် မပြုံးနိုင်
မရယ်နိုင် ဖြစ်နေရသလဲ။

အနီက သူ့ဘာသာ တွေးယူခြင်းဖြစ်ပေ၏။

“တိရစ္ဆာန်ရုံမရောက်ဘူးလို့ ကိုသိန်းအောင်ကို လိုက်ပို့ခိုင်းတာ၊
သိပ်ပျော်စရာကောင်းတာပဲ”

မေနှယ်သည် လွတ်လပ်ခြင်းကို လိုလားသူဖြစ်၏။

“ငါလဲ အမျိုးတွေဆီ မရောက်တာကြာလို့”

သိန်းအောင်၏ ပြက်လုံးသည် မရယ်ရချေ။ မေနှယ့် ပခုံးပေါ်မှ သူ့လက်သည် ပြေကျသွားပြီ ဖြစ်သည်။

ကလေးတွေက ပူဆာလို့ လိုက်ပို့တာ

အနီ သူ့မျက်နှာကို ကြိုးစားပြုပြင်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ သို့တိုင် အသံက မမှန်လှပေ။

တင့်တင့်ရီတော့ ခေါ်မလာဘဲကို

မေနှယ် ခနဲခြင်းဟုတော့ မထင်ရက်။ မေနှယ်သည် ခနဲတတ်သူ မဟုတ်ချေ။

သူတို့က ဒီလို လူရှုပ်တဲ့နေရာမျိုး မလာဘူး

သိန်းအောင်အပေါ်မှာတော့ ခွင့်လွှတ်ပြီး မတွေးနိုင်ချေ။ မိန်းကလေး တစ်ယောက် သူ့ဘက်ပါဖို့အရေးအတွက် သက်သက် အဆင်းတွန်းခြင်း ဟုသာ အောက်မေ့၏။

ငပလီကမ်းခြေမှ ထွန်းအေး၏ လက်သီးတစ်လုံးကို သတိရသည်။

ဘာစကားမှမဆိုဘဲ အလွန်တာသွားသည့် လက်သီးစာဖြစ်၏။

ထွန်းအေးကို ချက်ချင်း သည်အနားသို့ ရောက်လာစေချင်မိ၏။

ငါတို့တော့ ပြန်တော့မယ်

နှုတ်ဆက်စကားဟု ဆိုနိုင်သော်လည်း မေနှယ့်ကို သတိပေးခြင်းဟု နားလည်စေချင်သည်။

တို့လည်း ခုပဲပြန်တော့မှာ

မေနှယ်က ရိုးသားစွာပင် ပြောသည်။

သူတို့အားလုံး တိရစ္ဆာန်ရုံထဲမှ ထွက်လာကြသည်။ အနီသည် သုံးဘီးကားတစ်စီးကို တားသည်။ ကလေးတွေရော မေနှယ့်ကိုပါ တက်စေ သည်။ သိန်းအောင် မနေသာ။ ရှေ့ခန်းမှာ ဝင်ထိုင်၏။ အနီသည် မေနှယ့် ဘေးမှာ တမင်ပင် ကပ်ထိုင်သည်။

www.foreverspace.com.mm

* ကလေးတွေကို အိမ်မှာချပေးပြီး ငါ ပြန်လိုက်ခဲ့မယ်*
 အနီက ခပ်မာမာပင်ပြောသည်။
 မမကြီးနဲ့ မတွေ့ရတာတောင် ကြာပြီ
 *ဒီလိုဆိုလည်း ဆင်းနေခဲ့လေ၊ သိန်းအောင် သူ့ဘာသာသူ
 ပြန်သွားပစေ*
 ဟင့်အင်း ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ငါက သူနဲ့ အတူတူလာတာကို
 အနီ ဘာမျှမပြောတော့။ လှည့်၍လည်း မကြည့်တော့။
 အိမ်ရှေ့မှာ အနီ ဆင်းနေရစ်သည်။
 မလိုက်တော့ဘူးလား
 အနီ ခေါင်းခါပြလိုက်၏။ သုံးဘီးကားခကို ထုတ်ပေးတော့
 သိန်းအောင်က ငါပေးလိုက်ပါ့မယ်ဟု ပြောလေသည်။ အနီသည် သိန်းအောင်
 တစ်ယောက် နောက်ဘက်ကို ပြောင်းစီးနေဦးမလားဟု စိုးရိမ်စွာဖြင့်
 လှမ်းကြည့်လိုက်မိသေးသည်။
 ရင်ထဲမှာ စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်းဖြစ်နေ၏။

+ + +

*မင်းအတွင် ငါတော့ မျှော်လင့်ချက်တွေ အများကြီးထားတာပဲ၊ တစ်ဦး
 တည်းသောသား မဟုတ်လား၊ မင်းကတော့ကွာ ပညာသင်တာက
 တော်တော်၊ မိန်းမယူဖို့က တယ်စိတ်စောသကိုး*
 အဖေ့ လေသံက ရှုတ်ချသံပါနေ၏။
 *ကျွန်တော် ကျောင်းပြီးမှ ယူမှာပဲအဖေ၊ အလုပ်လည်းတစ်နှစ်လောက်
 လုပ်ဦးမှာ*
 အနီက ဆင်ခြေပေးလိုက်ရသည်။

* ဘာလဲ၊ သားကျွေးမှု မယားကျွေးမှု စိတ်ချရမှဆိုပါတော့ *
တကယ်တမ်းစကားပြောရမည်ဆိုလျှင် အဖေနှင့် သိပ်အဆင်
ပြေလှသည် မရှိ။ အဖေ ရန်ကုန်ရောက်ခိုက် မတွေ့မဖြစ်၍ လာတွေ့ရသည်။
သည်ပြဿနာ ပါလာမည်ဆိုသည်ကို သိ၏။

* နေပါဦး မင်းမိန်းကလေးက ဘယ်ကလဲ *

မေ့ယ့်အပေါ် သံသယရှင်းသွားပြီဟု နားလည်လိုက်ရသည်။

* မန္တလေးကပါ *

* ဝေးဝေးလံလံပါပဲလား၊ မိဘတွေက ဘာလုပ်လဲ *

* ကုန်သည်ပဲ *

အဖေ ခေါင်းဆတ်၏။ သည်ခေတ်မှာ ကုန်သည်ဆိုလျှင် အမျိုးမျိုး
ဖြစ်နိုင်သည်။ မှောင်ခိုလား၊ အသေးစား ငါးပိငါးခြောက်ကုန်သည်လား၊
ငရုတ် ကြက်သွန်လား။ သို့သော် အဖေ မမေးပေ။

* ငါကတော့ ကိုယ့်ရုပ်ကိုယ့်ရွာက မိန်းကလေးမျိုးကို ပိုပြီး
သဘောကျတယ် *

အမေတစ်ခါကပြောဖူးသော ဆရာဝန်ကြီးသမီးကို ဆိုလိုခြင်း
ဖြစ်သည်ဟု အနီ ထင်လိုက်သည်။ ငြင်းဆိုရန် လိုအပ်လာ၏။

* ဒါက အရင်တုန်းက အယူအဆတွေပဲ ဖေဖေ၊ တစ်ရွာတည်း
သားချင်း ယူပေမယ့်လည်း အဆင်ပြေချင်မှ ပြေတာပါ *

အစ်မကြီးသည် ဧည့်ခန်းသို့ ဝင်လာသည်။ သားအဖနှစ်ယောက်
ပြောနေသော စကားကို နားစွန်နားဖျား ကြားသွား၏။

* တစ်ရွာတည်းသားချင်းဆိုတော့ ကောင်းတာပေါ့ မောင်လေးရဲ့၊
မမကြီးကတော့ ကောင်မလေးကို သဘောကျပါတယ်၊ ဆွေကြီးမျိုးကြီး
ထဲကပဲဟာ၊ ဆင်းရဲတာ ချမ်းသာတာထား၊ ပညာတတ်ဖို့ရယ်၊ တစ်ယောက်
အကြောင်း တစ်ယောက်သိဖို့ရယ် လိုတာပဲ *

www.foreverspace.com.mm

အနီ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။
 မမကလဲ၊ ဘယ်သူ့ကို ပြောနေတာလဲ
 *ဟိုလေ၊ ခရ၊ အရေးပိုင်မင်းကြီး မြေးလေးဟာ၊ သူ့အမေကို
 မမကြီး ကောင်းကောင်းသိတယ်၊ သိပ်သဘောကောင်းတာ၊ ကိုချစ်အောင်လဲ
 ဆင်းရဲပေမယ့် သဘောကောင်းတာပဲ*
 အဖေ ပြုံး၏။
 *ဟာ မမကြီးကလည်း မေနှယ်နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး၊ ခုပြောနေတာ
 တခြားပါ*
 အဖေက ရှေ့တိုးလိုက်၏။
 *ဟုတ်တယ် အနီ၊ အရင်ကတော့ မင်းအမေကလဲကောင်မလေးကို
 သဘောမကျဘူး၊ ခုတော့ ဦးသောင်းရွှေတို့ကလဲ လာပြောတော့ တစ်ရပ်
 တစ်ရွာက မိန်းကလေးထက်စာရင် ဒီကောင်မလေးမှ တော်သေးရဲ့
 ဖြစ်နေတယ်*
 အနီ စိတ်ရှုပ်ထွေးလာသည်။ ရင်ထဲမှာလည်း ကတုန်ကယင်
 ဖြစ်လာသည်။ ဒေါသလည်းဖြစ်လာ၏။
 *တော်ပါတော့ဗျာ၊ အဲဒါ အဖေတို့ အမေတို့ သဘောထား
 မမှန်တာပဲ၊ အစကတော့ မေနှယ်ဟာ ဆင်းရဲတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်
 ဆိုပြီး စကားထဲတောင် ထည့်မပြောချင်ကြဘူး၊ ခုတော့ သူ့အမျိုးတွေက
 ပြန်ခေါ်မယ်ဆိုတာနဲ့ စိတ်က ချက်ချင်း ပြောင်းကုန်ပြီ၊ အဖေတို့ဟာ
 အလကားပဲ*
 အဖေမျက်နှာ နီရဲသွားသည်။ မမကြီးလည်း ပါးစပ်အဟောင်းသား
 ဖြစ်သွားသည်။
 အနီ၊ အဖေ့ကို ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲ

မမကြီးသည် အဖေတို့ အမေတို့စကားကို တစ်သက်လုံးနားထောင် လာသူဖြစ်သည်။ ငယ်ငယ်က ရွာကကောင်လေးတစ်ယောက်နှင့် ကြိုက်ဖူး သော်လည်း အမေတို့က ဆွေမျိုးမကင်းသူတစ်ယောက်နှင့် နေရာချပေး တော့ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

အနီ မင်းဟာ အဖေကို ဝေဖန်ရဲတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား၊ အေး လူငယ်သတ္တိကိုတော့ ငါ ချီးကျူးပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းဟာ ခုချိန်ထိ ကလေးပဲ၊ ငှါသားအကြောင်းကို ငါ အသိဆုံးပဲ၊ မင်းကိုယ်မင်း ဘာကိုမှ ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ လုပ်နိုင်စွမ်းရှိသေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်း ဘယ်တုန်း ကများ ကိုယ့်ဘာသာ အလုပ်တစ်ခုကို ဖြစ်မြောက်အောင် လုပ်ခဲ့ဖူးသလဲ၊ မင်း အဖေရှာတဲ့ ပိုက်ဆံကို ပေါပေါသုံးပြီး နေလာခဲ့တာ၊ အေး မင်းလို အစွမ်းအစရှိသေးတဲ့အကောင်မို့လို့ ငါက မင်းအကြောင်းနားလည်တဲ့ မိန်းကလေးနဲ့မှ နေရာကျမယ်လို့ တွက်ထားတာကွ၊ သိပြီလား

အနီ မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်။ ရှက်လည်း ရှက်သွားမိသည်။ အဖေက သူ့ကို ဝေဖန်ရှုတ်ချလိုက်ပါပြီကော။

ကျွန်တော် ကျောင်းနေတုန်းရှိသေးတာကိုး အဖေရဲ့၊ အဖေတို့ အကူအညီမပါဘဲ ကျွန်တော့်ဘာသာ ရပ်တည်ပြုမယ် ကြည့်နေ၊ အဖေတို့ ကိုယ့်သားသမီးကို ထိန်းကျောင်းပေးဖို့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လိုရာဆွဲပြီး အသုံးချမှာကိုလည်း ကျွန်တော် မခံနိုင်ဘူး

အနီသည် အဖေ့ရှေ့မှဖြတ်၍ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့သည်။ မမကြီးက လိုက်ဆွဲသော်လည်း အဖေက လက်ပြတားထား၏။

အနီသည် လမ်းပေါ်ရောက်မှ အဖေဆီက မုန့်ဖိုးတောင်းမထား ရသေးသည်ကို သတိရသည်။ အနီ ရှေ့ဆက်လျှောက်လာခဲ့၏။ အဖေကို ရင်မဆိုင်ချင်တော့။

+ + +

၂၂

အနီ

မေနှယ် တိုးတိုးခေါ်သည်။ အနီ ခေါင်းကို မမော့ချင်။ စားပွဲပေါ်မှာ မျက်နှာအပ်ထား၏။

အနီ နင် ငါ့ကို စိတ်ဆိုးနေလား ဟင်
မေနှယ်အသံက ငိုသံပါနေသည်။ အနီ မော်ကြည့်၏။ မေနှယ် ရုပ်သွင်သည် ဝေဝါးနေသည်။

မဆိုးပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ဆိုးရမှာလဲ၊ နင်နဲ့ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ
မေနှယ် ယဲ့ယဲ့လေး ပြုံးလိုက်သည်။

*မဆိုင်ဘူးပဲထားပါတော့၊ ဒါပေမယ့် ဆိုင်တဲ့လူက လိုက်မေး
နေတယ် အနီ၊ တင့်တင့်ရီ ငါ့ဆီလာတယ်၊ နင့်အတွက် သူစိတ်ပူနေတယ်၊
အဖေနဲ့ရန်ဖြစ်ပြီး ထွက်သွားတယ်လို့ သူ့အစ်မက ပြောတယ်တဲ့၊ ကျောင်း
လဲမတက်၊ အဆောင်ကိုလည်း မိုးချုပ်မှ ပြန်ရောက်တယ်တဲ့၊ တင့်တင့်ရီဟာ
နင့်ကို တကယ်ချစ်ပါတယ်၊ သူ့လို မိန်းကလေးတစ်ယောက်က နင့်ကို
လိုက်ရှာနေတာ စဉ်းစားကြည့်ပေါ့ဟာ*

အနီ ကျောင်းမတက်သည်မှာ တစ်ပတ်ရှိပြီ၊ စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် လျှောက်သွားနေမိသည်မှာလည်း အမှန်ဖြစ်သည်။ မေနှယ်က သိန်းအောင်၏ အကူအညီဖြင့် ခြေရာခံမိခြင်းဖြစ်၏။ ယောက်ျားလေးတွေ စုနေသော အခန်းတစ်ခု။ ဘော်ဒါဆောင်တော့ မဟုတ်ပေ။ ကျောင်းသားငါးယောက်ခန့် အခန်းတစ်ခန်း စုငှားထားသည်။ ကိုယ်တိုင် ထမင်းချက်စားကြသည်။ မဟာရန်ကုန်မှာ ခြေချပြီး ဘဝကို ရုန်းကန်သူတွေ။

မေနှယ်ကို သိန်းအောင်လိုက်ပို့သည်။ အနီကိုတွေ့မှ ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သိန်းအောင်က စောင့်နေမည့်သဘောရှိသော်လည်း မေနှယ်က ပြန်လွတ်လိုက်သည်။ သူနှင့်အနီသည် သည်ထက်မက ဆိတ်ငြိမ်သော နေရာများမှာပင် ကြိမ်ဖန်များစွာ အတူနေခဲ့ဖူးကြသည် မဟုတ်ပါလား။

သို့သော် အနီ မူးနေသည်။ သူများတကာတွေ ကျောင်းသွား ရုံးသွားကြချိန်မှာ အနီ မူးပြီး ကျန်ရစ်သည်။ သို့သော် သတိလက်လွတ် မဟုတ်ချေ။ ရီဝေဝေသာ ဖြစ်သည်။

တင့်တင့်ရီ မျက်နှာကို သူ မြင်ယောင်လာ၏။ တင့်တင့်ရီက သူ့ကို စိတ်ပူစွာ လိုက်ရှာနေသည်တဲ့။ သည်လိုပဲဖြစ်ရမည်။ တင့်တင့်ရီသည် ပြေးသူ့ကိုသာ လိုက်တတ်၏။

“ထားပါမေနှယ်၊ တင့်တင့်ရီက ငါ့ကိုချစ်တယ်၊ ငါ သိပါတယ်၊ ငါ မသိတာ တစ်ခုရှိတယ်၊ နင် သိန်းအောင်နဲ့ ချစ်နေလား”

မေနှယ် ခေါင်းခါ၏။ အနီသည် နေရာမှထကာ မျက်နှာသစ်သည်။ ခေါင်းကိုလည်း ရေတစ်ခွက်လောင်းချခဲ့သည်။

“ဒါဖြင့် နင် ဘာဖြစ်လို့ သိန်းအောင်နဲ့တွဲလဲ”

အနီ မျက်နှာသုတ်ပဝါဖြင့် မျက်နှာကိုသုတ်ရင်း မေနှယ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာ မေး၏။

“တွဲတာမဟုတ်ပါဘူး၊ တစ်ခါတလေအပျင်းပြေ အပြင်ထွက်တာပါ”

မေ့နွယ်က အနီ၏ နဖူးပြင်မှာကပ်နေသော ရေစိုဆံပင်များကို ဖယ်ရှားပေးရင်း ပြောသည်။

မေ့နွယ်၊ နင်က ယောက်ျားတိုင်းကို ငါ့လိုပဲ အောက်မေ့နေလား၊ ငါ့လို မိန်းမလျာကောင်လေး အောက်မေ့နေလား၊ ပြီးတော့ ဒါ ရန်ကုန်မြို့ကြီး မေ့နွယ်၊ ဒုက္ခရောက်သွားမယ်

အနီက မေ့နွယ် ပခုံးနှစ်ဘက်ကိုကိုင်ပြီး ပြော၏။

နင်ပြောတာကို ငါ နားထောင်ပါ့မယ် အနီ၊ နင့်ကိုယ်နင် မိန်းမလျာကောင်လေးလို့ မပြောပါနဲ့ဟယ်၊ နင်က ယောက်ျားပီသတဲ့သူ တစ်ယောက်ပါ

အနီက ရယ်သည်။

အဖေက ပြောတယ်၊ ငါဟာ ကိုယ်ပိုင်အစွမ်းအစ မရှိဘူးတဲ့

အနီ အသံက စိတ်ပျက်နာကျည်းသံ ပါနေသည်။

ဒါကတော့ အနီရယ်၊ နင့်မိဘတွေက အစစအရာရာ လိုလေးသေး မရှိအောင် ထားခဲ့တယ်မဟုတ်လား၊ လူဆိုတာ ကိုယ့်ဘာသာ ရပ်တည်ခွင့် ရမှလဲ အစွမ်းအစက ပေါ်တတ်တာ

မေ့နွယ်ပြောသည်ကို သူထောက်ခံသည်။ မေ့နွယ် ပခုံးနှစ်ဘက်ကို လွှတ်လိုက်၏။ သူတို့နှစ်ယောက်မျက်နှာချင်းဆိုင် အနေအထားမှာပင် ရှိနေကြသည်။

မေ့နွယ်၊ နင် ငါ့ကို အထင်မသေးဘူးပေါ့နော်

အထင်မသေးပါဘူး အနီ၊ နင်ဟာ သဘောထား ပြည့်ဝပါတယ်

သည်လိုပြောတော့ အနီသည် မလုံမလဲ ဖြစ်မိလေသည်။ သူသည် သူ၏ အချစ်ပြဿနာအတွက် မေ့နွယ်ကို ကြိမ်ဖန်များစွာ စတေးခဲ့မိသည် မဟုတ်ပါလား။

* နင် အဲဒီလိုပြောတော့ ငါ့ကိုယ်ငါ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး၊ ငါလေ တင့်တင့်ရီကို ချစ်ခဲ့မိတယ်၊ အဲဒီအတွက် နင်နဲ့ ငါရဲ့ ခင်မင်တွယ်တာမှုကို ဘယ်လိုမှ မထိခိုက်နိုင်ဘူးလို့ ထင်ခဲ့မိတယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါတို့အားလုံးဟာ နင့်ကို စော်ကားသလို ဖြစ်ခဲ့ရတယ် မေနှယ်*

မေနှယ်က ယဲ့ယဲ့လေးပြုံးသည်။

* အနီရယ်၊ နင့်ကို ငါခွင့်လွှတ်ပါတယ်*

မေနှယ့်စကားသည် အမိပွားများစွာ သက်ရောက်နေသည်။ တင့်တင့်ရီကို ချစ်မိခြင်းကို ခွင့်လွှတ်သည်လား၊ သူ့အပေါ် ပြုမူခဲ့သမျှ ခွင့်လွှတ်သည်လား။ အရာအားလုံးကိုပဲလား။

အနီ မျက်လုံးများသည် ကြည်လင်စပြုပြီ။ မူးယစ်ဝေဒီခြင်းသည် လည်း လွင့်ပြယ်စပြုပြီ။ သူ့ရှေ့မှာ မေနှယ် ရှိနေသည်။ မေနှယ်သည် ချစ်ခြင်း၊ ကြင်နာခြင်းအတိဖြင့် သူ့ကိုကြည့်နေသည်။ မေနှယ်သည် ကမ္ဘာပေါ်မှာ သူ့အသန့်စင်ဆုံး ချစ်ခဲ့ရသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ။

အဖေပြောသည့် စကားကို ကြားယောင်လာ၏။ မေနှယ်ဟာ သူ့ အကြောင်းနားလည်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်တဲ့။ မေနှယ်သာလျှင် သူ့အတွက် နေရာအကျဆုံးဖြစ်မည်တဲ့။ တကယ်ပဲ မေနှယ်သည် သူ့ဘဝမှာ လိုအပ်ခဲ့သည်ကို သူ မသိခဲ့လေသလား။ မေနှယ်သည် သူ့ကို ငေးစိုက်ကြည့် နေဆဲပင်။ မေနှယ် မျက်ဝန်းများသည် ဆန္ဒရမ္မက်ကင်းစင်ပြီး ချစ်ခြင်း မေတ္တာအတိဖြင့် ပြည့်လျှမ်းတောက်ပနေခဲ့သည်ကို သူလျစ်လျူရှုခဲ့မိသလား။

* မေနှယ်*

အနီသည် မေနှယ်လက်များကို ဖမ်းဆုပ်လိုက်မိသည်။ တစ်ခါမျှ မဖြစ်ပေါ်ဘူးသော ရင်ခုန်မှုတွေကို သူ ခံစားရသည်။ မေနှယ်လက်များ၏ အထိအတွေ့သည် သူ့ အသည်းနှလုံးထဲမှာ ခွန်အားတစ်ရပ်ကို ဖြစ်ပေါ် စေသည်။ မေနှယ်ဟာ ဘဝမှာ ခွန်အားရှိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်။

ဖြူစင်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်။ တင့်တင့်ရီသည် ပြည့်စုံကုံလုံစွာဖြင့်
ဘဝမှာ ရေစုန်လိုက်နေရသူ။ အချစ်ကို လောဘရမ္မက်ကြီးစွာ တစ်ကိုယ်
တည်း ပိုင်ဆိုင်ရယူလိုသူ။ သာမန်မိန်းမ။

မေနှယ်ဟာ သူ့ဘဝအတွက် အသင့်တော်ဆုံးလို့ ပြောခဲ့တာ
အဖေမှန်သည်။

“မေနှယ်”

သူ ထပ်ခေါ်ပြန်သည်။ မေနှယ်သည် အနီလက်များကို ပြန်လည်
ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ မျက်လုံးများသည် အရောင်မတောက်ပစဖူး တောက်ပ
နေသည်။

“အနီ ဘာပြောမလို့လဲဟင်”

အနီသည် သက်ပြင်းကို ခိုးရှိုက်လိုက်၏။ သူ့ဘဝမှာ အရေးကြီးဆုံး
အစိတ်အပိုင်းကို ရောက်နေပြီဆိုတာ သူ နားလည်လိုက်သည်။

“မေနှယ် နင့်ကို ငါ ချစ်တယ်”

အနီသည် မေနှယ် လက်များကို သူ့ နဖူးပြင်မှာ ကပ်ပြီး အသည်း
နှလုံးကို ဖွင့်ထုတ်၍ ပြောချလိုက်လေ၏။

မေနှယ်သည် အံ့ဩထိတ်လန့်ဟန် မပြဘဲ အနီ နဖူးပြင်ကို
လက်ဖြင့် အသာသပ်ပေးလေသည်။

“အနီ နင် ဒီစကားကို မပြောအပ်တော့ဘူး”

မေနှယ် အသံသည်လည်း အင်အားအပြည့်ရှိ၏။ အနီ သူ့ကိုယ်သူ
ရှက်မိသည်။ သူသည် တစ်သက်လုံး သန့်စင်စွာ သိမ်းဆည်းထားခဲ့သော
မေတ္တာတရားကို တစ်ခွန်းတည်းသော စကားဖြင့် ညစ်စွန်းစေခဲ့လေပြီ။
မေနှယ် ပြောသည်မှာ မှန်သည်။ သူ သည်စကားကို မပြောအပ်။ မပြော
အပ်တော့။

“မေနှယ် နင်ကော ငါ့ကို ချစ်နေခဲ့သလား ဟင်”

ခန့် တကယ်ပင်သိလိုလှသည်။ မေန္ဓယ့် နှုတ်ဖျားမှ ချစ်သည် ဟူသော စကားကို မည်ကဲ့သို့သောအမူအရာ၊ မည်ကဲ့သို့သော အသံဖြင့် ပြောမည်လဲဆိုတာ သူ နားထောင်ကြည့်ချင်လှသည်။

အနီ၊ နင့်ကို ငါ ငယ်ငယ်ကတည်းက ခင်မင်ခဲ့တာ၊ နင်ပြောတဲ့ အချစ်ဆိုတာကို ငါ တစ်ခါမှ မတွေးခဲ့ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် အနီ၊ နင်နဲ့ ငါဟာ အကြိုက်ချင်းမတူဘူး၊ နင်က အလှအပကြိုက်တယ်၊ နုနုနယ်နယ် နေတတ်တယ်၊ ငါက ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းမှ နေတတ်တယ်၊ ရုန်းကန်ပါမှ အရသာရှိတယ်လို့ ထင်တယ်၊ ဒါကြောင့် နင်နဲ့ ငါ့ဘဝကို ချစ်သူတွေ ဘဝမျိုးအထိ ငါ ဘယ်တုန်းကမှ မမျှော်မှန်းခဲ့ဘူး

မေန္ဓယ့် မျက်နှာသည် တည်ငြိမ်အေးဆေးလှ၏။ အသံကလည်း ခိုင်မာပြတ်သားသည်။ အနီ ထပ်၍ အရှက်ရပြန်သည်။ အနီသည် မေန္ဓယ့် လက်များကြားမှာ မျက်နှာကို ဝှက်ထား၏။

မေန္ဓယ်၊ အဖေကပြောတယ်၊ နင်နဲ့ငါ့ကို သဘောတူတယ်တဲ့

မေန္ဓယ်သည် အနီခေါင်းကို တွန်းလိုက်၏။

အနီ နင်ဟာ ဒါတစ်ခုတော့ သိပ်သေးသိမ်သွားပြီ၊ နင့်အဖေက သဘောတူတယ်ဆိုလို့ ငါ့ကို ချစ်တယ်လို့ ဖွင့်ပြောတာလား၊ ဟုတ်လား

အနီ ပျာပျာသလဲ တောင်းပန်ရသည်။ မေန္ဓယ် စိတ်ဆိုးမှာကို သူ ကြောက်လှသည်။

မဟုတ်ပါဘူး မေန္ဓယ်၊ ငါက အခြေအနေကို ပြောပြတာပါ

မေန္ဓယ်မျက်နှာ နီရဲလာသည်။ နှုတ်ခမ်းများကို တင်းတင်းစေ့စေ့ပြီ။

*အနီ၊ လူကြီးတွေရဲ့ မမှန်ကန်တဲ့ သဘောထားနောက်မှာ နင် လိုက်ပါတယ်ဆိုရင်တော့ စောစောက နင့်ကို ယောက်ျားပီသတယ်လို့ ပြောခဲ့တဲ့စကားကို ငါ ရုပ်သိမ်းတယ်၊ မပြတ်သားတဲ့ နင့်စိတ်ကိုလည်းငါ အပြင်းအထန် ရှုတ်ချတယ်၊ ငါဟာ နင်တို့ထင်သလို တစ်သက်လုံး

ပစ်ပယ်ထားပြီး ခုမှ သနားသဖြင့် ကူညီထောက်ပံ့လာမယ့် ဆွေတော်မျိုးတော်
 တွေကို အားကိုးအားထား မပြုဘူးမှတ်ပါ။ ငါဟာ ကိုချစ်အောင်နဲ့
 ကြည်နွယ်တို့ရဲ့ သမီးအဖြစ်နဲ့ပဲ ရည်မှန်းချက်အောင်အောင် ကြိုးစားမယ်”
 အနီ ခေါင်းမဖော်ဝံ့တော့။

ဘဝတစ်သက်တာတွင် အသုံးမကျဆုံး ယောက်ျားတစ်ယောက်
 အဖြစ် သူ့ကိုယ်သူ လည်စင်းခံလိုက်သည်။

မေနှယ်ဟာ တကယ်ပဲသူ့အသည်းနှလုံးကို တုန်ခါစေလောက်
 အောင် အချစ်စိတ်ကို ပေါက်ကွဲစေခဲ့ပြီဆိုတာ သူပြောလိုသေးသော်လည်း
 မပြောဝံ့တော့။

“မေနှယ် ငါ တောင်းပန်ပါတယ်”

“တော်ပါတော့ အနီရယ်၊ နင်တို့ အသိုင်းအဝိုင်းအားလုံးကိုတော့
 ငါ ကြောက်ပါပြီ။ ငါဟာ နင့်အပေါ် အမြဲတမ်းပဲ စိတ်နှလုံးသန့်သန့်နဲ့
 ချစ်ခဲ့ပါတယ် အနီ၊ နောက်ဆုံး ငါပြောမယ် အနီ၊ နင့်ရင်ထဲမှာဖြစ်ပေါ်နေတဲ့
 ဒွိဟစိတ်တွေ၊ ဝေခွဲမရတဲ့စိတ်တွေကို အဆုံးသတ်လိုက်ပါတော့၊ ခုလို
 အဓိပ္ပာယ်မရှိ တွေဝေနေမယ့်အစား နင် ဖြစ်ချင်သလို ယောက်ျားပီသတဲ့
 ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် နင့်ဘဝကို အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိ ရင်ဆိုင်ပါ။
 ပြည့်စုံပြီးသားဖြစ်တဲ့ နင်တို့အဖို့ ဘာမှ မခဲယဉ်းပါဘူး”

မေနှယ်သည် အနီရှေ့မှ ကိုယ်ကို မတ်မတ်ရပ်လိုက်၏။ မေနှယ်
 အသွင်သည် နှမ်းလျသော်လည်း ကြုံကြုံခိုင်ခိုင်ရှိလှသည်။ အင်အားရှိလှသည်။

“မေနှယ်၊ ငါ ဒီလောက်တော့လည်း မပျော့ညံ့ပါဘူး၊ ငါ့ဘဝ
 အတွက် ငါ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ပါ့မယ်၊ အနီမို့ဆုံး ရည်မှန်းချက်ပေါ့”

အနီက မေနှယ်ကို မဝံ့မရဲကြည့်၍ ပြောလိုက်သည်။

“နင့်ကိုယ်နင် ဒီလောက်မနိမ့်ချပါနဲ့ အနီ၊ လူတွေဟာ အမြဲတမ်း
 ယုံကြည်ချက်နဲ့ ရှင်သန်နေတာ၊ နင့်ကိုယ်နင် ယုံကြည်မှုရှိလာရင်

နင်ဟာ သောကျားကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်မှာပဲ၊ ဘဝကို အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိ ရင်ဆိုင်နိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်လာမှာပဲ*

အနီသည် မေန္ဒယ့်လက်များကို ဆုပ်ကိုင်၍နမ်းပြီး ဖြေလွှတ်လိုက်၏။ မေန္ဒယ်သည် တံခါးဝသို့ အေးအေးဆေးဆေးပင် လျှောက်သွားသည်။ ပြီးမှ ပြန်လှည့်ပြီး ပြောသည်။

တင့်တင့်ရီဆီကို အမြန်ဆုံးသွားတွေ့လိုက်ပါ အနီ၊ သူ သိပ်စိတ်ဆင်းရဲနေရှာတယ်၊ သူဟာ နင့်ကို လက်ထပ်မှဖြစ်တော့မယ် အနီ
မေန္ဒယ် ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွား၏။
အနီ မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်ရင်း ကျန်ရစ်သည်။

+ + +

စာမေးပွဲကို ကုန္ဒမပျက် ဖြေကြသည်။

အားလုံးသည် သောကအသီးသီးကို မေ့ကာ စာမေးပွဲကို ကြိုးစား၍ ဖြေကြသည်။ ကိုအောင်နိုင်နှင့် အေးအေးသက်သည် လည်းကောင်း၊ အနီနှင့် တင့်တင့်ရီသည် လည်းကောင်း၊ မေန္ဒယ်နှင့် သိန်းအောင်သည်လည်းကောင်း ရင်ထဲကသောကတွေကို ဘေးချိတ်ကာ ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ်ထမ်းဆောင်ကြရသည်။ ဘဝအတွက် ပထမလှေကားထစ်ငယ်လေးသာ ဖြစ်သော ကျောင်းစာမေးပွဲကို အကျခံ၍ မဖြစ်။ ရှေ့ဆက်ရမည့် ခရီးက ရှည်လျားလှသည်။

စာမေးပွဲပြီးပြီးချင်း အနီသည် အဖေနှင့် အမေ့ဆီ သံကြိုးရိုက်ခေါ်ရသည်။ တင့်တင့်ရီ၏ မိဘများလည်း မန္တလေးမှ ရောက်လာကြ၏။ တင့်တင့်ရီ၏ အလိုဆန္ဒအတိုင်း မိဘစုံညီစွာဖြင့် တင့်တင့်တယ်တယ် လက်ထက်လိုက်ကြသည်။

အခြေအနေကို နှိုင်းဆ၍ အဖေသည်လည်း ဘာမျှမပြောတော့။
 တင့်တင့်ရီရီ၏ မိဘများက ရည်မှန်၍ လူကြီးလူကောင်းများဖြစ်သဖြင့်
 မျက်နှာပန်းလှအောင် လုပ်ပေးကြရသည်။ အကျဉ်းရုံးသည့်ပွဲဆိုသော်လည်း
 သမ္မတဟိုတယ်၏ ခန်းမတစ်ဝက်ခန့်ရှိသော ပရိသတ်သည် လူကြီး
 လူကောင်းများသာဖြစ်၏။

လူငယ်ဟူ၍ သူငယ်ချင်းတစ်သိုက်သာ ပါသည်။

ဓာတ်ပုံတွေ တဖျပ်ဖျပ်အရိုက်ခဲနေသော တင့်တင့်ရီရီ၏ မိတ်ကပ်
 မျက်နှာလေးသည် ရွှင်လန်းနေသည်။ အနို့ လက်မောင်းများကို အားကိုး
 တကြီး ဖက်တွယ်ထားသည်။ သည်တော့လည်း အနီသည် ကျေနပ်နေပြန်
 သည်။ မေနှယ် ပြောသလို သူ၏ ဝေခွဲမရသော စိတ်တွေကို မြန်မြန်
 အဆုံးသတ်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။

မေနှယ်၊ ရီမာ၊ အေးအေးသက်၊ ကိုအောင်နိုင်၊ သိန်းအောင်
 သူတို့အားလုံးသည် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးစွာ မင်္ဂလာပွဲမှာ ဝိုင်းဝန်းကြ၏။
 မေနှယ်ကလွဲလျှင် အားလုံးသည် ကျောင်းမှ စွန့်ခွာသွားကြတော့မည့်
 သူများဖြစ်၏။

တင့်တင့်ရီရီသည် အနို့လက်ကို တင်းတင်းဆုပ်ကာ

“မေနှယ်ဟာ ဒီနေ့ တော်တော်လှနေတယ်နော်၊ သူတစ်ခါမှ ဒီလို
 လှလှပပ ပြင်ထားတာ မမြင်ဘူးလို့ သိပ်လှနေတယ်”

တင့်တင့်ရီရီသည် သတို့သမီးဝတ်စုံကို ဝတ်လျက်က ချစ်သူတို့၏
 သဝန်တိုခြင်းဖြင့် တီးတိုး ရေရွတ်နေသေးသည်။

“စကားသိပ်မပြောနဲ့လေ သတို့သမီး၊ မျက်နှာကြီးမဲ့နေတယ်၊
 ကြည့်မကောင်းဘူး”

အနီက တီးတိုးပြောသည်။

“ဘာလဲ၊ မေနှယ် လှနေတာကို မောင် မကြည့်ရဲဘူးလား”

www.foreverpeace.com.mm

နေ့သည် တင့်တင့်ရီ၏ လက်ကို ခိုး၍ ဖိညှစ်လိုက်သည်။
 ‘ခဏလေး ငြိမ်နေရအောင်နော်၊ ဓာတ်ပုံရိုက်နေတယ်’
 အနီ့ အဖေနှင့် အမေသည်လည်းကောင်း၊ တင့်တင့်ရီ၏ ဖေဖေ
 နှင့် မေမေသည်လည်းကောင်း ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ဓာတ်ပုံရိုက်ခံကြ၏။ အို
 ဘယ့်လောက် ပုံစံကျနပြီ လိုက်ဖက်ညီတဲ့ လက်ထပ်ပွဲလဲ။ မေနှယ်က
 ကြည့်ရင်း တွေးနေသည်။ အနီ့ဟာ ဒီလို မင်္ဂလာပွဲမျိုးနှင့်မှ လိုက်ဖက်တဲ့
 ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ပဲ။ သူဟာ ဒီအသိုင်းအဝိုင်းကြားက ဘယ်တော့
 မှ ရုန်းမထွက်နိုင်တဲ့၊ ရုန်းထွက်ဖို့ မကြိုးစားလိုတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်
 ပါပဲ။ သူ ဘယ်လောက်ပဲ ရုန်းထွက်ချင်ဦးတော့ သူ့ ပင်ကိုစိတ်က မရုန်းနိုင်
 ပါဘူး။ အနီ့ဟာ သဲပြင်နုနုပေါ်မှာတောင် ဖိနပ်ပါမှ လျှောက်တတ်တယ်
 မဟုတ်လားကွယ်။

ဒီလို ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်၏ ဘေးမှာ သာမန် အိမ်ထောင်
 ထိန်းသိမ်းတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အဖြစ်လည်း မေနှယ် အရောက်မခံ
 နိုင်တာ အမှန်ပင်။ အနီ့ မိဘများသည် မေနှယ်ကို သူတို့သားအတွက်
 အေးအေးဆေးဆေးထိန်းသိမ်းပေးမည့် မိန်းမတစ်ယောက်အဖြစ်သာ
 လိုလားခြင်းဖြစ်၏။ သည်အခြေအနေမျိုးတော့ မေနှယ် အရောက်မခံနိုင်ပေ။
 မေနှယ်သည် ကိုချစ်အောင်နှင့် မကြည်နွယ်တို့၏ သမီးအဖြစ် ငပလီ
 ကမ်းခြေမှာ အချုပ်အချယ်ကင်းမဲ့စွာ တင့်တယ်စွာနေပြချင်သည်။

မင်္ဂလာပွဲပြီးတော့ သူငယ်ချင်းတွေ စုပြီး ဓာတ်ပုံရိုက်ကြသည်။
 အနီ့က လက်ကမ်း၍ခေါ်သော်လည်း မေနှယ်က သတို့သမီးဘေးမှာ
 သွားရပ်သည်။ သိန်းအောင်က မေနှယ်ဘေးမှာ မတ်တပ်ရပ်တော့
 ရီမာက အရွဲ့တိုက်ပြီး သိန်းအောင်ဘေးကို အတင်းဝင်ကပ်သဖြင့်
 ပွဲကျနေကြသည်။ အေးအေးသက်နှင့် ကိုအောင်နိုင်က သတို့သားဘေးမှာ
 ရပ်ကာ သမားရိုးကျ မင်္ဂလာဆောင်တစ်ခု၏ သက်ဝင်လှုပ်ရှားဆုံး ဓာတ်ပုံ
 တစ်ပုံကို ရကြလေသည်။

+ + +

JR

သိန်းအောင် မေနှယ်ကို လေဆိပ်မှာ နှုတ်ဆက်နိုင်ဖို့ တော်တော်လေးပဲ ကြိုးပမ်းရသည်။ မေနှယ်သည် အထုပ်အပိုးတွေပြင်ဆင်ပြီး သူ့ဘာသာ တစ်ယောက်တည်း လေဆိပ်ကိုရောက်လာသည်။ သိန်းအောင်ကိုမြင်တော့ အံ့သြနေ၏။

“ဘာဖြစ်လို့ အပင်ပန်းခံရတာလဲ ကိုသိန်းအောင်ရယ်”

မေနှယ် တိုးတိုးညည်းသည်။ ကျောင်းပိတ်ပြီးစက နောက်ဆုံး အကြိမ်အဖြစ် သိန်းအောင် တိတိလင်းလင်းချစ်ရေးဆိုတော့ မေနှယ်က လည်း ပြတ်ပြတ်သားသား ဖြေခဲ့ပြီးပြီပဲ။ မေနှယ် မချစ်နိုင်တာကို ဘာကြောင့် မချစ်နိုင်တာလဲဟု မမေးစေချင်ကြောင်းလည်း ပြောခဲ့၏။

“မေနှယ်ကို အဆောင်မှာသွားရှာသေးတယ်၊ မရှိတော့ဘူးဆိုလို့ ဒီက လာစောင့်နေတာ”

“ကျွန်မက ဒေါ်လေးတို့ဆီ ဝင်နေသေးတာ ကိုသိန်းအောင်၊ ကိုသိန်းအောင် နက်ဖြန်ပြန်မှာဆို”

* ဟုတ်ပါတယ် မေနှယ်ရယ်၊ နောက်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့က ကျောင်းကိုလည်း ရောက်တော့မှာမဟုတ်၊ ကိုယ့်ဘဝနဲ့ကိုယ် ကျင်လည်နေရမှာ၊ မေနှယ်ကို နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်ချင်လို့

* လူဆိုတာ မသေမချင်းတွေ့နိုင်သားပဲ ကိုသိန်းအောင်ရယ်၊ လူကြီးတွေဖြစ်ရင် ဣန္ဒြေရရ နှုတ်ခွန်းဆက်နိုင်ကြသေးတာပဲ

သိန်းအောင်က မေနှယ် လက်ကိုဆွဲ၍ အားပါးတရ နှုတ်ဆက်သည်။

* ကျွန်တော် မိန်းမယူပြီး ငပလီကမ်းခြေကိုလာခဲ့ရင် မေနှယ်က ကြိုဆိုမှာလား

* ငပလီကမ်းခြေက လူတိုင်းကိုကြိုဆိုနေတာပဲ

* အနီက ပြောတယ်၊ မေနှယ်က ပင်လယ်ကို ဘယ်လောက်ပဲ စိတ်နာတယ်ပြောပြော ပင်လယ်ကို သိပ်ခင်တယ်တဲ့၊ ဒါကြောင့် ပင်လယ်နားက လူတစ်ယောက်ကိုပဲ ချစ်လိမ့်မယ်တဲ့

မေနှယ်က ခပ်ယဲ့ယဲ့ ပြုံးသည်။

မေနှယ်၏ ခံစားမှုအပြုံးပင်ဖြစ်ကြောင်း သိန်းအောင် သိသည်။

* လူတစ်ယောက်ရဲ့စိတ်ကို တခြားလူတစ်ယောက်က တိတိကျကျ သိနိုင်ဖို့ ခဲယဉ်းပါတယ်၊ အနီဟာ သူ့ကိုယ်သူလဲ မသိဘူး၊ ကျွန်မကိုလဲ သိသလိုလိုနဲ့ မသိပါဘူး၊ နားမလည်ပါဘူး

သိန်းအောင် မေနှယ်မျက်နှာကို စုစိုက်စွာကြည့်သည်။

မေနှယ်သည် လေဆိပ်ဝင်းအတွင်းကိုဝင်ဖို့ ခြေလှမ်းနေပြီဖြစ်သည်။

သိန်းအောင် နေရစ်ခဲ့ရတော့မည်ဖြစ်သည်။

* မေနှယ်၊ ခင်ဗျား အနီကို ချစ်သလား

မေနှယ် အံ့ဩခြင်းမရှိ။ ယဲ့ယဲ့ပင်ပြုံးသည်။

* ဒီမေးခွန်းကို ဘာဖြစ်လို့မေးတာလဲ ကိုသိန်းအောင်

* ကျွန်တော် သိချင်လို့ မေးတာပါဗျာ

(၂၃၀)

www.f4ever.space.com.mm

“ဒါပေမယ့် မဖြေအပ်တော့ပါဘူးရှင်”
မေနှယ်သည် သံဆန်ခါတံခါးအတွင်းသို့ ဝင်သွား၏။ မေနှယ်
ခြေလှမ်းများက လေးကန်ခြင်းမရှိပေ။ သိန်းအောင်ကို လှည့်မကြည့်။
သိန်းအောင် ငေးနေမိသည်။
မေနှယ်သည် လေဆိပ်ခန်းမအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွား
လေသည်။

၆၊ ၄၊ ၁၉၈၂။

မိုးမိုး(အင်းလျား)

